

Chi đi
huyền
nghi
hệ
liệt

Đã
đam
Đông
Lai
Điểm

Xương Bô

AMUN

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mạch Thượng Tang

Chương 2: Thuyết Mộng

Chương 3: Lục Sử

Chương 4: Bích Hải

Chương 5: Lữ Quán

Chương 6: Ma Đẳng Già

Chương 7: Bà Sa

Chương 8: Bồng Lai

Chương 9: Trần Tích

Chương 10: Ta Đã Mất Nhà, Người Về Nơi Đâu

Chương 11: Kết Thúc

Mục lục

Chương 1: Mạch Thượng Tang

Chương 2: Thuyết Mộ

Chương 3: Lục Sứ

Chương 4: Bích Hải

Chương 5: Lữ Quán

Chương 6: Ma Đăng Già

Chương 7: Bà Sa

Chương 8: Bồng Lai

Chương 9: Trần Tích

Chương 10: Ta Đã Mất Nhà, Người Về Nơi Đâu

Chương 11: Kết Thúc

DẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mạch Thượng Tang

Người thanh niên tên gọi là Thi Lý.

Đầu xuân năm nay Thi Lý vừa tròn mười tám tuổi.

Hắn không cao, nhưng có gương mặt khỏe mạnh khá khỉnh với hàng mày rậm và đôi mắt to, rất có tinh thần, hơn nữa còn thêm khí chất hàm hậu thành thật, cực kỳ dễ lấy lòng người.

Thi Lý là một tiểu tử bình thường ở nông thôn, sinh ra trong một nhà nông cũng bình thường nốt, là con út trong nhà, trên còn có một tỷ tỷ đã xuất giá và ba ca ca. Cũng như những thanh niên khác trong làng, hắn không đi học, cũng không biết chữ, từ lúc biết đi đã bắt đầu giúp đỡ cha mẹ xuống đồng làm việc, cho tới giờ là mười tám tuổi, cũng vẫn làm việc trên đồng. Vào lúc nông nhàn, thì lên trấn trên giúp việc trong cửa hàng gạo. Mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì về nghỉ, cuộc sống nhưng vẫn nghèo khó khôn cùng như trước.

Thi Lý không biết chữ.

Nhưng, có ba chữ, Thi Lý biết –

“Thập Lý đình”

Bên ngoài Bạch Miếu thôn có con đường lớn, là con đường tất phải qua nếu muốn tới Cổ Tỉnh trấn, một năm bốn quý, không ngừng có người qua lại. Cửa thôn có một ngôi đình hoang, tính từ đó đi vào mười dặm, đi ra mười dặm, đều không có một ngôi nhà, bởi vậy đình hoang đó bị gọi là

Thập Lý đình (Đình mười dặm), người lui tới trên đường đều thích nghỉ chân ở đó.

Tên của Thi Lý chính là lấy từ đồng âm với “Thập Lý”. Thứ nhất, cha mẹ đều không biết chữ nên không nghĩ ra được tên gì hay, vả lại nhà đông con, nên cũng lười suy nghĩ. Để bớt việc, liền lấy tên của ngôi đình đó. Cũng bởi vì chuyện này, Thi Lý luôn nghĩ mình có duyên phận gì đó với ngôi đình kia, vậy nên mỗi lần đi qua đều sẽ dừng lại, ngồi xuống một lát. Thói quen đó, cho đến giờ cũng chưa từng thay đổi.

Thi Lý gặp phải nữ nhân đó, cũng là ở tại Thập Lý đình.

Hôm đó, Thi Lý từ trấn trên về nhà.

Đang lúc hoàng hôn, nhưng trời còn rất sáng, xa xa có ráng đỏ trải dài diễm lệ, cả một khối lớn màu rực rỡ, như là một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Khi sắp tới Thập Lý đình, từ xa, hắn đã thấy có một nữ nhân đang ngồi trong đình. Nhưng, vì đã quen trên đường về nhà phải vào Thập Lý đình ngồi nghỉ chốc lát, Thi Lý chân chờ một chút, vẫn đi tới. Hắn cúi đầu đi vào đình hoang, cũng không nhìn nữ nhân kia, mà trực tiếp ngồi xuống góc xa nhất, tựa trên cây cột định bụng chớp mắt một chút — đây là thói quen của người thanh niên sau khi đi đường mệt mỏi.

Nhưng hôm nay làm thế nào Thi Lý cũng không ngủ nổi.

Nữ nhân đó như đang lẩm bẩm điều gì, âm thanh thì thào không ngừng truyền tới từ phía đối diện. Giọng nói đó rất khẽ, cũng rất thấp, nhưng không biết vì sao, cứ như là bị người ta dùng kim đâm nhẹ vào, trong lòng Thi Lý khẽ động, không sao ngủ được. Hắn mở mắt, len lén nhìn về phía đối diện.

Đó là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Ước chừng hơn hai mươi tuổi, nhưng chắc chắn không tới ba mươi. Ở tuổi đó, chính là thời kỳ như hoa nở rộ của phụ nữ, trên gương mặt không còn vẻ ngây ngô ngờ nghệch của thiếu nữ, lại thêm vẻ phong tình khiến kẻ khác say mê. Mi đen tóc vấn, mắt phượng xanh xéch, trên gò má điểm chút tươi tắn, màu hồng đó kéo dài tới tận khóe mắt, phối với sắc đỏ ửng trên môi, đẹp mắt lạ kỳ. Trang phục trên người cũng vô cùng diễm lệ, bắt mắt. Thi Lý tuy không biết quần áo trên người nàng là chất liệu gì, của cửa hiệu nào, nhưng biết rằng nhà nữ tử này ắt phải thập phần phú quý.

Cũng bởi vì điều đó, mà hắn càng thấy thêm mê hoặc.

Dù có phấn son che giấu vẫn nhận ra sắc mặt nàng đang tái nhợt, mà vẻ sợ hãi, kinh hoàng trong mắt lại càng rõ ràng. Nàng không ngừng thì thào, lặp đi lặp lại một câu: “Làm sao bây giờ? Bọn chúng sẽ không bỏ qua cho mình... Làm sao bây giờ? Bọn chúng sẽ không bỏ qua cho mình...”

Thi Lý mới mười tám tuổi.

Ở tuổi của hắn, còn chưa hiểu được trên đời có nhiều chuyện bất đắc dĩ, thống khổ, tiếc nuối... Không biết trên đời lại có nhiều chuyện khiến người phiền lòng như vậy. Tất cả những lo nghĩ của hắn chỉ quay quanh chuyện sinh kế của cả nhà, điều lo lắng lớn nhất cũng bất quá là tiền công bị khất nửa tháng rồi. Hắn không hiểu, vì sao nữ nhân mặc gấm vóc lụa là, đeo vàng bạc ngọc ngà lại có biểu cảm bất lực mà lo sợ như thế?

Đột nhiên nàng kia ngẩng đầu nhìn về phía này.

Thi Lý đang suy nghĩ tới nhập thần, nhất thời không kịp tránh, liền đụng phải ánh mắt của nàng, mặt hắn thoáng chốc đỏ bừng, lúng túng nửa ngày mới lắp bắp: “Phu nhân, có... có chuyện gì không vui sao?”

Nữ tử đó trầm mặc một lúc lâu, thấp giọng trả lời “Vui? Trên đời này, một người muốn được vui thật không dễ... Aii, ta vốn tưởng ta sẽ vui... Người thì sao, người có chuyện không vui ư?”

Thi Lý cười cười, vỗ vỗ lên cây cột bên cạnh: “Ta? Chuyện không vui của ta chính là cái đình này cũ quá, tháng trước thì bắt đầu bị dột rồi.” Hãn suy nghĩ một chút, lại để thêm: “Nếu như có một ngày tích cóp đủ tiền, ta sẽ tu sửa lại cái đình này, tới lúc đó không gọi là Thập Lý đình nữa, mà thành Thi Lý đình.”

Nữ tử nghe hãn nói xong, đôi mắt sáng ngời, đột nhiên đứng dậy đi tới đi lui mấy bước, như là nghĩ tới điều gì, rồi lại không hạ quyết tâm được.

Thi Lý chần chừ hỏi: “Phu nhân, người...”

Rốt cuộc nữ tử cũng đứng vững được, xoay người lại, cười với hãn lộ ra hàm răng trắng bóng: “Người tên gì?”

Tim Thi Lý đập bình bịch, ngơ ngác đáp: “Thi Lý.”

Nàng nói: “Thi Lý, ta biết người là một tiểu tử đáng tin, nếu người có một số tiền, số tiền đủ cho người biến Thập Lý đình thành Thi Lý đình, có thể giúp người mở một cửa hàng trong thành buôn bán, có thể cho cả nhà người được sống sung túc, thì người có muốn không?”

Thi Lý ngẩn người: “Đương nhiên là muốn! Có điều, ta làm sao có nhiều tiền như vậy được?”

Nữ nhân đó hô hấp dồn dập: “Người có! Ta có thể cho người số tiền đó!”

Thi Lý lại sửng sốt, tuy hãn thành thật, nhưng không gốc gác, hãn lập tức nói: “Phu nhân, người muốn ta làm gì?”

Sắc mặt nữ tử trở nên nghiêm túc, thận trọng nói: “Ta muốn người đưa tin giúp ta.”

Nói xong, lấy trong tay áo ra một cái túi thơm màu tím nhạt thêu viền bạc, đưa tới, rồi lại rút về khi sắp đụng vào tay Thi Lý. Một tay nàng nắm

chặt túi thơm đó, tay còn lại khê vuốt ve mặt ngoài trơn bóng lại tinh tế, vẻ mờ mịn kèm kinh sợ đã trở lại trên gương mặt nàng.

Thi Lý thấy vẻ mặt nàng cực kỳ khẩn trương, như là toàn bộ tính mệnh đều trông vào túi hương nhỏ kia, nhất thời, một cảm xúc đến hần cũng không biết nên hình dung ra sao bỗng trào lên trong lòng. Hần nói “Phu nhân, ta không cần tiền của người đâu! Ta sẽ đưa thư giúp người! Thứ này, đưa cho ta đi — người chỉ cần yên tâm thôi!”

Nàng kia kinh ngạc nhìn hẳn một cái, cười cảm kích, chậm rãi đặt túi thơm vào tay hẳn.

Túi thơm vẫn mang theo mùi hương thoang thoảng, không biết bên trong là thứ gì, cầm trong tay lại thấy nặng, dáng vẻ nhỏ gọn, sờ lên có cảm giác hơi sần sần. Hần nắm chặt lấy túi hương, chẳng biết nên nói gì, chốc lát sau chỉ nói: “Phu nhân yên tâm.”

Nữ tử thở dài thật dài: “Ta là Tang Thanh, ở Lục Gia trấn cách đây hơn ba mươi dặm, mọi người đều gọi ta là Lý quả phụ, người tới trấn đó hỏi thì sẽ biết. Túi thơm này cực kỳ quan trọng với ta, xin hãy trông giữ thật cẩn thận, nhất định phải tận tay giao cho đối phương!”

Thi Lý trịnh trọng gật đầu.

Chỉ nghe nàng nói chậm rãi từng chữ từng chữ một: “Ta muốn người đi tìm bảo chủ Thiên Hạ bảo — Vi Trường Ca.”

Thiên Hạ bảo nổi danh đã lâu, Thi Lý tuy chỉ là một thanh niên nông thôn bình thường, nhưng cũng từng nghe qua danh hào vang dội này, vậy nên ngoài giật mình thì hẳn cũng có chút lo lắng: “Ta chỉ là một tiểu tử quê mùa bình thường, làm sao mà gặp được bảo chủ Thiên Hạ bảo?”

“Người lấy thứ trong túi hương này ra, người đó ắt sẽ hiểu.” Nàng nghĩ một chút, lại khê thở dài: “Chỉ mong hẳn còn nhớ, đừng quên thì tốt... Nếu

hắn đã quên... aii, vậy thì cũng chỉ có thể trách bản thân ta...”

Mấy câu đó nàng nói không đầu không cuối, Thi Lý nghe càng hồ đồ, dè dặt hỏi: “Vậy, thư mà phu nhân muốn ta gửi hộ ở đâu?”

Nàng cười nói: “Ta muốn gửi là một lời nhắn — phiền người giúp ta chuyển lời cho hắn!”

Thi Lý xúc động gật đầu: “Được, phu nhân muốn chuyển lời gì, cứ nói?”

“Kính thành, trước cây Dương.”

– “Tang Thanh?”

Vi Trường Ca nhíu mày, nhìn hòn đá trên bàn: “Nàng ta là ai?”

Đặt trên túi hương màu tím thêu viền bạc, là một hòn đá nho nhỏ. Có lẽ chỉ to bằng trứng ngỗng, tính chất cũng không có gì đặc biệt. Không trải qua mài dũa, bởi vậy bề ngoài gồ ghề thô ráp. Đây là một hòn đá bình thường, không có gì bất thường, hòn đá kiểu như nó, bất cứ ai tại bất cứ chỗ nào trên đại giang nam bắc đều có thể tùy tay nhặt được cả sọt.

Nhưng hiện tại, lại có người không quản ngàn dặm xa xôi và cả một số tiền lớn, phái người đưa hòn đá đó tới trước bàn của y.

“Không thể nào! Sao ngài lại không nhận ra nàng?”

Vi Trường Ca ngẩng đầu.

Thi Lý đứng ở vị trí sát cửa, lưng thẳng tắp, lớn tiếng phản bác.

“Lý phu nhân rõ ràng đã nói là ngài đưa cho nàng thứ trong túi, còn nói với nàng, khi gặp chuyện gì cần giúp đỡ thì tới Thiên Hạ bảo tìm Vi Trường

Ca, thứ này chính là tín vật. Ta nghe rõ ràng như thế, quyết không thể sai!”

Vi Trường Ca càng nhúu mày sát hơn: “Thiên Hạ bảo ta có thiết lệnh ngọc phù, đời nào dùng một hòn đá làm tín vật? Người cũng lớn mật lắm, cầm một hòn đá vớ vẩn tới rồi nói là tín vật! Người đợi ở cửa bảy ngày, chẳng lẽ là để nói những lời này với ta sao?”

Thi Lý lớn tiếng nói: “Ta không nói dối!” Dừng một chút, lại bồi thêm: “Nàng cũng không nói dối!”

Vi Trường Ca hơi nheo mắt, im lặng đánh giá hẳn.

Ánh mắt Thi Lý hiên ngang đón nhận, lấp lánh, không có nửa phân nao núng, cũng không có nửa phần lo lắng.

Vi Trường Ca không khỏi lộ ra vài phần tiểu ý: “Không sai, người không nói dối.”

Vai Thi Lý thả lỏng, cũng cười cứng ngắc.

“Nhưng, hòn đá này, còn cô Tang Thanh gì kia, rốt cuộc là chuyện như thế nào?” Vi Trường Ca cầm hòn đá lên vẻ suy nghĩ, để nó trước mặt nhìn tỉ mỉ.

Vi Kính đứng ở một bên liền tiến lên hai bước, nhìn hòn đá một chút, lại nhìn về phía Thi Lý, chần chờ lên tiếng: “Bảo chủ, có khi nào vốn trong túi thơm không phải là tảng đá không? Chỉ là trên đường bị ai đó đánh tráo mất?” Hẳn vừa nói, nhưng con mắt lại vừa chăm chú nhìn Thi Lý.

Thấy ánh mắt đó, Thi Lý lập tức nhảy dựng lên như bị dội nước sôi, hẳn cảm giận bất bình nhìn Vi Kính, mặt đỏ bừng, ra sức thanh minh: “Ta không có! Ta thực sự không có! Lý phu nhân đã nói, không cho phép ta nhìn lên thứ bên trong túi, nàng nói ta thấy rồi sẽ không đưa tin giúp nàng nữa! Nếu ta đã đồng ý thì tuyệt đối sẽ không xem!”

Mặt Vi Kính hơi hồng lên, cười bồi: “Tiểu huynh đệ, người đừng nóng! Ta cũng có nói là người tráo đầu, có điều, người xem, có khi nào trên đường đi bị ai đó đổi mất lúc người không để ý thì sao?”

Thi Lý hừ một tiếng, lườm Vi Kính, lớn tiếng nói: “Ta biết đây là thứ quan trọng, nên luôn mang theo sát bên mình, quyết không thể nào bị ai đó đánh tráo được!”

Bản tính hẳn đơn thuần, con người thì thành thật, chưa từng nghĩ tới có ngày bị người ta đổ oan trộm đồ. Trong lòng không thoải mái, nói xong liền oán hận quay đầu không chịu nhìn Vi Kính nữa, thần tình vừa phẫn nộ, vừa oan ức, vừa khó chịu.

Vi Kính biết mình trách lầm người ta, cũng có chút áy náy, đang định nói gì đó, liền nghe Vi Trường Ca cười khẽ một tiếng.

Hai người Vi Kính và Thi Lý không khỏi cùng quay sang.

Vi Trường Ca giơ tay lên, ném hòn đá xuống đất, còn tiếng cười của y, càng lúc càng khoái chí.

Thi Lý ngẩn người, vội chạy tới nhặt hòn đá lên.

“Không cần nhặt đâu, đó quả thực là một hòn đá tầm thường, chẳng có chỗ nào đặc biệt, có khi vỡ nát cũng không sao.”

Vi Trường Ca mỉm cười.

Mỗi khi như vậy, y luôn đặc biệt anh tuấn khiến người ta phải nhìn tránh đi, làm nảy sinh suy nghĩ trên đời có lẽ không có người thứ hai cười đẹp hơn y.

“Tùy tiện nhặt một hòn đá dưới đất lên làm tín vật, người có thể làm vậy, ta chỉ biết có một –” Vi Trường Ca ngừng một lát, rồi chậm rãi nói ra một

cái tên: “Tô, Vọng, Ngôn.”

Khi nói tới ba chữ đó, đôi mắt y sáng rực lên, như sao kim trên trời.

“Tô đại công tử?” Mắt Vi Kính cũng bừng sáng, rồi lại trở nên mơ hồ: “Nhưng vị Lý phu nhân kia vừa nói...? Chuyện này là thế nào?”

Vi Trường Ca ra hiệu, cắt lời hẳn: “Không sao, đợi gặp Tô Vọng Ngôn, tự nhiên tất cả sẽ rõ ràng...” Y vươn vai một cái, lại bật cười “Cũng may, ba ngày nữa là mừng bảy tháng bảy rồi.”

Vi Kính cũng nhin không được mím cười: “Không sai, mừng bảy tháng bảy. Hôm đó Tô công tử nhất định sẽ tới!”

Vi Trường Ca gật đầu, nhướn mày, có chút đắc ý, nhưng rồi lại thu lại nụ cười, thờ dài thật dài, như là thần thờ vô hạn.

“Bảo chủ?”

Y nghiêng nhẹ ra sau, tựa vào lưng ghế, ánh mắt có chút bất đắc dĩ: “Sao ta lại cảm thấy, mười năm nay, sự kiên nhẫn của ta hình như càng lúc càng tốt...”

Mùng bảy tháng bảy là sinh nhật Vi Trường Ca.

Hàng năm tới ngày này, đều sẽ có hàng trăm hàng ngàn người trên giang hồ mang theo đủ thứ kỳ trân dị bảo từ khắp nơi tới Thiên Hạ bảo chúc thọ Vi Trường Ca. Trong chuồng chật ních những con tuấn mã ngàn vàng khó mua, trong kho chất đầy ngọc ngà tơ lụa, từ đại môn của Thiên Hạ bảo, thảm đỏ thượng đẳng trải dài tới tận cách đó mười dặm, mà bước đi trên con đường đó, cũng đều là những nhân vật thành danh trong chốn võ lâm.

Thông thường người tổ chức ngày sinh kiểu thế đều là những lão nhân tuổi quá năm mươi, nhưng Vi Trường Ca không hề già chút nào, qua ngày

hôm nay cũng mới vừa tròn hai bảy tuổi, mà ngày mừng bảy tháng bảy kiểu đó cũng diễn ra hai mươi sáu lần rồi –

Năm xưa, lão bảo chủ tới sáu mươi tuổi mới có mụn con trai duy nhất, mừng rỡ vô cùng, đã vậy đứa bé này từ khi còn quấn tã đã sắc sảo đáng yêu, khiến lão bảo chủ yêu quý như châu báu, vì vậy khi hài tử được một tuổi thì phát ra anh hùng thiếp, mời người trong võ lâm khắp thiên hạ tới để chúc mừng.

Phu nhân sợ chuyện quá phô trương sẽ làm giảm phúc của hài tử, không chịu làm thọ yến đó.

Có người nói, lúc đó lão bảo chủ đang ở trong vườn hoa chơi với con trai, nghe phu nhân nói xong, đột nhiên đứng dậy, một tay ôm con, một tay vỗ lên bàn đá — chiếc bàn đó bị ông vỗ một phát, âm thanh ầm ầm, rồi chia thành hai nửa đều đặn!

Lão bảo chủ nói: “Hài tử này, là bảo chủ tương lai của Thiên Hạ bảo, thiên hạ võ lâm ai cũng phải cúi đầu thần phục! Quý bất khả ngôn! (Cao sang không lời nào tả được) Ai có thể làm nó giảm phúc được chứ? Hài tử không chỉ qua một tuổi, mà từ nay về sau, sinh nhật mỗi năm đều phải trải qua một cách vô cùng náo nhiệt. Ta muốn người trong thiên hạ đều biết nó là con trai của Vi Vương Tôn ta, đều tới chúc mừng cho nó, vui cho nó!”

Lão bảo chủ nói lời đó sau, việc ngày mừng bảy tháng bảy toàn bộ Thiên Hạ bảo tổ chức tiệc lớn chúc thọ cho Vi Trường Ca liền trở thành thông lệ.

Vi Trường Ca lớn dần, nên ngày này hàng năm càng thêm náo nhiệt.

Không biết có bao nhiêu người vất óc suy nghĩ tán gia bại sản để mua lễ vật, chỉ vì muốn có thể gặp Vi Trường Ca một lần; không biết có bao nhiêu người ở đây giải oán thù, lại chẳng biết có bao người vì tranh một chỗ ngồi mà kết thành hận; không biết có bao nhiêu nữ tử, ánh mắt đưa tình tìm kiếm bóng người cao ngất kia.

Có lẽ, trong chốn giang hồ này, mỗi một cô gái đều có một ước mơ giống nhau. Có lẽ các nàng đều từng nghĩ tới, nếu có một ngày có thể được đôi mắt sáng như sao trên trời kia nhìn ngắm, thì là một cảm giác như thế nào, mà các nàng cũng đều biết, nếu muốn được đôi mắt đó hướng về, thì ngày mừng bảy tháng bảy tới Thiên Hạ bảo, tuyệt đối hữu dụng hơn đêm hôm núp ở hậu viện cầu Chúc Nữ.

(Tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khẩn sao cho Chúc Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá)

Vậy nên mỗi khi tới ngày này, khắp Thiên Hạ bảo đều là thiếu nữ được cha mẹ trưởng bối đưa theo tới dự tiệc, hoặc nữ hiệp phụng mệnh sư môn tới tặng thọ lễ, ngoài ra còn có thanh xuân nữ tử một mình hành tẩu trên giang hồ.

Sự kiện trọng đại.

Cũng vì thế, một người bằng hữu của Vi Trường Ca, hay nói cho chính xác là, một người đã làm bằng hữu mười năm, lại không biết còn có thể làm bằng hữu tiếp bao lâu nữa, cũng rất khinh thường cung cách tổ chức thọ yến như vậy, mỗi khi đề cập tới vẻ mặt luôn đầy xem thường. Mà ở trước mặt cậu, Vi Trường Ca lại không thể làm ra vẻ bảo chủ, bất kể có bao nhiêu lý do, người nọ hừ lạnh một tiếng, thì cũng đều không nói ra nổi, cuối cùng chỉ đành cười trừ.

Vi Trường Ca còn nhớ lần đầu tiên cậu tới Thiên Hạ bảo cùng phụ thân.

“Người chính là Vi Trường Ca? Nghe nói hàng năm đều tổ chức sinh nhật như là đại hội anh hùng, hừ, thực là đầy uy phong a!”

Cái người còn lùn hơn mình cả nửa cái đầu, nhưng lời nói ra lại không có nửa điểm khiêm nhường. Bản thân đang định giải thích, đôi mắt xinh đẹp của người nọ đã nhướn lên, bị lờm như thế, dù có bao nhiêu lời cũng không nói ra được.

Tính ra thì, đã là chuyện tròn mười ba năm về trước.

Nhớ tới chuyện cũ, Vi Trường Ca lại không nhịn được mà cười khỗ.

Vi Kính lặng lẽ đi lên, thấp giọng nói: “Bảo chủ, giờ Thìn rồi, người xem...”

Vi Trường Ca yên lặng gật đầu, phất tay để hắt lui xuống, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khó có được một đêm nổi gió như vậy, làm cho đèn màu treo hai bên đều nhẹ nhàng đung đưa, cây cối hay non bộ cũng vậy, bóng đen hòa vào làm một, nhảy múa vòng quanh trên mặt đất.

Sắc trời đã tối đen.

Khách mời đều đã ngồi vào bàn, vô số ngọn nến làm cho phòng khách và ngoài sân sáng như ban ngày, có người nói Thiên Hạ bảo đặc biệt mời bốn mươi vị đầu bếp hạng nhất ở khắp nơi về, nhưng hiện tại, trên bàn vẫn trống không, chẳng thấy bóng dáng kiệt tác của bốn mươi vị đầu bếp nổi tiếng đâu. Cũng chỉ có vài vò rượu, xếp trong góc, làm người ta nhìn mà thèm. Tiếng bàn tán âm ỉ dần lắng xuống, mọi người đều khó xử nhìn nhau.

“Sự kiên nhẫn của ta đúng là càng ngày càng tốt rồi...”

Vi Trường Ca thì thào tự nói.

Vị bằng hữu mười năm, lại không biết có thể làm bằng hữu thêm bao nhiêu năm nữa, của Vi Trường Ca, đó là đại công tử Lạc Dương Tô gia — Tô Vọng Ngôn.

Người Vi Trường Ca đang đợi chính là Tô Vọng Ngôn.

Người trong giang hồ đều biết, thọ yển của bảo chủ Thiên Hạ bảo, chỉ cần Tô gia đại công tử chưa tới, thì quyết không bắt đầu.

Tô Vọng Ngôn nói: “Kỳ thực muện cũng không có gì xấu, để cho người khác chờ là đương nhiên, chỉ cần người đáng để chờ.”

Cũng như một câu khác cậu hay nói –”Trượng nghĩa mỗi tại đồ cầu bối, phụ tâm đa thị độc thư nhân”. Cho dù thông minh như Vi Trường Ca cũng không thể xác định rốt cuộc những lời này có đúng không. Y dám cá, nếu như Tô đại công tử dám nói đạo lý này với cha cậu, mặc kệ là cậu có muện hay không, kết quả nhất định là Tô đại hiệp sẽ mời gia pháp tổ tông trong từ đường ra. Nhưng, y cũng biết, nếu như đối phương là Tô Vọng Ngôn, mặc kệ là khi nào, y cũng nhất định sẽ chờ.

Cũng như bây giờ — ngày thường thì không nói, nhưng ngày này hàng năm Tô Vọng Ngôn nhất định sẽ để Vi Trường Ca chờ.

Mấy năm đầu mới quen, không cần phải chờ tới mừng bảy tháng bảy, vừa vào đầu tháng bảy, Tô Vọng Ngôn đã tới rồi. Không biết là từ khi nào, chưa tới đúng ngày sinh nhật thì sẽ không thấy được bóng dáng của cậu, rồi tới mấy năm gần đây, năm sau sẽ càng có mặt muện hơn năm trước, có lẽ tới một khi nào đó rồi cậu sẽ không xuất hiện nữa chẳng?

Bàn tay cầm chén của Vi Trường Ca hơi run, có chút sốt ruột không rõ lý do.

Vi Trường Ca thở dài.

Khi y ngẩng đầu lần thứ hai, thì khóe môi chậm rãi xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt.

“Ta tới muện!”

Một giọng nói mang theo tiểu ý truyền tới từ ngoài cửa.

Tiếng bước chân vang lên không nhanh không chậm.

Tô đại công tử mỉm cười đứng dưới đèn.

Vi Trường Ca thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Vào giờ khắc đó toàn bộ Thiên Hạ bảo như sống lại, trong giây lát, khắp nơi tràn ngập tiếng hoan hô vui vẻ. Từng món ăn đẹp mắt từ tay bốn mươi vị đầu bếp nổi tiếng được nối tiếp bung lên, chất đầy như một ngọn núi nhỏ, rượu ngon được mở, giấy niêm phong vừa xé thì hương rượu lâu năm lập tức lan tỏa bốn phía.

Vi Trường Ca đi về phía trước vài bước đón tiếp: “Tô đại công tử quả là cao giá! Đã định tới, lại để người ta phải chờ!”

Tô Vọng Ngôn nói: “Nếu người không muốn, thì không chờ cũng không sao.”

Nói xong mỉm cười, theo Vi Trường Ca đi tới ngồi xuống vị trí bên cạnh y.

Tô Vọng Ngôn vừa ngồi xuống vừa thấp giọng nói: “Người có biết ta mang gì tới cho người không?”

Vi Trường Ca cũng đẽ thấp giọng cười: “Vi Trường Ca bất quá là một kẻ phụ lòng, làm phiền Tô công tử quá bộ tới đã là tội nghiệt chồng chất rồi, sao còn không biết xấu hổ bắt công tử phải tiêu tốn?”

Tô Vọng Ngôn lờm y, nhưng không nói gì, chỉ hơi cười cười, vẻ mặt đầy đắc ý. Đợi tiệc tàn, Tô Vọng Ngôn liền kéo Vi Trường Ca đi về phía thư phòng.

Vừa bảo người đốt đèn lên, Tô Vọng Ngôn liền đi thẳng vào trong, lấy từ trong ngực ra một bao vải, nhẹ nhàng đặt lên bàn, ngẩng đầu nhìn Vi Trường Ca, chậm rãi mở bọc ra. Trong bọc lại có một lớp bọc nữa, màu xanh thẫm, hoa văn tinh tế, đúng là gấm Tứ Xuyên thượng đẳng —— chỉ

một miếng vuông nhỏ nhỏ chỉ sợ đã đủ cho một gia đình chi tiêu cả năm. Vậy mà mãi tới khi mở hết ba lớp gấm Tứ Xuyên như thế thì thứ bên trong mới lộ ra.

Được ba tầng gấm Tứ Xuyên thượng đẳng cẩn thận bao bọc, là một hộp đồng nhỏ. Kích cỡ bằng nửa bàn tay, bốn phía đều có hoa văn mờ mờ, mà nắp hộp được chạm rỗng bằng hoa văn dây leo tinh xảo mà xinh đẹp, xen giữa cành lá là những đóa hoa tạo hình duyên dáng, mỗi đóa một màu, hoặc lục hoặc tím hoặc xanh hoặc đỏ, ánh đèn chiếu rọi xuống mang một vẻ trong suốt tỏa sáng.

Vi Trường Ca không nhịn được bước lên một bước.

—— những cánh hoa mỹ lệ đầy màu sắc đó, mỗi cánh đều là đá quý mài cắt tỉ mỉ thành!

Trên đời này rốt cuộc có thứ gì, quý giá tới mức phải cất trong một hộp đồng trân quý nhường này?

“Trong này rốt cuộc chứa thứ gì?”

Vi Trường Ca hỏi.

Xuyên qua những khe nhỏ giữa cành lá, chỉ có thể thấy một màu u tối.

Tô Vọng Ngôn liếc nhìn Vi Trường Ca, nhưng không trả lời, một tay đặt lên nắp hộp, lộ ra vẻ mặt tập hợp của thách thức, hưng phấn, lại có chút khẩn cấp.

Vi Trường Ca suy nghĩ tỉ mỉ một lát, rốt cuộc lắc đầu, cười bất đắc dĩ: “Ta không biết.”

Vẻ mặt Tô Vọng Ngôn như là bừng sáng rạng rỡ, cậu cười đắc ý, chậm rãi mở nắp hộp ra.

DẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thuyết Mộng

Trong hộp đồng, là một khối đá.

Một khối đá đen tuyền.

Tuy rằng là đá, nhưng vuông vắn, góc cạnh rõ ràng.

Còn màu sắc đó, là màu đen tuyền tinh khiết nhất, nhìn lâu, sẽ vô cớ mà thấy hoa mắt — giống như bầu trời đêm tối nhất, đại dương sâu nhất, như là tất cả tia sáng của thập phương thế giới toàn bộ vũ trụ đều bị một khối màu đen này nuốt vào, cho đến khi không còn sót lại chút gì...

Vi Trường Ca ngậy người: “Đây là thứ gì?”

Tô Vọng Ngôn giơ tay, cẩn thận lấy khối đá ra khỏi hộp, đặt vào lòng bàn tay Vi Trường Ca: “Đương nhiên ta biết đây là gì, còn người, người đoán thử xem nó là gì?”

Vi Trường Ca trầm ngâm, bỗng nhiên cong ngón trỏ gõ nhẹ lên khối đá một cái. Khối đá nho nhỏ liền phát ra âm thanh vang dội, mơ hồ như tiếng sắt đá va chạm. Âm hưởng đó, nghe vào tai như tới từ xa vô hạn, lại như là gần vô hạn; như đã vờn quanh đây ba năm, lại như chưa từng có âm thanh đó hiện diện.

Trống rỗng.

Không có bắt đầu.

Cũng không có kết thúc.

Sắc mặt Vi Trường Ca đầy vẻ hoài nghi, một hồi lâu, mới thấp giọng nói như là không thể tin nổi: “Tương truyền, năm xưa Hán Vũ Đế muốn luyện thủy quân, đã tập hợp chinh phu khắp thiên hạ đào Côn Minh Hồ, được một dị vật, dáng vẻ như là đá đen, nhưng thiên hạ không ai biết là gì. Hán Vũ hỏi Đông Phương Sóc, cũng không biết, nhưng hiến kế rằng, vào năm mà mặt trời mặt trăng gặp nhau có một vị tăng sư nhà Hồ đi qua nơi đó, cứ hỏi ắt biết. Kết quả là có một vị tăng sư ở phía Tây tới, được hỏi chỉ viết rằng: ‘Đây là Kiếp Hôi từ tiền kiếp.’ — Thứ này, sắc đen như sơn, gõ vào có tiếng lạ, hẳn không phải vật tầm thường trên thế gian... Chẳng lẽ chính là Kiếp Hôi trong truyền thuyết?”

Lời còn chưa dứt, liền nghe được tiếng vỗ tay tán thưởng.

Tô Vọng Ngôn vỗ tay cười nói: “Hóa ra Vi đại bảo chủ ngoại trừ tổ chức sinh nhật rình rang nhất thiên hạ ra, lại còn uyên bác như thế, thật đúng là khiến người ta ghen tị.”

Vi Trường Ca không khỏi mỉm cười, cúi đầu, chăm chú nhìn khối đá đen đầy hứng thú.

Tô Vọng Ngôn nói: “Người đoán không sai, thứ này chính là ‘Kiếp Hôi’! Từ thời Hán Vũ tới nay, đây có lẽ là lần duy nhất Kiếp Hôi hiện thế cũng nên?!”

Vi Trường Ca hơi nghiêng đầu, hỏi: “Nhưng hậu thế hình như cũng từng có ghi chép về việc phát hiện Kiếp Hôi mà?”

Tô Vọng Ngôn gật nhẹ, nói: “Không sai, quả là có ghi chép như vậy. Nhưng kỳ thực những thứ gọi là Kiếp Hôi đó chỉ là than đá người ta vô tình đào được mà thôi, có điều trông giống nhau, mà Kiếp Hôi năm xưa xuất hiện cũng đã không biết tung tích, không ai được nghe kể gì, bởi vậy mọi người mới hiểu lầm là Kiếp Hôi. Năm rộng tháng dài, dần dà mọi người đều

coi than đá chính là Kiếp Hôi, lại không biết rằng, hóa ra trên đời quả thật tồn tại Kiếp Hôi...”

Vi Trường Ca yên lặng gật đầu, nhẹ nhàng thả khối đá đen trở lại hộp đồng, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bề mặt đen tuyền: “Nếu đây quả là Kiếp Hôi trong truyền thuyết, vậy thì đúng là bảo bối độc nhất vô nhị. Sao người lại tìm được nó?”

Tô Vọng Ngôn nghe vậy cũng ngẩn ra, cậu nhìn ánh nến ngầy người một hồi, nói nhỏ: “Ta cũng không biết.”

Vi Trường Ca cũng sửng sốt: “Thế là sao?” Y nhíu mày, nhìn vẻ hoảng hốt hiếm khi xuất hiện trên mặt Tô Vọng Ngôn: “Người không sao chứ?”

“Không sao. Ta chỉ không hiểu, lẽ nào trên đời thực sự tồn tại một nơi như thế...?” Tô Vọng Ngôn khẽ thở dài, rồi tiếp: “Người còn nhớ ta từng kể, ở Tây Viện của Tô gia có một người quái dị hay không? Cha bảo ta gọi người đó là Tam thúc, khi còn nhỏ ta thường tới Tây Viện nói chuyện với Tam thúc, xin thúc ấy kể chuyện xưa cho ta nghe. Thúc thực sự rất anh tuấn, nhưng sắc mặt lại luôn tái nhợt. Tam thúc có một đôi mắt cực kỳ cực kỳ thu hút, nhưng đôi mắt đẹp đó, lại không nhìn thấy gì cả.

Đôi mắt Tam thúc bị mù, thân thể cũng không khỏe, mệt mỏi quanh năm, lại ở trong tiểu viện vắng lặng đó, nhưng những điều mà thúc biết hình như còn nhiều hơn bất cứ ai. Ta thường tự hỏi, sao thúc lại biết nhiều chuyện như thế, biết nhiều nơi như thế? Những địa phương đó, sự việc đó, là thúc thực sự tự mình đi qua, tự mình trải qua, hay là nghe người khác kể lại? Nếu có người kể cho thúc ấy, thì người đó lại là ai?”

Tô Vọng Ngôn ngừng một lát mới nói: “Kiếp Hôi chính là Tam thúc đưa cho ta.”

Vi Trường Ca ngẩn người, cười nói: “Thứ này ngàn năm khó gặp, hơn nữa lại là Tam thúc tặng cho người, trân quý như thế sao người lại lấy ra

tặng ta? Có lẽ người vẫn nên cầm lại đi! Ta biết, người là có lòng muốn tặng ta, có điều để ở chỗ người hay chỗ ta có khác gì nhau?”

Tô Vọng Ngôn liếc nhìn y, cười nói: “Nếu thực sự cho ta, ta nữ lòng nào lại đem tặng người...”

(xấu hổ quá, anh tự mình đa tình kìa =)))

Mặt Vi Trường Ca hơi nóng lên, còn chưa nói gì thì liền nghe Tô Vọng Ngôn tiếp: “Kiếp Hôi là Tam thúc tặng cho người.”

“Cho ta?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu, đi sang bên cạnh ngồi xuống.

Vi Trường Ca đứng nguyên tại chỗ, suy tư một hồi, rồi ngồi xuống cạnh cậu: “Vì sao?”

Tô Vọng Ngôn nói: “Bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, thân thể của Tam thúc luôn không được tốt, ta thường tới Tây viện thăm thúc. Hôm đó, Tam thúc biết ta sắp tới Thiên Hạ bảo, thúc trầm mặc hồi lâu, ngược mắt lên nhìn bầu trời, không biết suy nghĩ gì, rồi mãi lâu sau mới nói: ‘Vi Trường Ca — mừng bảy tháng bảy năm nay, hãn vừa tròn hai bảy tuổi đúng không? Hai bảy... Ta vẫn sợ, không biết thời gian dài đằng đằng rốt cuộc sẽ trôi qua thế nào, hóa ra chỉ chớp mắt cũng đã hơn hai mươi năm rồi...’

Ta thấy kỳ quái, liền hỏi: ‘Tam thúc, thúc biết Vi Trường Ca sao?’

Thúc ấy cười khẽ, nói: ‘Lúc Vi Trường Ca còn rất rất nhỏ, ta từng gặp hãn một lần. Khi đó hãn vẫn còn là đứa bé cơ. Aii, ta còn nhớ như in, tối hôm đó ánh trăng rất sáng, tuyết đẹp vô cùng, nhưng hãn cứ khóc không ngừng, sốt ruột đến mức ta và...’ — Tam thúc nói đến đây, đột nhiên dừng lại.”

Vi Trường Ca thấy trên mặt hơi nóng nóng, nhưng vẫn ra vẻ trấn định: “Sao ta chẳng nhớ gì cả....”

Tô Vọng Ngôn ngẩng đầu, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn y như cười như không: “Khi đó người còn nhỏ xíu, sao mà nhớ được?”

Vi Trường Ca vội nói tránh đi: “Sau đó thì sao?”

“Không biết vì sao, Tam thúc rõ là chưa nói xong, nhưng dừng lại không nói nữa. Tiếp đó, thúc lấy hộp đồng này ra, muốn ta đưa tới cho người. Ta vừa mở ra, không khỏi ngây người, hỏi ngay: ‘Tam thúc, đây... đây là thứ gì, thứ này, thứ này lẽ nào chính là Kiếp Hôi?’

Tay thúc chậm rãi vuốt ve bề mặt Kiếp Hôi, nói: ‘Không sai, thứ này chính là Kiếp Hôi, con không tin đúng không? — lần đầu ta thấy nó, cũng không dám tin nữa. Một ngàn sáu trăm tám mươi vạn năm là một tiểu kiếp, hai mươi tiểu kiếp thành một trung kiếp, sau đó trải qua bốn trung kiếp mới thành một đại kiếp... Rốt cuộc một kiếp đó là bao nhiêu năm tháng? Lại đến tận cùng đã trải qua bao nhiêu trăm triệu năm mới hóa thành Kiếp Hôi này? Chẳng lẽ kiếp trước vũ trụ mệnh mang, đại khối Càn Khôn đều tan trong hòn đá đen nho nhỏ này ư? Trong 《 Hoa Nghiêm Kinh 》 có nói: Ở Ta Bà thế giới cõi của Thích Ca Mâu Ni Phật đây một kiếp, nơi Cực Lạc thế giới, cõi A Di Đà Phật là một ngày một đêm. Ở Cực Lạc thế giới một kiếp, nơi Ca Sa Tràng thế giới, cõi của Kim Cang Kiên Phật là một ngày một đêm. Một kiếp, một ngày đêm, thậm chí trong nháy mắt, rõ ràng cách biệt một trời một vực, nhưng, rồi lại hoàn toàn không khác nhau! Từ xa xưa, ai truyền đạo tới? Trên dưới chưa thành hình, từ đâu khảo nghiệm? U tối mờ mịt, ai có thể phân biệt? — trong chốn u minh rốt cuộc che dấu bao nhiêu bí mật? Khi đó, ta vuốt ve nó từng tấc từng tấc một, nhìn nó không chuyển mắt, gần như đến bản thân là ai cũng quên mất...’”

(Đoạn triết lý về tiểu-trung-đại kiếp ở trên cũng trích trong Kinh Hoa Nghiêm, đây là bộ kinh của Hoa Nghiêm Tông, google nếu muốn biết thêm

chi tiết)

Ta nhìn hộp đồng đó, cũng nhìn tới thất thần. Mãi một lúc sau, không ai nói gì cả, cũng chỉ nhìn khối Kiếp Hôi đó mà chờ ra. Ta hỏi: ‘Tam thúc, thúc tìm được nó ở đâu?’

Tam thúc không nói, lát sau mới trả lời: ‘Có một người cho ta.’

Ta liền hỏi lại: ‘Thứ trân quý như thế, không biết người đó từ đâu mà có được? Tam thúc, thúc có biết không ạ?’

Nghe ta hỏi vậy, hình như thúc ấy ngẩn người, nhưng rồi gật đầu, nói: ‘Ta biết — người đưa Kiếp Hôi cho ta, từng nói với ta lai lịch của thứ này. Người đó nói, rất nhiều năm trước hẳn gặp một người ở cực Bắc, người đó không phải người bình thường, cực kỳ kỳ quái.’ “

Tô Vọng Ngôn dừng lại, nhìn Vi Trường Ca: “Người có biết người đó kỳ quái thế nào không?”

Vi Trường Ca cười nói: “Tại hạ ngu dốt, mong Tô đại công tử chỉ giáo.”

Tô Vọng Ngôn than khẽ một tiếng, rồi lập lại lần nữa: “Người kia cực kỳ kỳ quái, không phải người bình thường.”

“Không phải người bình thường ư? Như vậy là sao?”

Tô Vọng Ngôn nói: “Không phải ta vừa nói sao, người tặng Kiếp Hôi cho Tam thúc gặp người kia ở cực Bắc. Có người nói, nơi đó là ở phía Đông xứ Phù Tang, phía Bắc của Trung Nguyên, rộng khoảng ngàn dặm, từ thiên địa sơ khai thì nơi đó đã phủ trong băng tuyết, quanh năm lạnh lẽo thấu xương, không nói tới người, đến chim chóc cũng không dám bay qua nơi đó. Rất nhiều năm trước, không biết vì lý do gì, vị tiền bối kia một mình tới cực Bắc, cũng chính ở nơi đó, gặp người kia.”

Vi Trường Ca định hỏi, Tô Vọng Ngôn đã giơ tay cản lại, hít một hơi, chậm rãi nói: “Người kia là một nữ nhân.”

Vi Trường Ca há miệng, nhưng không nói gì.

Tô Vọng Ngôn liếc y một cái, nói: “Ta biết, người định nói là một nữ nhân thì có gì kỳ quái đúng không?”

Vi Trường Ca cười cười, không phản bác.

Tô Vọng Ngôn nói: “Nơi cực Bắc cách xa Trung Nguyên, cái rét thấu xương ở đó không phải loại ai cũng chịu nổi, nhưng người tặng Kiếp Hôi cho Tam thúc cũng là một vị kỳ nhân, dựa vào một thân bản lĩnh, lại không sợ hãi giá lạnh, một người một kiếm, đi về phía Bắc. Vị tiền bối đó sau này kể với Tam thúc, không biết hẳn đi được bao xa, cũng không biết đã đi bao lâu, nói chung là hết ngày này qua ngày khác. Tới sau đó, chỉ cảm thấy hình như tim cũng lạnh tới độ đóng băng. Nếu là bình thường, sợ rằng đến hẳn cũng không chịu nổi. Nhưng tình cờ khi đó là sau cơn biến cố, tâm trạng hẳn vô cùng bi thương, cũng như cực Bắc, là một mảnh mệnh mang, chỉ biết không ngừng đi về phía trước, không nghĩ tới chuyện gì khác, cái lạnh thấu xương đó, như cũng bớt đi một chút. Tới ngày đó, trời có cơn mưa tuyết lớn, mấy trượng xung quanh đều là một màu trắng xóa, không thấy gì khác ngoài hoa tuyết. Hẳn đứng giữa trời tuyết, trong lúc nhất thời, có cảm giác như trời cao đất dày, không nơi nương tựa! Đúng lúc đó, hẳn vừa quay đầu, thì thấy một nữ nhân đang đứng cách đó vài bước –”

Vi Trường Ca nghe chăm chú, chậm rãi hỏi: “Nơi đó đã là tận cùng của cực Bắc, giá lạnh không chịu nổi, sao lại đột nhiên xuất hiện một nữ nhân? Sao nàng ta lại chịu nổi? Aii, nhưng thật ra vị tiền bối đó hành sự cũng không giống thường nhân, thật khiến người ta ngưỡng mộ...”

“Khi đó gió tuyết rất lớn, nữ nhân đó lại mặc một cái áo choàng trắng, vậy nên mãi khi đến gần mới nhìn thấy.” Tô Vọng Ngôn cũng không quan

tâm y ngưỡng mộ hay không ngưỡng mộ, cứ tiếp tục nói: “Nhưng nói người nọ kỳ quái, cũng bởi vì đó là nữ nhân.”

“Hơ, vì sao lại thế?”

Tô Vọng Ngôn có chút chần chừ, định nói lại thôi, cuối cùng nói nhỏ: “Nàng ta không già đi.”

Vi Trường Ca không nghe rõ, hỏi lại: “Cái gì cơ?”

“Người đó, không già đi.”

Vi Trường Ca ngăn người, cúi đầu im lặng, rồi lại lén nhìn cậu.

Tô Vọng Ngôn cũng đang mê muội, thành linh gặp phải ánh mắt của y, bỗng nhiên đứng bật dậy đi thẳng ra cửa, mở tung cửa định ra ngoài.

Vi Trường Ca vội xông về phía trước mấy bước tóm cậu lại, vừa gọi một tiếng “Vọng Ngôn”, Tô Vọng Ngôn đã tức giận gạt tay y ra, cười lạnh: “Nếu người không tin thì cần gì phải nghe ta kể?”

Vi Trường Ca thấp giọng nói: “Ta đâu có...”

Tô Vọng Ngôn xoay người, vẻ mặt hờn dỗi, lớn tiếng nạt: “Không sai, người không có! Người chỉ nghĩ là ta đang cố tình gây sự đúng không?”

Vi Trường Ca thầm cảm thấy không biết phải làm sao, thở dài, không nói nên lời, chỉ đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn cái bóng của Tô Vọng Ngôn in trên mặt đất. Y nhẹ nhàng gọi: “Vọng Ngôn...”

Tô Vọng Ngôn hừ một tiếng — trong giọng vẫn mang theo sự tức giận.

Mãi một lúc lâu mới nghe giọng Vi Trường Ca nặng nề vang lên bên tai: “Ta hiểu người, nhưng người có hiểu ta không? Ta cũng chỉ mong có một ngày nào đó người thật sự tin ta.”

Tô Vọng Ngôn ngậy ra như gỗ, trong lòng như có tiếng sấm. Trăm ngàn cảm xúc, tâm tư nhạy cảm nhất thời đều xôn xao, gút mắc khó cởi, sự ủy khuất lúc nãy cũng biến mất tăm như là gió cuốn sương chiều...

Cậu quay đầu lại.

Vi Trường Ca cười cười, đột nhiên cầm tay phải của cậu: “Chúng ta quay lại thôi!” Rồi kéo cậu vào phòng ngồi xuống.

Vi Trường Ca nhìn sắc mặt của Tô Vọng Ngôn, cười nói: “Đại thiên thế giới, lằng lằng Càn Khôn, vốn không gì không thể xảy ra. Chỉ trách tại hạ nhất giới phạm phu, là thứ ếch ngồi đáy giếng, không chỉ thiếu cận nông cạn, mà đến đạo lý này cũng không hiểu! Aii, cũng khó trách người giận... Thường nghe Tô đại công tử cực kỳ độ lượng, mong công tử đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha ta một lần này đi!”

Tô Vọng Ngôn lờm y một cái, không nhin được lại tươi tỉnh trở lại, nhưng lập tức thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Nếu như người không tin ta thì ta về Lạc Dương đây — dù sao người cũng không tin, ta có nói gì cũng vô nghĩa!”

Vi Trường Ca cũng nghiêm mặt nói: “Được.”

Rồi lại mỉm cười, bổ sung một câu: “Vây hai ta cùng quay về Lạc Dương.”

Tô Vọng Ngôn cuống quít nhìn đi chỗ khác, đằng hắng lấy giọng, rồi mới nói tiếp: “Tam thúc nói, vị tiền bối đó không ngờ sẽ gặp một người nữa giữa mênh mông băng tuyết như thế, càng không ngờ người gặp phải là một nữ nhân.

Còn nữ nhân đó như là cũng không ngờ sẽ gặp gười khác, cũng có chút giật mình. Hai người cứ đứng đối mặt như thế một hồi lâu, chính là vị tiền bối kia cười với nàng trước, nữ nhân đó cũng cười đáp lại. Lúc đó, tuyết

nhỏ dần đi, chậm rãi có thể phân biệt được phương hướng, hẳn thấy nữ nhân đó nhìn về phía trước không chớp mắt, trên mặt đã có chút ngưng nghịu, đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, không nhịn được mở miệng nói: ‘Ở đây lạnh tới đáng sợ, tuyết cũng rơi nhiều hơn lúc trước, còn đi tiếp thì sẽ càng thêm khó đi. Người một thân một mình, sao không mau mau trở về đi?!’

Nữ nhân đó yên lặng nhìn phía trước, nhưng rồi quay lại hỏi một câu: ‘Vậy còn người? Người nghĩ người còn có thể đi bao xa?’

Hắn suy nghĩ một lúc, trả lời: ‘Không biết, có lẽ khoảng ba mươi dặm nữa.’

Nữ nhân bật cười, nói: ‘Được, vậy ta trước tiên đi ba mươi dặm vậy.’ Nói xong thực sự tiếp tục đi về phía trước.

Vị tiền bối kia ngăn người, cũng đi theo. Nhưng tới khi đi xong ba mươi dặm rồi, nữ nhân đó vẫn không có ý định quay lại. Vị tiền bối nọ ban đầu chỉ là lo lắng nàng ta là nữ tử lại một thân một mình giữa tuyết trắng vô tận nhờ đâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tới lúc này lại sinh ra vài phần hiếu thắng, nghĩ thầm rằng nàng là nữ còn không sợ, lẽ nào mình lại bại bởi tay nàng? Nếu khó thoát kiếp nạn này, cùng lắm thì chôn xác ở nơi cực Bắc này, cũng coi như là sạch sẽ...”

Vi Trường Ca gõ nhịp, tán thán: “Có ý nghĩa! Cách hành sự như thế, sáng khoái lỗi lạc, như uống rượu cạn chén lớn!”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười, nói: “Hắn nghĩ vậy, quyết định chủ ý, liền triển khai khinh công lao về phía trước. Võ công của hắn cực kỳ tốt, bước chân nhanh nhẹn, tựa như người trên trời xuống, đạp gió mà lướt, lại như một tia sáng xanh xẹt qua trời tuyết.”

Môi Vi Trường Ca hơi động đậy, định nói lại thôi.

Tô Vọng Ngôn dừng lại nhìn y: “Người định nói gì?”

Ngón tay Vi Trường Ca nhẹ nhàng gõ vào tay vịn ghế, rồi cười: “Nghe người kể, cứ như là tận mắt nhìn thấy vậy.”

“Người là định nói, ngay đến Tam thúc của ta cũng không được chứng kiến tình cảnh lúc đó, huống chi là ta, mà tiền bối kia cũng sẽ không tự biên tự diễn kiểu đấy, làm sao mà ta biết được rõ ràng, đúng không? — Kỳ thực hôm đó ta cũng hỏi Tam thúc như vậy.”

“Vậy Tam thúc người trả lời thế nào?”

Tô Vọng Ngôn lộ ra vẻ hối hận, nhẹ giọng nói: “Thúc nghe ta hỏi thế, không biết vì sao, sững sốt cả nửa buổi, sau đó mới nói: ‘Đúng vậy, ta quên mất, hóa ra ta không đích thân thấy. Nhưng cái cảnh hấn đi trong tuyết như thế ta đã thấy nhiều lần, hình ảnh đó, ta đến năm mơ cũng có thể nhìn thấy. Sao ta lại không biết?’ — Nếu biết rằng sẽ làm Tam thúc khổ sở như thế, thì ta đã không hỏi...”

“...Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó, họ đi về phía Bắc chẵn ba ngày. Vị tiền bối kia khinh công giỏi, trên đời không ai bằng, nhưng nàng kia mặc dù bị bỏ lại phía sau thì cuối cùng vẫn sẽ đuổi kịp. Ba ngày đó, bọn họ không nói với nhau quá nửa câu, một trước một sau không ngừng đi về phía Bắc. Đến buổi tối ngày thứ ba, vị tiền bối và nữ nhân nọ tới dưới chân một tòa băng sơn. Lúc này, hai người đều đã lạnh tới tím tái cả môi. Băng sơn kéo dài hơn dặm, trong tới có thể soi gương, chắc chắn không thể leo qua, nếu như đi vòng thì lại không biết phải đi mất bao nhiêu ngày. Vị tiền bối đó nhìn núi băng, đột nhiên cười phá lên, nói ‘Cuối cùng phải hết hứng quay về.’

Lúc này, nữ nhân kia cũng đuổi kịp tới, nghe vậy cười theo. Hấn thấy nữ nhân này hành động cử chỉ không như giang hồ nữ tử tầm thường, có lẽ là nhân vật thành danh, ngầm có chút bội phục, nên muốn hỏi tính danh nàng.

Ban đầu nữ nhân cũng không định trả lời, chỉ nói: ‘Người còn trẻ đã có tu vi cao như thế, thực sự rất giỏi, người phải thấy bội phục là ta mới đúng.’ Vị tiên bối đó thấy nàng tuổi cũng không lớn, liền trả lời: ‘Trong trăm ngàn nam tử tầm thường, chỉ sợ cũng khó tìm được một người tài năng võ công có thể sánh với vẻ đẹp của phu nhân, huống chi là nữ tử.’

Nữ nhân đó im lặng thật lâu, rồi nói: ‘Đáng tiếc, ta không phải nữ tử tầm thường.’

Tiên bối đó còn tưởng là nàng khiêm tốn, vì vậy mỉm cười. Nữ nhân thấy hẳn cười, liền tiếp: ‘Mỗi ngày buổi tối người đều dựa trên tảng đá lạnh lẽo để ngủ, nhưng ta mỗi buổi tối phải nhóm lửa chống lạnh, người nói, rốt cuộc là ai giỏi hơn?’

Vị tiên bối đó ngăn người — đây là cực Bắc, khắp nơi là băng tuyết, dọc theo đường đi đến một nhánh cỏ dại, nửa cành cây khô cũng không có, nếu nhóm lửa, thì nàng ta dùng gì để nhóm?”

Vi Trường Ca đột nhiên “A” một tiếng, nhìn về phía hộp đồng điêu khắc tinh tế trên bàn, như là nhận ra gì đó. Tô Vọng Ngôn nghiêng đầu, ánh mắt cũng rơi vào trên hộp đồng.

Tô Vọng Ngôn nói: “Vị tiên bối đó cũng là người có tâm tư linh mãnh hạng nhất.” — Chỉ nói một câu đó, rồi không nhìn được lộ ra ý cười nhàn nhạt, giải thích với Vi Trường Ca: “Những lời này cũng vốn là Tam thúc nói. Ta nghe tới đó, cũng không nhìn được mỉm cười. Ta nói: ‘Tam thúc, trước giờ thúc rất ít khi tán thưởng ai, vị tiên bối đó rốt cuộc là ai mà hôm nay thúc đã khen hẳn hai lần rồi?’

Chẳng ngờ Tam thúc cười rất hài lòng, hỏi ngược lại ta: ‘Một người có thể có được mấy nhân vật mà mình bội phục? Cả đời này, ta bội phục nhất, kính trọng nhất, liền chỉ có người đó thôi.’ “

Vi Trường Ca nghe tới đây, đột nhiên tâm niệm khẽ động, như thoáng nghĩ tới điều gì.

Tô Vọng Ngôn thấy Vi Trường Ca không nói gì, còn tưởng là y nghe mình thuật lại lời Tam thúc thì có chút cảm niệm, liền liếc y một cái thờ ơ, cúi đầu nhìn mặt đất, rồi cũng im lặng.

– ‘Thực sự bội phục một người, kính trọng một người, là cảm giác như thế nào?’

– ‘...Nếu thật tình bội phục hẳn, kính trọng hẳn, thì bản thân có chết vì hẳn, cũng không cần hẳn biết...’

Nam tử giản dị trả lời như thế.

Cậu nhìn vào đôi mắt không thể nhìn thấy mọi vật của người đó.

Ánh mắt đấy, trong suốt, sáng sủa mà lại xa xăm.

Trong khoảnh khắc, như nhìn thấy biển cát ánh trăng.

– Nếu thật tình bội phục hẳn, kính trọng hẳn, thì bản thân có chết vì hẳn, cũng không cần hẳn biết.

Những lời này, Tô Vọng Ngôn không kể với Vi Trường Ca.

Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt đó, bản thân Tô Vọng Ngôn cũng muốn hỏi một câu, nhưng khi nghĩ lại thì lại thất lạc mất câu hỏi.

...

“Vọng Ngôn? Làm sao vậy?”

Nghe tiếng gọi của Vi Trường Ca, Tô Vọng Ngôn lấy lại tinh thần, nói: “Ta không sao... Người đang nghĩ gì vậy?”

Vi Trường Ca nhíu mày, nói: “Bây giờ ta còn chưa thể nói rõ. Vậy sau đó Tam thúc có nói rốt cuộc vị tiền bối đó là ai không?”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu: “Không có. Sao vậy?”

“Không có gì...” Vi Trường Ca hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? À, đúng rồi, chúng ta nói đến chuyện nữ nhân kia mỗi đêm đều nhóm lửa sưởi ấm.” Tô Vọng Ngôn suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Vị tiền bối kia tuy rằng thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ bàn về phong cảnh ven đường với nàng, dần dần, chuyện này nối tiếp tiếp chuyện khác. Tới quá nửa đêm về sáng, nữ nhân kia nói một câu ‘Nơi cực Bắc này tuy cảnh sắc khác biệt với Trung Nguyên, nhưng cũng không phải nơi kỳ lạ nhất.’

Hắn nghe những lời này xong, lập tức nói: ‘Ta lăn lộn giang hồ từ nhỏ, tuy không dám nói là đã đi khắp thiên hạ, nhưng cũng từng tới rất nhiều nơi, cho tới giờ chưa từng nghe nói tới nơi nào khác có cảnh sắc còn kỳ lạ hơn nơi đây.’

Nữ nhân đó cười nói: ‘Nơi đó hoa trái đầy đất, đến một nhánh mây cũng mọc hoa, mỗi một đóa lại có màu sắc khác nhau. Người đã từng thấy khung cảnh nào như thế chưa?’

Vị tiền bối kia liền trả lời: ‘Tuy không phải tầm thường, nhưng cũng chẳng phải là quái lạ. Trong các loài hoa có rất nhiều giống như vậy, có điều giá trị cao một chút, nhưng cũng không có gì là hiếm.’

Nữ nhân đó lại miêu tả một vài điểm kỳ lạ khác của nơi đó, hắn càng nghe càng hiểu kỳ, cũng càng sợ hãi, nhưng sắc mặt lại bình tĩnh như thường, chỉ hời hợt nói vài câu phản bác. Cuối cùng, nữ nhân đó lấy trong người ra một thứ –”

“Chính là hộp đồng này?”

“Không sai, chính là hộp đồng này.” Tô Vọng Ngôn gật đầu, nói tiếp: “Nữ nhân đó cho hẳn xem Kiếp Hôi, rồi sau đó lấy một loại bột phấn màu đen trong túi hương trên người ra rắc trên nền tuyết bên dưới. Lúc đó vị tiên bối kia cũng không nghĩ được nhiều, trong đầu một mớ bòng bong, hẳn ngỡ ngác đứng một bên, nhìn nữ nhân đó lấy đá đánh lửa ra, châm lửa trên đồng bột phấn đó. Chỉ một nhúm nhỏ bột phấn li ti, mà trong nháy mắt, lửa đã bốc hừng hực, rồi cháy suốt cả đêm!”

Hắn đứng lặng nhìn ánh lửa nhuộm tuyết trắng thành một mảng đỏ hồng, rồi nhìn kỹ, trong khói bốc lên như là có phù quang lược ảnh, mờ ảo không rõ, rồi nhanh chóng hiện lên một màn giao thoa giữa ánh sáng và hình dạng, hỗn tạp trong khói trắng, rồi cuồn cuộn về phía chân trời. Vị tiên bối đó đứng một bên xem, không biết qua bao lâu, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại thì thào hỏi: ‘Đây rốt cuộc là nơi nào?’ — Người biết nữ nhân đó trả lời sao không? Nữ nhân đó chỉ nói hai chữ: ‘Không biết.’“

Vi Trường Ca ngạc nhiên: “Sao nàng lại không biết?”

Tô Vọng Ngôn cười ha ha, nói: “Khi đó, vị tiên bối kia cũng kinh ngạc y như người vậy, hẳn giơ Kiếp Hôi trong tay lên, hỏi: ‘Còn đây? Chẳng phải là...’ Nàng kia ngắt lời hẳn: ‘Thứ này ta mang về từ nơi đó, nhưng ta lại không biết đó là nơi nào.’

Vị tiên bối lại hỏi địa phương đó ở đâu, câu trả lời của nữ nhân vẫn là không biết! Hai người họ cứ vậy lặng lẽ ngồi một đêm bên đồng lửa. Khi trời sắp sáng, lửa cũng nhỏ dần, nữ nhân đó đột nhiên thở dài, nhẹ nhàng nói: ‘Ta thường nghi ngờ bản thân đang mơ. Từ ngày hôm đó, ta bắt đầu nằm mơ, ngủ hay tỉnh, kỳ thực đều là trong mộng. Giấc mộng đó sao mà dài quá, sao mà mê người quá, nhưng lại hoang đường, làm cho người ta thống khổ, cũng như nơi đó, không thể gọi tên, cũng không có vị trí để tìm kiếm. Rốt cuộc tất cả là thật? Hay giả?’

Vị tiên bối đó suy nghĩ một chút, hồi đáp: ‘Ngôn hạ vong ngôn nhất thì liễu, mộng trung thuyết mộng lưỡng trọng hư. (Nghĩa là Một lời đã thốt ra chẳng khác gì mộng trong mộng, tất cả đều là hư ảo – <Độc thiên kinh> – Bạch Cư Dị) Kỳ thực ai mà không phải đang trong mộng? Người coi nó là mộng thì đó là mộng, nếu người coi nó là thật thì sao mà nó lại không phải thật?’

Nữ nhân kia như ngẩn ra, mãi lâu sau vẫn không nhúc nhích. Nàng nói: ‘Đúng vậy, ngôn hạ vong ngôn nhất thì liễu, mộng trung thuyết mộng lưỡng trọng hư. Người biết ta là ai không?’

Nàng nói ra một cái tên, vị tiên bối nhất thời hoàn toàn ngây dại. Thân phận của nữ tử đó vốn vẫn là một mối nghi vấn trong lòng hắn, mấy hôm đó hắn đã thử đoán rất nhiều lần, nhưng thật không ngờ nữ nhân đó sẽ nói ra đáp án như thế.”

“Rốt cuộc nữ nhân đó là ai?!”

“Tam thúc không nói rõ. Thúc chỉ kể rằng sau khi vị tiên bối đó nghe tên xong, hơn nửa buổi không nói nên lời. Nữ nhân kia tiếng tăm lừng lẫy giang hồ đã lâu, chỉ có điều, thời đại mà tên tuổi nàng nổi tiếng, ít nhất cũng cách buổi tối nơi cực Bắc đó phải đến năm mươi năm.” Cậu dừng lại nhìn Vi Trường Ca.

Nhưng Vi Trường Ca không nói gì, mất một lúc như vậy, như là đến hô hấp y cũng quên mất.

Tô Vọng Ngôn nói: “Người đó thành danh hơn năm mươi năm trước, nhưng khi nàng xuất hiện nơi cực Bắc thì lại vẫn là một nữ tử trẻ tuổi như năm xưa, từ hình dáng tới nụ cười đều y như mô tả trong truyền thuyết về nữ tử đột nhiên biến mất trong lúc phong độ cực thịnh. Nàng thấy ánh mắt của vị tiên bối kia, biết hắn không tin, xoay người nhảy lên, thi triển một bộ võ công mà bình sinh đặc ý nhất, đồng thời nói rằng: ‘Bộ võ công này tự ta

ngĩ ra, ngoại trừ ta, trên đời không có người thứ hai biết. Bây giờ người tin chưa?’

Sau đó, tiền bối kia lại tỉ mỉ hỏi nàng rất nhiều vấn đề, lúc này mới tin. Hóa ra, nữ nhân này không già đi!”

Vi Trường Ca thì thào lặc lại: “Nữ nhân đó không già đi...”

Dừng một chút, lại không nhịn được hỏi ngược lại: “Thế nhưng, sao lại có người không già đi? Nàng ta vốn là một giang hồ nữ tử bình thường, vì sao đột nhiên lại không già đi? Nàng ta không già đi, có liên quan gì tới cái nơi mà nàng ta nói tới?”

Tô Vọng Ngôn thở thật dài: “Ta không biết... Ngay đến nàng ta cũng không biết... Trước khi nữ nhân đó bỏ đi, đã đưa lại hộp đồng này lẫn Kiếp Hôi bên trong cho vị tiền bối kia, sau đó tiền bối lại đưa nó cho Tam thúc, có điều bây giờ, nó là của người rồi.”

Chú thích:

Về Kiếp Hôi (hôi tức là tro bụi) còn có lời giải thích thế này: Hán Vũ Đế ở hồ Hậu Côn Minh thấy có vết tro ở dưới đáy hồ, bèn lấy làm lạ, hỏi Đông Phương Sóc. Sóc tâu: “Thần không biết. Gần đây có nhà sư người Hồ mới đến, nên gọi vào hỏi”. Nhà sư đến xét nghiệm một lúc lâu, bèn nói: “Lúc kiếp sơ, chỗ này là biển, tang thương biển cả, giống sinh vật nước chết đi, mà còn để lại tro của chúng”. Đó gọi là kiếp hôi.

DẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lục Sứ

Vi Trường Ca cầm hộp đồng lên, để dưới ngọn đèn ngắm nhìn thật kỹ, bỗng lại buông xuống, cảm khái: “Một khối đá đen nho nhỏ, ai ngờ bên trong lại có nhiều bí mật như vậy? Có lẽ thật sự có thể xưng là độc nhất vô nhị, quý báu vô giá! Nhưng đôi khi, nó lại không thể quý bằng một hòn đá bình thường đâu.”

Tô Vọng Ngôn nhìn lại y có chút đăm chiêu.

Vi Trường Ca không nói không rằng, đẩy cửa phòng đi thẳng vào trong sân tràn ngập ánh trăng, y nhìn xung quanh một chút, cúi người, nhặt một hòn đá dưới đất lên, rồi quay về phòng, đặt hòn đá vào tay Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn nhìn hòn đá trên tay, lại ngẩng đầu nhìn Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca nói: “Đây chỉ là một hòn đá bình thường. Nhưng cái hòn đá cực kỳ bình thường này lại quý trọng ngang với Kiếp Hôi độc nhất vô nhị, quý báu vô giá kia.”

Tô Vọng Ngôn nói: “Vì sao?”

Vi Trường Ca nói: “Bởi vì hòn đá bình thường này, cũng mang một câu chuyện cực kỳ đặc sắc.”

Mắt Tô Vọng Ngôn sáng rực, hỏi: “Chuyện gì?”

Vi Trường Ca mỉm cười, nhưng không trả lời, chỉ nói: “Nãy giờ chỉ lo nói chuyện, không ngờ đã trễ thế này. Người đi đường chắc cũng mệt nhọc, đi nghỉ sớm một chút đi!”

Tô Vọng Ngôn quay đầu nhìn bóng đêm bên ngoài, quả nhiên đã gần tới giờ Tý.

Quay đầu lại nhướn mày cười: “Nếu nhất thời người chưa nghĩ ra câu chuyện gì hay thì thôi, hà tất phải dùng cách này để lấy lệ?”

Vi Trường Ca cười lớn: “Vâng vâng, Tô công tử từ ngữ chau chuốt, lại khiến tiểu nhân đây hàm oan rồi! — đêm đã khuya, để ta đưa người về phòng — muốn nghe kể chuyện, thì mời sáng mai dậy sớm!”

Hai người đi ra khỏi phòng.

Mơ hồ có thể thấy phòng khách phía trước vẫn đèn đuốc sáng trưng, đâu đây có tiếng chúc tụng truyền tới, vẫn còn hơn nửa khách khứa ở lại đại sảnh uống rượu tán gẫu, hơn nữa tới tứ lục liên tục, náo nhiệt không gì sánh được. So ra thì, hậu viện yên tĩnh vắng vẻ lại có vẻ có chút tịch liêu.

Đi vài bước, đột nhiên nghe được một giọng ca nữ truyền tới từ giữa đám đông, tiếng ca bổng bành phiêu lãng, hình như xuất phát từ phía sau bức tường khu khách phòng dành riêng cho nữ quyến ở, có lẽ là một nữ tử nào đó đến dự tiệc ra đây tán bộ một mình, đêm khuya nhân tĩnh, thấy xung quanh không có ai, bồi hồi tâm sự liền cất tiếng hát.

“...Chàng đưa tay hái, một cành diễm lệ, không đợi hương thơm bay hết. Bốn khung may, Uyên ương dệt cánh muốn cùng bay. Đáng thương tóc trắng xua già tới. Sóng xuân cỏ biếc, phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai..”

Vi Tô hai người không hẹn mà cùng ngừng bước.

Tiếng hát đó không đặc biệt êm tai, nhưng bên trong lại mang theo ý tứ triền miên, nghe vào lại thấy uyển chuyển lạ thường.

“Năm khung may. Đường chỉ thưa mau dệt tấm lòng. Cành nhánh nổi liền tình nghĩa. Ngoài song cửa hoa rơi, hai trái tim kề sát, đơm hoa kết trái. Sáu khung may...”

Hai người lắng lắng nghe một lát.

Vi Trường Ca khẽ thở dài một tiếng, nói: “Câu từ biết của thơ ai, thêu thành một mảnh ý tình thê lương... Không biết là vị nữ tử nào? Nửa đêm hát khúc ‘Chín khung may’ này, có lẽ cũng là người đa tình khổ vì tương tư...”

Tô Vọng Ngôn điềm nhiên mở miệng: “Có vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ. Tương tư đặng đặng thêm đặng đặng, nổi nhớ dài hơn cả biển trời!” Suy nghĩ một lát, lạnh lùng cười: “Nhưng tình nhân nào ai không tương tư? Tương tư, sao có không hề khổ?”

Nói xong, bản thân cũng khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi tiếp.

Vi Trường Ca nhìn bóng lưng cậu mỉm cười, đứng một mình trong sân, nghe từng câu nữ tử kia hát.

– Áo xuân.

Sợi tơ đã nhuộm màu buồn. Trần thế ô trọc không màu sắc.

Rơi theo phiến lá thu, rơi vào vô cùng tận, đâu còn mùa nào gặp chàng.

Tiếng ca lạc lõng giữa hồng trần. Khúc múa đã ngừng người còn trông. Trên khung đưa thoi dệt nổi hận. Bình rượu chợt cay xé lòng người. Thu tay áo lại, nắm tay quay về...

Tiếng ca đột nhiên dừng lại.

Vi Trường Ca bỗng phục hồi tinh thần.

“Tình nhân nào ai không tương tư? Tương tư sao có không hề khổ?” Vi Trường Ca lẩm bẩm: “Không sai, tương tư nào có không hề khổ? Nhưng tình nhân, lại có ai không hề tương tư?”

Vi Trường Ca bật cười.

Y ngẩng đầu.

Trên trời trăng khuyết lại tròn.

Lá trà mảnh mai chìm nổi trong chén. Trong chén sứ trắng, Bích Loa Xuân xanh trong tận đáy, nước tuyết tan cất trong hầm làm dậy nên hương vị, theo làn khói lượn lờ len vào mũi.

Tô Vọng Ngôn chỉ hớp khẽ một ngụm rồi liền buông xuống.

Vi Trường Ca cười nhìn cậu đặt chén xuống, thông thông cổ họng, nói: “Người có biết ở ngoài Hán Dương thành có một Cổ Tỉnh trấn không?”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu.

Vi Trường Ca nói: “Gần Cổ Tỉnh trấn có một thôn nhỏ, gọi là Bạch Miếu thôn. Trong làng đại đa số đều mang họ Thi, trong đó có một tiểu tử tên là Thi Lý, vừa tròn mười tám, bình thường ở nhà trồng trọt, lúc nông nhàn thì lên trấn trên giúp việc trong cửa hàng gạo. Từ ngày hấn sinh ra tới giờ chưa từng bước ra khỏi Cô Tỉnh trấn.”

Tô Vọng Ngôn nói: “Những thanh niên như thế ở đâu cũng có thể gặp được, có gì đặc biệt ư?”

Vi Trường Ca nói: “Không sai, thanh niên như vậy ở đâu cũng có, nhưng chỉ có một thanh niên như vậy vượt ngàn dặm xa xôi tới Thiên Hạ bảo tìm Vi Trường Ca — Mười ngày trước, tiểu tử tên Thi Lý đó đột nhiên tới

Thiên Hạ bảo, cũng không chịu nói là có chuyện gì, chỉ nằng nặc đòi gặp ta.”

Tô Vọng Ngôn cười nói: “Đương nhiên hẳn không thể gặp người.”

Vi Trường Ca không phản bác, cười bất đắc dĩ: “Thi Lý tìm tới nơi, nói có chuyện quan trọng phải đích thân nói với ta, hỏi hẳn là chuyện gì hẳn cũng chỉ lắc đầu; hỏi lai lịch thân thế hẳn lại càng ấp úng không nói rõ được. Hẳn nói hẳn đang cầm tín vật của ta, rồi lại không chịu lấy ra cho ai xem — người biết đó, đường đường Thiên Hạ bảo, đâu phải muốn vào là có thể vào? Vậy nên, ngay từ đầu, người dưới thậm chí còn không thông báo giúp hẳn. Nhưng hẳn cứ đứng lì ở cửa bảy ngày bảy đêm, cũng náo loạn cả bảy ngày bảy đêm, sống chết không chịu đi, dù là uyển chuyển khuyên bảo hay là mắng chửi hẳn cũng chỉ nói đi nói lại rằng: ‘Ta có tín vật, ta muốn gặp bảo chủ của các người.’ Lúc đó cũng gần tới mùa bẩy tháng bẩy, khách khứa từ các môn các phái cũng sắp đến, nếu cứ để hẳn làm loạn như thế thì còn mặt mũi nào cho Thiên Hạ bảo. Người dưới không còn cách nào, lúc này mới báo cho ta.”

Tô Vọng Ngôn nói: “Đã có tín vật sao lại không lấy ra? Hẳn nhất quyết đòi gặp người rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vi Trường Ca nói: “Hẳn nhất định đòi gặp ta, là vì giúp người khác đưa tin cho ta. Hẳn nói có tín vật, cũng không chịu lấy ra, từ đầu ta đã thấy kỳ quái rồi. Tới khi ta nhìn thấy tín vật hẳn mang đến thì ta cũng chỉ nghĩ, cũng may hẳn không lấy ra cho người khác xem, bằng không đã sớm bị người ta tưởng là điên rồi đuổi đi — Khi đó, ta còn chưa biết, hẳn không chịu, là bởi vì đã đáp ứng với người khác nhất định phải thấy chính bản thân ta thì mới có thể lấy thứ đó ra.”

Tô Vọng Ngôn nghe cảm thấy thú vị, hỏi: “Rốt cuộc tín vật hẳn mang tới là gì? Không thể nào là một hòn đá...” Nói phân nửa, đột nhiên dừng lại.

Vi Trường Ca chỉ cười không đáp.

Y để một cái túi hương màu tím nhạt thêu chỉ bạc lên bàn, rồi chậm rãi lấy hòn đá bên trong ra.

Đôi mắt Tô Vọng Ngôn đột nhiên sáng ngời.

Vi Trường Ca chậm rãi mở miệng, ngữ khí nghe có chút hoang mang: “Thiên Hạ bảo có Thiên Hạ lệnh, Tử Ngọc phù, Kiêu Thủ kỳ, tư ba màu, chén dạ quang, đao đi đường, nhưng, không biết từ khi nào lại thêm một hòn đá làm tín vật?” Chợt rồi lại thở dài: “Có điều, người nhờ hãn truyền tin không nói sai, ta nhất định sẽ gặp hãn — mặc dù ta chưa từng thấy qua, nhưng lại nhận ra tín vật này.”

Vi Trường Ca ngừng một lúc, mỉm cười: “Tùy tiện như thế, thiên hạ to lớn, liền chỉ có Tô Vọng Ngôn.”

Nói xong, hai người nhìn nhau, không nhịn được đều bật cười.

Tô Vọng Ngôn nói: “Sao người biết là ta?”

Vi Trường Ca cười khố: “Trên đời này chỉ có người là kiểu cách cao giá nhất — đưa một hòn đá tới, ta phải ngoan ngoãn làm việc giúp người!”

Tô Vọng Ngôn cũng cười đáp: “Nếu người không muốn thì thôi, ta cũng không ép.”

Vi Trường Ca cười ha ha, quay ra cửa: “Thi Lý, vào đi.”

Thi Lý đẩy cửa vào, vòng tay hành lễ: “Vi bảo chủ.”

Vi Trường Ca nói: “Vị này chính là đại công tử của Tô gia Lạc Dương, người có việc gì thì nói với cậu ta đi.”

Thi Lý nhìn Vi Trường Ca một chút, rồi lại nhìn Tô Vọng Ngôn, vẻ không hiểu: “Nhưng mà...”

Tô Vọng Ngôn thu liễm lại, quan sát tỉ mỉ Thi Lý một lượt, lúc này cũng cười cười, hòa nhã nói: “Người chính là Thi Lý? Là Tang Thanh nhờ người tới đưa tin cho ta đúng không?”

Thi Lý gãi gãi đầu vẻ chần chừ: “Đúng, nhưng mà, Lý phu nhân bảo ta tới Thiên Hạ bảo tìm Vi bảo chủ, chứ không phải là Tô công tử?”

Hai người Vi Tô nghe vậy đều nhìn nhau cười.

Tô Vọng Ngôn mỉm cười nói: “Ta thường rong ruổi khắp nơi, người truyền tin nếu tới Tô gia sợ là không tìm được ta, vậy nên ta mới bảo Tang Thanh là có việc thì tới Thiên Hạ bảo tìm Vi Trường Ca. Nhất thời vội vàng quá ta cũng quên phải nói tên với nàng, có lẽ vì thế nên Tang Thanh mới tưởng ta là Vi Trường Ca đó?!”

Thi Lý chợt nói: “Hóa ra là vậy, hèn gì Vi bảo chủ không chịu gặp ta, cũng không biết chuyện tín vật.”

Tô Vọng Ngôn liếc ngang sang phía Vi Trường Ca, Vi Trường Ca cúi đầu uống trà. Thi Lý cười ngậy ngốc, tỉ mỉ kể lại những chuyện đã trải qua thêm một lần. Tô Vọng Ngôn chăm chú nghe hẳn kể hết, nhíu mày hỏi: “Gốc cây dương ở kinh thành — nàng không nói gì khác sao?”

Thi Lý suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu khẳng định.

Lông mày của Tô Vọng Ngôn càng nhíu chặt hơn, cậu đứng dậy, đi qua đi lại mấy bước, lẩm nhẩm: “Gốc cây dương ở kinh thành, thế là sao...”

Vi Trường Ca không nhin được nữa cũng đứng dậy, đi tới vài bước kéo cậu lại hỏi: “Cô Tang Thanh này là ai? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tô Vọng Ngôn như là không nghe thấy, chỉ ngẩn ngơ suy nghĩ, một lát sau đột nhiên “A” một tiếng, xoay người lại, hỏi: “Giang Đông Lục Sứ có ở Thiên Hạ bảo không?”

(sứ = xấu)

Lời còn chưa dứt, bên ngoài truyền tới hàng loạt tiếng bước chân, có người ho nhẹ một tiếng, đi vào cửa, hóa ra là Vi Kính, chấp tay nói: “Bảo chủ, Giang Đông Lục Sứ ở ngoài cầu kiến Tô công tử.”

Tô Vọng Ngôn vui vẻ nói: “Ta biết ngay mà, thiên hạ võ lâm đều tề tựu tới chúc thọ Vi bảo chủ, Lục Sứ sao có thể không đến?!” Nói rồi liền đi ra ngoài, nhưng quên mất Vi Trường Ca còn đang cầm tay phải của cậu, Vi Trường Ca cau mày, kéo cậu lại, nói với Vi Kính: “Ta có mấy câu phải nói với Vọng Ngôn, người mời họ sang phòng bên ngồi một lúc, lát nữa chúng ta sẽ sang.”

Vi Kính vâng dạ, bước vội ra.

Vi Trường Ca xoay người nhìn Tô Vọng Ngôn, mở lời đầy vẻ đăm chiêu: “Người biết Lục Sứ là những ai không?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu, nói: “Ta biết.”

Vi Trường Ca nghiêm túc nhìn Tô Vọng Ngôn, nói: “Ách Cầm Tẩu, Thiết Cước Đường, Hoa Hòa Thượng, Dạ Minh Sinh, Lão Lai Tử, Vô Thị Phi, đó đều là những người hoặc câm hoặc điếc, hoặc mù hoặc điên, chính là sáu người khuyết tật của vùng Giang Đông. Họ vừa có chỗ thiếu hụt, lại tâm cao khí ngạo, tự cho là tài giỏi, không chịu để bất cứ ai coi thường, họ tự xưng là Giang Đông Lục Sứ, chính là tự so sánh hơn cả người Dương thị. Sáu huynh đệ này ai cũng tính tình táo bạo, lòng dạ hẹp hòi, lại thích mang thù, bởi vậy có tiếng là khó chơi trong chốn võ lâm, từ sau khi lão tam Hoa Hòa Thượng chết vì bạo bệnh thì mấy người còn lại càng trở nên kỳ quái.”

Tô Vọng Ngôn đáp: “Cái này ta biết.”

Xem ra mặc dù tai cậu thì đang nghe Vi Trường Ca nói, nhưng hai mắt thì nhìn ra cửa, một vẻ ta đây chẳng quan tâm.

Vi Trường Ca thở thật dài, hận không thể xoay đầu cậu sang nhìn mình, trầm giọng hỏi: “Người không lui tới với Lục Sứ, vì sao họ lại muốn gặp người?”

Tô Vọng Ngôn cười nói: “Ông trời chỉ cho có người cầu kiến người, chứ không cho người khác tới gặp ta sao?”

Vi Trường Ca nghe vậy lại câm nín một lúc, mãi sau mới nói: “Người còn không hiểu ta ư?”

Tô Vọng Ngôn ngẩn ra.

Vi Trường Ca nói: “Trước nay người đều hành xử đơn độc, thích đi đâu thì đi, dù vạn dặm cũng không coi là xa, có thể tự tại hào hiệp như thế đương nhiên rất tốt; ta cũng biết với võ công và sự từng trải của người thì cũng không đến mức bị hại gì. Nhưng, trên đời này khó lường nhất chính là lòng người, người ở ngoài một mình, dù cẩn thận thế nào cũng khó tránh có lúc sơ sẩy, lại thêm tính tình của người, khó tránh khỏi sẽ kết thù kết oán với người ta.” Thấy môi Tô Vọng Ngôn khẽ nhúc nhích như là muốn mở miệng phản bác, lập tức y lại lạnh lùng cười, nói: “Người vì một nữ tử trong gánh xiếc, giết con riêng của Bách thảo Thần nông ở Lương Châu, Bách thảo Thần nông tuy không dám trực tiếp ra mặt, nhưng đã bám theo người tròn ba tháng — người tưởng ta không biết à?”

Tô Vọng Ngôn thấp giọng nói: “Hóa ra người đã sớm biết rồi...”

Vi Trường Ca không tỏ ý kiến, chỉ thản nhiên nói: “Trong ba tháng đó, lão hạ độc mười bảy lần, người chỉ phát hiện mười sáu lần, người có biết rằng chỉ một lần đó thôi, cũng đã đủ lấy mạng người rồi không?”

Tô Vọng Ngôn ngán người, cúi đầu, không trả lời.

Vi Trường Ca chỉ cười nhạt, không nói gì thêm.

Thình lình nghe bên cạnh có tiếng “Cạch” một cái, hai người đang xuất thần không khỏi đều giật mình, cùng nhau quay đầu lại, thấy một cái ghế đầu đã té lăn dưới đất, vẫn đang chậm rãi lắc lư. Thi Lý đứng một bên mặt đỏ tới mang tai, lúng túng nói: “Ta, ta không đứng vững... Xin lỗi...”

Tô Vọng Ngôn phì cười.

Sắc mặt Vi Trường Ca cũng tốt hơn nhiều, bước tới nâng cái ghế dậy, mỉm cười: “Người lui xuống trước đi.”

Thi Lý gật đầu, đi ra cửa, lại quay đầu nhìn Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn mỉm cười gật đầu, ý bảo hẩn yên tâm.

Lúc này Thi Lý mới hoan hỉ lui xuống.

“Tiểu tử này nhìn qua thì có vẻ hàm hậu, nhưng sau sự thô lậu ẩn chút tinh tế. Chậc chậc, lời hứa đáng giá nghìn vàng, thật hiếm có.” Tô Vọng Ngôn cười mỉm quay đầu lại.

Vi Trường Ca bình tĩnh nhìn cậu, Tô Vọng Ngôn nâng chén lên uống một ngụm trà, thần tình tự nhiên.

Vi Trường Ca thở dài một tiếng, rốt cuộc không nhịn được bật cười: “Aii, ta cũng chỉ là lo lắng đâm lén khó phòng, lời quen miệng người nói thì vô tâm nhưng người nghe thì hữu ý, đã vậy người khuyết tật lại không tránh khỏi được luôn nghĩ nhiều hơn người khác. Những người đó hay thù vật, ta chỉ lo người vô ý đắc tội họ, bản thân lại không biết, không phòng bị — cũng được, có điều là Giang Đông Lục Sứ, chuyện này cũng dễ làm được...” Nói tới đây thì ý cười trên mặt dần biến mất.

Suy nghĩ trước sau, liền không hiểu sao có chút buồn bã. Vi Trường Ca nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần người cẩn thận hơn một chút, ta cũng sẽ bớt được chút lo lắng.”

Giọng y càng lúc càng khẽ, khó mà nghe rõ, những lời này, không biết rốt cuộc là nói với Tô Vọng Ngôn, hay với bản thân y.

Tô Vọng Ngôn cười nói: “Ta còn không lo, người lo cái gì? Nếu như ta không đoán sai, mấy người bọn họ là tới để nói lời cảm ơn với ta.”

Vi Trường Ca kinh ngạc: “Cảm ơn?”

“Gặp Lục Sứu rồi người tự nhiên sẽ biết.”

Vi Trường Ca nửa tin nửa ngờ, cùng Tô Vọng Ngôn sang phòng bên. Năm người dáng vẻ quái dị đã chia nhau ra ngồi sang hai hàng ghế hai bên, lão nhân dẫn đầu còn ôm trong lòng một cây hồ cầm, chính là lão đại Ách Cầm Tẩu của Giang Đông Lục Sứu. Nghe tiếng bước chân, mấy người còn lại đều đứng dậy, trong đó một người mặc áo xám, xem ra là thiếu niên ít tuổi nhất sải bước về phía trước, quỳ rạp xuống trước mặt Tô Vọng Ngôn, vẻ mặt kích động, viền mắt ửng đỏ, như là nước mắt sắp rơi.

Mấy người còn lại đều quỳ rạp ra đất, trong miệng nói: “Giang Đông Lục Sứu tới đây tạ ơn Tô đại công tử!”

Tô Vọng Ngôn vội đỡ thiếu niên áo xám dậy, đáp lễ: “Một chút việc nhỏ, các vị cần gì khách khí.”

Một lão giả chống gậy trong số đó nói: “Đối với đại công tử là việc nhỏ, nhưng Lục Sứu thì vô cùng cảm kích! Chúng ta không thể tìm được đại công tử ở Lạc Dương Tô gia, vậy nên đại ca dẫn mấy người chúng ta tới Thiên Hạ bảo thử thời vận. Cũng may, cuối cùng có thể gặp mặt Tô công tử để tạ đại ân rồi!”

Mấy người còn lại đều gật gù đồng tình.

Tô Vọng Ngôn nhận ra người nọ là Thiết Cước Đường, lập tức cười khê đáp: “Đường tiên sinh khách khí rồi. Mời các vị ngồi xuống rồi nói tiếp!”

Mọi người đều ngồi, trong miệng liên tục nói lời cảm tạ.

Vi Trường Ca lấy làm lạ hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Tô Vọng Ngôn còn chưa mở miệng, Thiết Cước Đường đã cướp lời: “Hóa ra Vi bảo chủ còn chưa biết — cuối đông năm ngoái, lão tam và lục đệ ra ngoài, không ngờ, lão tam lại vô duyên vô cớ mắc bạo bệnh rồi bỏ mình trên đường! Lục đệ tuổi còn nhỏ, lại là...” Hắn nhìn lướt qua thiếu niên áo xám, tiếc hận nói: “Lục đệ lại không thể nói chuyện, cũng không nghe thấy người khác đang nói gì. Lão tam vừa mất, đệ ấy một thân một mình không có cách gì, vừa đau lòng, vừa sợ, nhưng không nói được. Đám người khốn nạn ở khách điếm lại còn vu cho lục đệ là hung thủ giết người đem báo quan! Aii, cũng may gặp được đại công tử, đại công tử đuổi quan sai đi, rồi lại giúp an táng lão tam, sau đó, còn sai người đưa lục đệ về. Aii, nếu không có đại công tử giúp đỡ, tam đệ sợ là khó có thể an nghỉ...” Nói rồi lại trở nên kích động, lớn tiếng nói: “Đại ơn của đại công tử, phải để huynh đệ chúng ta báo đáp mới được!”

Vi Trường Ca quay đầu liếc nhìn Tô Vọng Ngôn, lẩm bẩm: “Hóa ra là thế.” — trong lòng được thả lỏng, đến giọng nói cũng trở nên vui hơn.

Tô Vọng Ngôn mỉm cười.

Mấy người Thiết Cước Đường đều nói lời cảm ơn, sau đó, là im lặng một lúc. Ngón trỏ của Vi Trường Ca gõ nhẹ lên bàn, Tô Vọng Ngôn hiểu ý, khước miệng nhếch lên, kín đáo nhìn về mấy người kia, rồi thấy Ách Cầm Tẩu âm thầm dùng mắt ra hiệu cho Thiết Cước Đường. Thiết Cước Đường ho khan một tiếng, mặt đầy vẻ khó xử. Hắn nhìn Ách Cầm Tẩu, rồi lại nhìn những huynh đệ khác, cuối cùng đặt mạnh trượng xuống đất, hít một hơi

thật sâu, nói: “Kỳ thực lần này Lục Sứ tới Thiên Hạ bảo còn có một việc muốn xin Vi bảo chủ hỗ trợ.”

Có lẽ sợ Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn không đồng ý, không đợi hai người trả lời liền vội vàng nói: “Tam đệ ta Hoa Hòa Thượng chết ở khách điểm, lúc đó, cũng chỉ có mình lục đệ theo bên hẵn, lục đệ trẻ tuổi chưa trải đời, lúc đó không có cách nào điều tra nguyên nhân cái chết, nhưng khi đệ ấy về nói mọi chuyện cho chúng ta, mấy huynh đệ chúng ta đều nghĩ, nhìn thì là lão tam bạo bệnh mà chết, kỳ thực ắt có ẩn tình! Đáng tiếc chúng ta thân cô lực yếu, tra xét hơn nửa năm nhưng đến nguyên nhân tam đệ chết cũng không tra ra được — có điều, cái chết của lão tam, nhất định có điều kỳ lạ!” Quay đầu lại nhìn mấy huynh đệ khác một chút, rồi nói: “Thiên Hạ bảo thanh uy hiển hách, người trong võ lâm ai cũng ngưỡng mộ, huynh đệ chúng ta thực sự đã hết cách, không thể làm gì khác hơn là tới cầu Thiên Hạ bảo hỗ trợ.”

Ách Cầm Tẩu phát ra hai tiếng “Ôi ôi”, đưa tay ra hiệu về phía hai người Vi Tô.

Thiết Cước Đường giải thích: “Đại ca nói, Vi bảo chủ tài trí ngút trời, Tô công tử học cao hiểu rộng, đều là anh tài một thời, nhân trung long phượng, người trong thiên hạ đối với nhị vị đều như Thiên Lô sai đâu đánh đó, nếu Vi bảo chủ và Tô công tử đồng ý giúp đỡ, thì còn hữu dụng hơn cả Lục Sứ tra xét mười năm!”

Vi Trường Ca mỉm cười nghe, liếc sang bên cạnh, Tô Vọng Ngôn cũng mỉm cười.

Rồi lại rời mắt đi, nhưng âm thầm thở dài.

Người trong giang hồ đều nói Giang Đông Lục Sứ là quái đản có tiếng, chết cũng không chịu cúi đầu, không ngờ lại cũng có lúc ăn nói nhún nhường như thế. Nhưng, kỳ thực mấy người họ cũng chỉ là bởi vì trời sinh

có chỗ thiếu hụt, không muốn bị người khác coi thường, cho nên mọi lúc mọi nơi đều phải tỏ ra cao ngạo hơn người khác, rốt cuộc lại bị mang tiếng quái đản. Nghĩ đến trong đời Lục Sửu có lẽ chưa từng nói với ai những lời tăng bốc như thế, hôm nay vì báo thù cho Hoa Hòa Thượng mà phải thấp người cầu toàn, liền cũng chỉ vì một chữ tình.

Vi Trường Ca nghĩ tới đây, lại nhìn mấy người bọn họ, liền mơ hồ có chút khổ sở.

Ách Cầm Tẩu lại làm vài động tác ra hiệu.

Thiết Cước Đường nhìn một chút, nói tiếp: “Nếu hai vị không chịu hỗ trợ, Lục Sửu cũng chỉ đành từ bỏ hy vọng... Huynh đệ chúng ta tình nghĩa sâu nặng, hôm nay lão tam bị chết không rõ ràng, năm người chúng ta nếu không báo được thù, lại không thể sống một mình, chẳng bằng cùng nhau tự vẫn, xuống dưới kia thình tộ với tam đệ!”

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn đều kinh ngạc, nhìn nhau cười khổ, nghĩ thầm: Danh tiếng kỳ quái Giang Đông Lục Sửu quả không phải đùa.

Ách Cầm Tẩu, Thiết Cước Đường cùng mấy người kia chỉ bình tĩnh nhìn họ, trong mắt đầy vẻ khẩn thiết cầu xin.

Tô Vọng Ngôn thở dài, trao đổi ánh mắt với Vi Trường Ca, chậm rãi nói: “Được.”

Lục Sửu đồng thời hoan hô, Ách Cầm Tẩu và lão lục Vô Thị Phi tuy không thể nói, nhưng cũng đều tươi cười cực kỳ vui vẻ.

Tô Vọng Ngôn nói: “Ta và Vi bảo chủ chỉ có thể gắng sức thử xem, nếu như không được thì...”

Thiết Cước Đường nói tiếp: “Chuyện này chúng ta hiểu, sự tình đã qua lâu như vậy, rất nhiều đầu mối không thể tìm được nữa, huynh đệ chúng ta

cũng biết, mỗi một ngày trôi qua thì hy vọng lại xa thêm một chút, muốn tra ra chân tướng đâu có dễ vậy? Nhưng chỉ mong không thẹn với lòng, không thẹn với tam đệ là được rồi!”

Vẻ mặt Vô Thị Phi đầy mừng rỡ, hần bước lên một bước, nhanh chóng làm vài động tác.

Thiết Cước Đường đang định giải thích, Tô Vọng Ngôn đã nói với Vô Thị Phi: “Khi đó người đã nói với ta một lần, người quên rồi sao? Ta đều nhớ rất rõ, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ gắng hết sức điều tra giúp các người!”

Vô Thị Phi cười càng vui hơn, cúi lạy thật thấp, nước mắt lại chảy xuống.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Vi Trường Ca hỏi: “Thế này là sao?”

Thiết Cước Đường cũng ngạc nhiên hỏi: “Đại công tử nhìn mà hiểu ý của lục đệ sao?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu, xoay người nói với Vi Trường Ca: “Tuy tai hần không thể nghe, miệng không thể nói, nhưng hần có thể nhìn hình dạng môi của người khác là biết đối phương đang nói gì. Hần vừa nói, muốn kể lại những gì xảy ra hôm đó một lần nữa cho ta nghe, khi đó ở khách điểm ta đã nghe hần kể một lần rồi, vậy nên mới bảo hần không cần nói nữa.”

Vi Trường Ca mỉm cười.

Y dựa vào lưng ghế, thân thể hơi nghiêng sang phải, tay phải thì chống lên tay vịn xoa cằm, suy nghĩ một chút, hỏi: “Chuyện này ta cũng đã nghe người ta nói qua. Nghe nói trên thi thể của Hoa tam gia không có bất cứ vết thương nào, sắc mặt cũng rất bình yên, không có gì dị thường, không giống như là bị người khác sát hại?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu nói: “Không sai, hôm đó ta cũng đã tự nghiệm thi thể, không có ngoại thương, không có dấu hiệu nội thương, cũng không giống bị trúng độc mà chết. Về mặt hãn, cực kỳ bình tĩnh, cứ như là đang ngủ, xem ra là ra đi rất thanh thản.”

Vi Trường Ca nói: “Nếu là như thế, vậy vì sao các người lại kiên trì cho rằng Hoa tam gia là bị hãm hại?”

Lục Sửu nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Thiết Cước Đường lên tiếng: “Chính vì không có vết thương nên mới kỳ quái —— Lão tam vừa không bị thương lại không trúng độc, mà trước giờ thân thể hãn khỏe mạnh, như là làm bằng sắt, sao lại nói đi là đi thế được?”

Dạ Minh Sinh cũng lớn tiếng nói the thé: “Quá sai, tam ca đang yên đang lành, sao nói chết là chết ngay được?”

Thiết Cước Đường nói: “Theo như lục đệ nói, hai hôm đó, biểu hiện của lão tam luôn rất kỳ quái, lúc nào cũng như người mất hồn, cũng bởi vì thế nên lục đệ mới đề nghị ở lại khách điểm nghỉ thêm một đêm rồi mới lên đường. Không ngờ, chính hôm đó, lại xảy ra chuyện... Sáng sớm khi lục đệ rời giường đi gọi hãn, phát hiện lão tam nằm trên sàn, thân thể đã lạnh ngắt —— lẽ ra, ban đêm đi ngủ thì phải cài hết cửa lại, nhưng khi lục đệ đi vào, cửa phòng lão tam lại mở hé một cái khe nhỏ, chứ không đóng kín, điều này nói lên rằng nhất định đã có ai đó đi vào.”

Tô Vọng Ngôn tiếp lời: “Nhưng khi đó bộ khoái và nha dịch địa phương cũng đã hỏi những khách nhân khác trong khách điểm, tất cả đều nói không phát hiện ra ai tới tìm tam gia.”

Thiết cước đường nói: “Họ không phát hiện, không có nghĩa là không có bất cứ ai tới. Có lẽ người nọ đợi tới đêm khuya tất cả đã tắt đèn thì mới đến thì sao? Nếu quả thật như vậy, suy đoán của chúng ta lại càng không thể làm được! Nếu không phải trong lòng có quỷ, vì sao không đường đường

chính chính đến vào ban ngày, mà lại đợi mọi người ngủ mới đi tìm lão tam?”

Vô Thị Phi liên tục gật đầu, lại ra hiệu cho Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn quay đầu nói với Vi Trường Ca: “Hắn nói, tối hôm đó nhất định là tam ca hẳn ngủ rất muộn, sáng hôm sau khi hẳn phát hiện thi thể, dầu đèn đã cháy hết sạch.”

Thiết Cước Đường nói: “Chúng ta nghĩ, có khi nào là tam đệ đã đi ngủ rồi, bởi vì có khách nên lại đốt đèn lên, người đó không biết bằng cách nào đã hại chết tam đệ, trong lúc vội vã rời đi đã quên tắt đèn dầu, vậy nên ngọn đèn cứ cháy tới khi dầu thắp cạn hết.”

Vi Trường Ca nói: “Mặc dù vậy, cũng không thể khẳng định có người tới phòng Hoa tam gia...”

Thiết Cước Đường gật đầu nói: “Không sai, nếu chỉ như thế thì không thể chắc chắn được. Những gì chúng ta vừa kể, có lẽ đại công tử cũng đã nghe lục đệ nói qua rồi, nhưng, có một việc, đại công tử lại chưa biết. Sau đó, mấy người chúng ta cùng tới gian khách điểm kia, gọi hết lão bản lẫn hỏa kế ra để hỏi. Có một hỏa kế trong đó nói từng nghe tam đệ nói một câu rất kỳ quái —— hỏa kế kia bị tiêu cháy đúng mấy hôm đó, bởi vậy đêm phải dậy mấy lần, vào canh hai, khi hẳn đi ngang qua phòng tam đệ, đèn trong phòng tam đệ còn sáng, mơ hồ như có giọng nói. Hỏa kế thấy kỳ quái, không nhìn được nhìn thêm mấy lần, nhưng chỉ có bóng của một mình tam đệ chiếu lên song cửa. Hẳn còn nói nghe thấy tam đệ lẩm bẩm, đang định bỏ đi, lúc này mới nghe tam đệ nói một câu —— tam đệ nói: ‘Hóa ra quả thật là các người! Người đó đâu? Người đó đâu? Đang ở nơi nào?’ Hỏa kế vội đi nhà xí nên không nghe tiếp. Sau khi chuyện không may xảy ra, hẳn sợ bị liên can nên không dám nói với bộ khoái. Chúng ta dùng nhiều cách mới ép được hẳn nói ra sự thật —— buổi tối hôm đó, nhất định có người tìm lão tam!”

“Hóa ra quả thật là các người! Người đó ở đâu?’ ——” Tô Vọng Ngôn nói: “Nghe ngữ khí đó, hình như là người tam gia quen, nhưng lại đang truy hỏi tung tích của một người khác... Nhưng hóa kẻ đó nói chỉ nhìn thấy bóng của mình hă, lẽ nào thực sự là đang độc thoại sao?”

Vi Trường Ca trầm ngâm hồi lâu, lắc đầu.

Tô Vọng Ngôn suy nghĩ một chút, nói với Vô Thị Phi: “Ta nhớ người đã kể với ta, trên đường cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, vậy, người nói Hoa tam gia biểu hiện kỳ quái là bắt đầu từ lúc nào?”

Vô Thị Phi cắn môi, suy nghĩ một lúc, rồi mới nhìn cậu đầy chần chờ.

Tô Vọng Ngôn vừa chăm chú nhìn động tác của hă, vừa chậm rãi nói với Vi Trường Ca ở bên cạnh: “Hă nói... Trên đường gặp một trận mưa... Hă và Hoa tam gia đến dưới mái hiên một gia đình trong làng trú mưa... Khi đó, tam ca hă còn cười cười nói nói với hă. Hình như là từ sau lúc đó, Hoa tam gia liền ít nói hơn, sau đó bắt đầu trở nên mất hồn mất vía..”

Tay của Vô Thị Phi đột nhiên dừng giữa không trung, trên mặt hiện lên thần sắc cổ quái.

DẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bích Hải

Vô Thị Phi thần sắc cổ quái, liếc qua mấy người Ách Cầm Tẩu và Dạ Minh Sinh, nhưng không nói tiếp.

Thiết Cước Đường vội cười cười, giải thích với hai người Vi Tô:” Lục đệ nói là buổi tối hôm mà lão tam chết, đã từng nói với hã rằng hôm sau muốn quay lại ngôi làng kia xem sao. Lục đệ luôn nghĩ ngôi làng kia có gì đó cổ quái, nhưng chúng ta đã tới đó, không có gì dị thường. Có lẽ là lục đệ hiểu sai ý của lão tam.”

Vi Trường Ca nhìn về phía Vô Thị Phi như nhận ra điều gì. Vô Thị Phi nhếch môi, nắm chặt tay, vẻ mặt không phục, quật cường nhìn lại.

Vi Trường Ca hòa nhã cười với hã, nói: “Có thật tam ca người nói muốn quay về ngôi làng kia không?”

Vô Thị Phi càng thêm tức giận, nhưng không trả lời, chỉ nghiêng đầu đi.

Vi Trường Ca dờ khóc dờ cười, liền nghe Tô Vọng Ngôn ở bên cạnh cười nói: “Nếu hã nói như vậy, vậy quả thật Hoa tam gia từng có quyết định này.”

Mấy người Lục Sưu đều im lặng.

Rồi sau đó Thiết Cước Đường mới ậm ừ nói: “Không phải là chúng ta không tin lời lục đệ, có điều chúng ta đã tới ngôi làng đó, quả thực không có gì cả! Chỉ là một thôn xóm bình thường mà thôi!”

Vô Thị Phi kích động quay về phía hã, khoa tay múa chân.

Thiêt Cước Đường bất đắc dĩ nói: “Dù là lão tam có thực sự muốn quay về ngôi làng đó xem thì sao? Lục đệ, không phải là tự đệ cũng đã đích thân tới đó sao?”

Dạ Minh Sinh cũng nói: “Không phải sao? Hay là tam ca làm rơi đồ ở đó, muốn đi nhặt lại.”

Vô Thị Phi tức giận bĩu môi, vẫn liên tục tranh cãi như trước. Mấy người cứ nói qua nói lại, như là hoàn toàn quên mất họ đang làm khách ở Thiên Hạ bảo, có thể thấy được là bình thường cũng cứ có vấn đề là lại tranh cãi. Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn nhìn nhau cười, đều thấy bất đắc dĩ.

Lại nghe Thiêt Cước Đường đột nhiên lớn tiếng nói: “Dọn đi thì sao? Quả phụ tái giá, đó là thiên kinh địa nghĩa! Nếu chồng nàng ta đã chết, thì nàng ta thích gả cho ai thì gả! Việc gì phải e ngại người?”

Dạ Minh Sinh ở bên cạnh kỳ quái nói: “Lục đệ, đệ quên rồi à? Nhị tẩu không phải là qua một đời chồng rồi mới tái giá với nhị ca sao? Đệ đừng nói chuyện này chọc nhị ca giận.”

Vi Tô hai người không biết vì sao hăn đột nhiên nổi giận, lúc này mới hiểu ra.

Vô Thị Phi bị Thiêt Cước Đường quát như thế, không “nói” gì nữa, ủy khuất ngồi xuống. Thiêt Cước Đường như là còn chưa nguôi cơn giận, lườm hăn thờ hồng hộc. Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, Ách Cầm Tẩu đặt mạnh cây hồ cầm trong lòng xuống bàn, sắc mặt đen sì, ánh mắt chậm rãi đảo qua các huynh đệ, nén giận làm mấy động tác. Mấy người còn lại đều yên lặng cúi đầu, xấu hổ không thôi.

Vi Trường Ca nhìn về phía Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn thấp giọng nói: “Ách Cầm Tẩu nói, thi cốt của Hoa tam gia còn chưa lạnh, thù lớn chưa trả được, mà huynh đệ bọn họ lại ở đây cãi

nhau, hỏi bọn họ như thế có làm Hoa tam gia thất vọng không.” Rồi nói với Lục Sứ: “Các vị không cần tranh cãi nữa, mặc kệ ngôi làng đó có cổ quái hay không, chuyện của Hoa tam gia, ta và Vi Trường Ca nhất định sẽ cố hết sức, các vị không cần lo lắng.”

Ách Cầm Tẩu cảm động vái lạy, mấy người Thiết Cước Đường, Lão Lai Tử cũng đều nghiêm nghị đứng dậy, đồng loạt hạ bái.

Thiết Cước Đường nói: “Huynh đệ chúng ta ở đây tạ ơn Vi bảo chủ và Tô công tử, aii, chỉ mong Tam đệ trên trời có thiêng có thể sớm ngày nhắm mắt!”

Vi Trường Ca mỉm cười: “Khi lão bảo chủ còn sống, các vị cũng đã là khách quen ở Thiên Hạ bảo, cần gì phải khách khí với Trường Ca?”

Tất cả đều vui mừng đứng dậy.

Lại nói tới chuyện cũ, không biết là ai khởi xướng, mọi người dần dần nói tới một vài chuyện xưa, từ phong thái hiên ngang của lão bảo chủ năm xưa, cho tới sự tồn tại của thọ yến mừng bảy tháng bảy, rồi dần dà sang chuyện mấy huynh đệ quen nhau thế nào, kết nghĩa ra sao. Nói tới chỗ vui vẻ, Lục Sứ có người thì lớn tiếng cười nói, có người thì khoa tay múa chân, mỗi người đều vui tới quên hết mọi thứ, cực kỳ náo nhiệt.

Vi Trường Ca nghe tới mất kiên nhẫn, không nhịn được ngáp một cái, quay đầu sang nhìn, thì thấy khóe miệng Tô Vọng Ngôn mỉm cười, đang nghe rất chăm chú.

Vi Trường Ca giật giật môi, cuối cùng vẫn ngồi thẳng dậy, tiếp tục nghe Lục Sứ kể từ cổ chí kim.

Dạ Minh Sinh nói đầy hăng hái: “Sau đó người dùng cái tên Thiết Cước Đường này, đại ca thì gọi là Ách Cầm Tẩu, lục đệ không nghe thị phi cũng không nói thị phi, gọi là Vô Thị Phi, còn ta đây, ta là một người mù, ha ha,

nhưng người mù ban đêm còn nhìn rõ hơn cả người thường, ta không gọi là Dạ Minh Sinh thì còn gọi là gì nữa?”

Vi Trường Ca nghe thấy không thú vị, thuận miệng cười hỏi: “Vậ Hoa tam gia vì sao lại đặt tên như vậy?”

Trong phòng nhất thời yên tĩnh.

Miệng Lục Sứ đều ngậm chặt, không chỉ vậy, ngay đến động tác cũng chùng hẳn xuống.

Vi Trường Ca ngẩn người, cũng thấy trong đó tất có điều cổ quái, nhưng cũng có chút xấu hổ, đang muốn nói gì đó, thì đã nghe Tô Vọng Ngôn truy hỏi: “Không sai, vì sao gọi là Hoa hòa thượng? Nói mới nhớ, tại hạ cũng chưa từng nghe nói Hoa tam gia có chỗ nào khuyết tật? Hẳn tứ chi kiện toàn, cũng không câm điếc, vì sao lại ở trong Lục Sứ?”

Khi cậu nói những lời này, bầu không khí trong phòng nhất thời càng trở nên đầy áp lực.

Hơn nửa buổi, mấy người kia cũng chỉ nhìn nhau, không ai nói gì.

Vi Trường Ca ngẫm suy tính, cười nói: “Nếu không tiện nói ra thì thôi...” Nét mặt Lục Sứ đều thả lỏng, Tô Vọng Ngôn vội liếc mắt sang, Vi Trường Ca chỉ coi như không thấy, nói tiếp: “Các vị giao phó chuyện của tam gia cho Vọng ngôn và tại hạ, Trường Ca còn tưởng hai chúng ta được các vị tin tưởng, không ngờ.... mà thôi, coi như chúng ta chưa từng hỏi đi!”

Tô Vọng Ngôn kín đáo cười.

Lục Sứ xấu hổ nhìn nhau.

Lát sau, Dạ Minh Sinh nói: “Dù sao lão tam cũng đã mất, theo ta thấy, cũng không có gì không thể nói nữa...”

Thiết Cước Đường và Vô Thị Phi chỉ nhìn Ách Cầm Tẩu.

Rốt cuộc Ách Cầm Tẩu thờ dài, chậm rãi gật đầu.

Thiết Cước Đường mấp máy môi mấy lần, định nói lại thôi, cuối cùng mới nói: “Lão tam... Lão tam hẩn... hẩn có một bệnh nho nhỏ... Nói đến chuyện này, vốn không định nói cho người khác, có điều, dù sao lão tam cũng đã mất, nói cho Vi bảo chủ và Tô công tử nghe một chút, có lẽ cũng không sao. Lão tam hẩn... hẩn...”

Dừng một chút, ánh mắt chuyển sang phía những người khác, nhưng họ đều quay đầu né tránh.

Thiết Cước Đường không thể làm gì khác đành thấp giọng nói: “Lão tam không thể nhân đạo.” (làm chuyện ấy)

Vi Tô hai người đều hoạt kê, tất cả đều không ngờ rằng Hoa hòa thượng tên là ‘Hoa hòa thượng’, mà lại có căn bệnh không tiện nói ra như vậy.

(Hoa hòa thượng tức là Sư phá giới)

Thiết Cước Đường nói: “Lão tam là một nam nhân, việc này nếu bị người khác biết thì còn đâu mặt mũi hành tẩu trên giang hồ? Vậy nên huynh đệ chúng ta cũng chỉ tự xưng là Lục Sứ, còn bệnh này của lão tam chưa từng nói cho bất cứ ai. hắc hắc. Giang Đông Lục Sứ có tiếng là ngang ngược vô lý, bình thường cũng không có ai dám tới hỏi, mà dù có một hai người không hiểu chuyện như vậy thì cũng bị huynh đệ chúng ta mỗi người một đấm đuổi đi thật xa...”

Nói tới đây, lại đột ngột cắt đứt.

Vi Trường Ca đành cười khan một tiếng.

Thiết Cước Đường tự biết không thích hợp, nhất thời không thể nói cho hết, đành ha ha một tiếng, rồi đổi chủ đề: “Kỳ thực lão tam có bệnh đó, cũng không phải là bị từ nhỏ, không giống với các huynh đệ chúng ta. Theo lời hãn nói, hãn vốn cũng giống như nam nhân bình thường, chỉ là sau đó mới... mới không được.”

Tô Vọng Ngôn vốn tính tò mò, nghe hãn nói thế, liền định truy hỏi, vừa mới mở miệng, lại cảm thấy không hay cho lắm, nên vội nâng chén trà lên uống một ngụm.

Cũng may Thiết Cước Đường đã nói tiếp: “Khi lão tam còn trẻ, gặp một nữ tử, vừa gặp mặt, đúng là kinh vi thiên nhân! Mặc dù hãn một lòng cuồng dại, nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Cuối cùng nàng kia vẫn là dứt áo ra đi, từ đó về sau nam bắc cách biệt, cũng không gặp lại nhau nữa. Lão tam tuy không có được nàng, nhưng ba mươi năm nay không có một giây phút nào không nhớ tới, những nữ tử khác dù là tiểu thư khuê các hay là cành vàng lá ngọc thế nào hãn đều không để vào mắt — Cũng vì vậy nên mới mắc phải căn bệnh kia. Khi hãn phát hiện ra mình không được, rất sợ người khác biết được bí mật này, cho nên mới cố ý lui tới những chỗ trăng hoa, làm ra vài hành vi phóng đãng, kỳ thực chỉ là muốn che mắt người khác mà thôi. Có điều trong chốn giang hồ ai lại nghĩ được sâu xa như thế? Hãn tự xưng là ‘Hoa hoà thượng’, người ngoài nghe được đều cho rằng trước đây khi hãn còn làm hoà thượng thì ham mê nữ sắc. Lại không biết bởi vì họ tộc gia của hãn là Hoa, ý tứ của lão tam là nói mấy năm nay, kỳ thực hãn vẫn sống những ngày như hoà thượng — aii, kể ra thì, lão tam coi như là một người si tình!”

Hãn kể hết lời rồi, tất cả mọi người đều lặng yên, nhớ tới cuộc đời cô độc, lưng đeo một chữ ‘Hoa’ của người đó, thâm tâm mãi mãi chỉ có một hình bóng, rốt cuộc là đáng thương hay đáng tiếc? — trong lòng cũng không biết là cảm giác gì.

Vi Trường Ca khe khẽ thở dài.

– thời khắc đó, nơi chốn đó, ánh mắt đó.

Quay đầu ngoái lại nheo miệng nheo mắt cười, hình ảnh thướt tha từ đó về sau in sâu dưới đáy lòng. Năm xưa trộm nhìn, tình như liên hoàn, dần dần khung cảnh sự vật đều tàn phai màu sắc, trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt, cuối cùng thời gian trôi qua, đáy lòng tĩnh mịch, lại chỉ còn thời khắc đó, bóng hình xinh đẹp đó, lại chỉ có một nữ tử đến từ hư vô, như là phong thái năm xưa...

“Không biết là người con gái như thế nào, mà khiến hấn nhớ nhung cả đời? Kinh vi thiên nhân, kinh vi thiên nhân — ắt hẳn phải là phong hoa tuyệt đại...”

Vi Trường Ca thở dài, có chút cảm khái.

(Đoạn trên chắc là tưởng tượng của anh = . =)

Tô Vọng Ngôn quét mắt nhìn y một cái, nói thản nhiên: “Đương nhiên là cực kỳ diễm lệ, không tầm thường rồi — chỉ hận ta và người không có cái duyên phận đó mà thôi.”

Dạ Minh Sinh nói tiếp: “Có thể không tầm thường sao? Có điều lão nhị người nói sai rồi — người biết vì sao lão tam không thể có được nàng kia không? Hừ, nói cho người biết, nữ tử đó vốn là người đã có chồng rồi, tam ca hấn tới chậm một bước, chỉ có thể ôm hận suốt đời thôi.” Than khẽ một tiếng, trầm ngâm nói: “Đó là ‘Trả minh châu, lệ đôi hàng, Hận sao không gặp cùng chàng thuở xưa’...”

(Trích ‘Tiết phụ ngâm’ – Trương Tịch do Hoàng Nguyên Chương dịch)

Thiết Cước Đường xoa tay nói: “Làm sao người biết được? Cái gì mà minh châu với chả minh chai, ta không hiểu mấy thứ vớ vẩn đấy! Năm đó lão tam đứng bên Hán Thủy lắm bữa, ta ở bên cạnh nghe được hết, hấn nói không phải là cô ả trong Phi Thương lâu ở Dương Châu sao?”

Dạ Minh Sinh cười lạnh: “Son phấn dung tục, làm sao xứng được với bốn chữ ‘Kinh vi thiên nhân’? — chuyện cũ này của tam ca, trên đời chỉ có mình ta biết. Đó là một buổi tối mấy chục năm trước, ta và tam ca cùng nhau uống rượu, sau khi hấn say, thì mới kể chuyện này cho ta. Tam ca vốn là một cô nhi, từ nhỏ được sư thầy trong Thiếu Lâm tự nuôi dưỡng, rồi vào phái Thiếu Lâm, làm hoà thượng. Tới khi trưởng thành, cũng là một lòng hướng phật, cực kỳ thành kính. Ba mươi năm trước, hấn chỉ mới vừa hai mươi, để tham ngộ phật pháp, mới một mình hành hương tới thánh sơn của phật giáo, muốn bề quan tham thiền ở Vạn Phong đỉnh. Ngọn núi đó thể cao chót vót, đường chưa mở, nằm giữa núi non trùng điệp, trải qua năm tháng chỉ có vài đường nhỏ do tiều phu đi lâu mà thành, rất khó đi, phải dùng cả tay và chân thì mới có thể leo lên được, hơn nữa nếu bất cẩn một chút thôi sẽ có thể bị rơi xuống núi.

Khi đó tam ca còn trẻ tuổi sung sức, lại biết võ công, nên đương nhiên lên núi dễ hơn nhiều người thường, dù vậy hấn đi lên xong cũng vừa mệt vừa khát, toàn thân đầy mồ hôi. Đến hoàng hôn thì tới được một ngôi chùa cổ hoang phế trên sườn núi, đã mệt tới không nhấc nổi chân nữa, liền vào trong, ngồi nghỉ chân ở hành lang sau cửa chùa. Đột nhiên, từ sâu trong chùa truyền tới tiếng đàn, vang vọng du dương, làm cho tinh thần không khỏi rung lên. Tam ca nhắm mắt nghe một lúc, liền nghi hoặc đứng dậy — nơi núi rừng hoang vu, một ngôi chùa cổ rách nát mà lại có người ở sao? Lăn theo tiếng đàn, tới một cái sân trống trải, giữa đám cỏ dại có một cái ao vuông vẫn tầm ba trượng. Nữ tử đó, an vị trên bờ ao.

Khi đó là hoàng hôn, trên đỉnh núi, bóng chiều nghiêng nghiêng. Nàng kia trang phục trắng giản dị, ngồi nghiêm trang. Dưới ánh nắng chiều, quả thực là xinh đẹp vô cùng!...”

Dạ Minh Sinh mở to đôi mắt trống rỗng, như là khoảnh khắc đó, hấn cũng nhìn thấy gương mặt của mỹ nhân kia hiện lên từ chính lời kể của mình –

“Tam ca nói, lúc hăn vừa thấy nữ tử đó, tam hồn lục phách như là bị sét đánh xẻ làm đôi, đến bản thân mình là ai cũng không còn biết nữa.”

Một tia nắng len qua khe cửa tiến vào, giống một tầng bạch kim trải trên mặt đất. Nhất thời, gần như tất cả đều cúi đầu nhìn đường sáng đó, như thể nó chính là nắng chiều của ba mươi năm trước trên đỉnh núi Nga Mi.

“Không biết qua bao lâu, tiếng đàn lại vang lên. Hăn giật mình bừng tỉnh, nhìn khắp xung quanh, tiếng đàn đó đến từ đáy ao sao? Đang ngạc nhiên, liền nghe nàng kia nói: ‘Đó là tiếng ếch dưới đáy ao,’

Lúc này hăn mới nhìn sang, hoá ra bên cạnh nữ tử đó còn có hai người con trai đi theo — lớn là bé trai khoảng bảy tám tuổi, nhỏ là một bé gái không quá bốn năm tuổi, đang ngồi xõm chơi đùa bên cạnh nàng kia, mà nàng là một nữ tử yếu đuối thướt tha, còn mang theo hai con, làm thế nào mà lên được tới lưng chừng núi này? Tam ca là người thẳng tính, kinh ngạc một lúc, liền đi tới hỏi. Nàng đó chỉ trả lời là người Xuyên Trung, không lâu trước kia phải lên phía đông bắc, lần này là về quê thăm nhà. Đang khi nói chuyện, tiếng đàn lại vang lên, tam ca nửa tin nửa ngờ cúi đầu nhìn vào trong ao, quả nhiên có vài con ếch đang ngồi xõm trên tảng đá, giữa đầu kêu vang, tiếng đàn đó phát ra từ miệng mấy con ếch nọ!”

Tô Vọng Ngôn khẽ ‘A’ một tiếng, nói: “Nơi đó là núi Nga Mi, vậy ao đó chính là Bạch Thủy Trì trong Bạch Thủy Tự rồi!”

Dạ Minh Sinh dừng lại, quay đầu về phía bên này: “Chuyện này tam ca không nói với ta... Trên đời thật sự có loài ếch kêu như tiếng đàn sao?”

Tô Vọng Ngôn cười nói: “Không sai, loài ếch đó gọi là Đạn Cầm Oa (Ếch gảy đàn), trong thiên hạ cũng chỉ có trong Bạch Thủy Trì trên núi Nga Mi mới có –

Nhà sư ôm một cây đàn,

Từ Nga Mi xuống, đi sang nơi này.

Vì ta một bận vẫy tay,

Dường như muôn suối vang đầy tiếng thông.

“Nước trôi” rửa sạch cõi lòng,

Dư âm hòa lặn tiếng chuông sương mờ.

Núi xanh chiều xuống không ngờ,

Tối tăm bốn phía mây thu chập chùng.

(“Thính Thực tặng Tuấn đàn cầm” của Lý Bạch – Trần Trọng San dịch)

Tương truyền năm xưa nhà sư đất Thục giỏi đàn, Lý Bạch nghe xong liền làm bài thơ này để tặng, vì vậy đôi bên thành tri kỷ, kết mối giao tình Bá Nha Tử Kỳ. Sau đó Thực tặng viên tịch, Lý Bạch cảm niệm, thở dài trước linh đường: từ nay về sau, không gặp được tri âm tri kỷ trong âm nhạc nữa, cũng không còn ai đánh đàn cho ta nữa. Kết quả hôm đó liền mơ thấy Thực tặng về, nói rằng, trên đời này khó tìm được tri âm, huynh lại yêu tiếng đàn của ta, vậy hoàng hôn ngày mai xin hãy đứng hẹn tới đây, ta lại gảy đàn cho huynh nghe. Hôm sau Lý Bạch lại tới, quả nhiên nghe thấy tiếng đàn, giống như là Thực tặng vẫn còn trên đời, kiểm tra tỉ mỉ mới phát hiện hoá ra là tiếng ếch kêu trong Bạch Thuỷ Trì... Ta từng đi qua vài lần, Bạch Thuỷ Tự đấy là một mảnh hoang phế, nhưng nước bạc trắng thu, nghe đàn dưới trăng, thực ra cũng có một sự vui thích khác lạ.”

Cậu ngẩng đầu, mỉm cười, gương mặt hiện lên vẻ hoài niệm.

Vi Trường Ca không nhịn được cười: “Người làm gì mà đi qua nơi tuyệt vời như thế? Lại không gọi ta đi cùng!”

Tô Vọng Ngôn cười liếc y một cái, như là có chút đắc ý, nhưng lại quay sang nói với Dạ Minh Sinh: “Sau đó thì sao?”

“Tam ca quay đầu lại, nữ nhân đó vẫn đang chăm chú nghe, lại nhìn hai đứa bé, không quấy khóc gì, ca ca mang muội muội ngoan ngoãn ngồi một bên nhặt đá chơi. Nữ tử kia thấy hẳn nhìn hai đứa nhỏ, liền cười nói: ‘Đây là hai con của ta.’ thở dài một cái, lại có chút buồn vô cớ, nói: ‘Lần này đi, cũng không biết tới ngày tháng năm nào mới có thể quay lại, vậy nên ta đặc biệt dẫn chúng tới đây xem Đạn Cầm Oa này.’”

Tam ca nghe thấy trong lời nàng nói đượm vẻ thê lương, không như nỗi buồn xa quê bình thường, liền đánh bạo hỏi: ‘Trong nhà phu nhân có việc ư?’

Nàng kia lặng lẽ một hồi, trả lời: ‘Phu quân ta vừa chết bệnh.’

Tam ca chấn động, hàm hồ nói mấy câu an ủi, như là nén bi thương, người chết không thể sống lại gì gì đó.

Qua một lúc, sắc trời tối dần, nửa vầng trăng khuyết lộ ra chút mép bạc sau cánh rừng. Nữ tử kia như bừng tỉnh giấc mộng, bỗng đứng dậy, gọi tên hai đứa con, đôi huynh muội đó ngoan ngoãn chạy tới. Nàng nói tạm biệt tam ca, rồi một tay ôm con gái, một tay dắt con trai đi ra ngoài. Tam ca nghĩ trời đã tối, đường lại khó đi, vội đuổi theo muốn đưa mẹ con nàng xuống núi, nhưng nàng kia kiên trì không chịu. Tam ca liền nói: ‘Trời tối như thế, nàng lại không muốn ai đưa đi, không bằng đợi trời sáng hẵng lên đường, cũng an toàn hơn!’ “

Dạ Minh Sinh không nói tiếp, mà cảm thán: “Nhị ca, bình thường người nói mười câu thì chín câu rưỡi là sai, nhưng người nói tam ca là người si tình, thì câu này, ta ngược lại phục người!”

Thiết Cước Đường nghe hẳn nói thế, thầm thấy không hài lòng, nhưng lại sốt ruột muốn hẳn kể tiếp nên cũng không cãi cộ với hẳn, chỉ hừ một tiếng.

Dạ Minh Sinh lúc lắc đầu: “Lão tam nói cho ta chuyện này lúc say rượu, sau đó cũng không gạt ta nữa, mấy năm nay ta phải nghe hẳn kể câu chuyện này không tới một trăm thì cũng tám mươi lần. Mỗi lần uống rượu, hẳn lại kể, mỗi lần nói đến đoạn này, hẳn lại bắt đầu rơi nước mắt.”

Nói đến đây, nhớ tới Hoa hoà thượng, mắt cũng đỏ ửng.

Hắn hít một hơi thật sâu, nói: “Mỗi lần tam ca nói tới đây sẽ hung hăng uống ba chén lớn, sau đó khóc lóc nói với ta: ‘Người không biết, ta thật sự hối hận a! Ta hối hận cả đời, hận bản thân không giữ nàng lại! Lão tứ, người biết không? Ta hối hận a! — Khi đó ta nói với nàng, trời tối rồi, để sáng hôm sau hẳn lên đường. Nàng ôm con đứng ở ngoài cửa, nghe ta nói xong liền quay đầu lại nhìn ta, nàng nói:

‘Thời đại này, thế đạo này, đi tới đâu chẳng tối tăm như nhau? Sáng hôm sau, nhưng trời này còn có thể sáng sao?’ Nàng đứng đó, vẻ mặt rõ ràng chính là bốn chữ đau đớn bi thương! Ta nhất thời giật mình, tới khi phục hồi tinh thần thì chung quanh đã tối om, không còn thấy bóng dáng mẩu tử nàng đâu nữa’...

– Đáng tiếc lần đó gặp mặt, tam ca rốt cuộc không thể quên nữ tử đó nữa. Hẳn biết mình không qua nổi cửa tình, về sau liền rời Thiếu Lâm, tìm kiếm khắp nơi, nhưng nhiều năm trôi qua vẫn bật vô âm tín, như là ba mẹ con đó đã bốc hơi từ sau buổi tối kia. Mãi đến mấy năm gần đây, hẳn biết vô vọng, tâm tư đó mới dần phai nhạt.”

“Có thật là Hoa tam gia chưa từng gặp lại nữ tử đó không?”

“Sao lại không thể?! Vốn hẳn nghĩ, muốn tìm ba mẹ con đó cũng không phải việc khó, vì sao sau đó lại biến thành tình thế tiến thoái lưỡng nan?”

Dạ Minh Sinh tấm tắc than thở.

Tô Vọng Ngôn nghi ngờ hỏi: “Biển người mênh mông, muốn tìm một nữ tử vô danh giống như là đáy biển mò kim, sao lại không phải việc khó?”

Dạ Minh Sinh vỗ đùi, nói: “Lạ chính là ở chỗ đó! Sau khi nữ nhân đó đưa hài tử rời đi, tam ca quay lại bên ao, trong lúc vô ý thấy được trong bụi cỏ mà hai đứa bé chơi đùa có vật gì đó phản xạ ánh trăng, hẩn nhìn kỹ lại, lúc đó mới phát hiện — hoá ra hai huynh muội đó nhặt đá chơi, tất cả đều là ngọc trai! Mỗi một viên sớ là đều to bằng ngón cái, chừng vài chục viên như vậy, mà cứ thế vớt lại trong bụi cỏ!”

“Ngày xưa có Hàn Yên dùng vàng làm đạn, bắn rơi chim tước, ngày nay, lại có hai đứa bé chơi đùa bằng ngọc trai, kể cũng không khiến thiếu niên Ngũ Lăng thấy cô đơn.” Vi Trường Ca nói, cười nhàn nhạt: “Có điều Hàn Yên được Hán Vũ sủng ái, ban cho nhiều thứ, mới bắt chước Đặng Thông, có hành động như thế. Mẫu tử mấy người này không biết là lai lịch thế nào, lại còn vượt xa cả Hàn Yên Đặng Thông!”

Tô Vọng Ngôn nói: “Coi tiền như rác, vậy ắt hẳn là thiên kim ăn chơi, có lẽ không phải nhà giàu thì cũng là thương gia thôi!”

Dạ Minh Sinh lại hỏi: “Xin hỏi đại công tử, như vậy có được mấy nhà?”

Tô Vọng Ngôn trả lời: “Dòng họ giàu có làm buôn bán có rất nhiều, nhưng những nhà đó thường là càng có tiền lại càng giữ chặt. Kiểu không coi tiền ra gì như thế có lẽ chỉ có một hai phần mười mà thôi.” Hơi trầm ngâm một lúc, lại nói: “Nếu là người trong võ lâm, vậy chỉ có Thiên Hạ bảo, Giang Nam diêm bang, Tái Bắc mục tràng, Nam Hải giao vương, cùng một vài thế gia nổi danh nữa mà thôi. Nếu đều không phải, thì ắt là xuất thân từ nhà quan lại rồi.”

Thiết Cước Đường chen lời: “Nói như vậy hẳn là phải dễ tìm mới đúng a? — nữ tử đó là người Xuyên Trung, xuất thân giàu có, rời tới Đông Bắc, có hai con, lại là quả phụ — đem những điều kiện này gộp lại, người phù

hợp chắc đếm không quá mười đầu ngón tay, dù tìm từng bước từng bước một, cũng không cần tới một năm là tìm được rồi.”

Dạ Minh Sinh cười lạnh: “Nếu thực sự dễ dàng vậy thì đã tốt. Tam ca mong nhớ ngày đêm ba mươi năm, lẽ nào chỉ có một chút như thế mà không nghĩ ra sao? Nói đến đây ta cũng không gạt mọi người nữa, năm xưa lão tam đến Đường môn cũng xông vào rồi! Chính là vẫn không thấy, ba mươi năm nay, một chút tin tức cũng không có.”

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Thiết Cước Đường lẩm bẩm: “Vì tìm nàng ta mà lão tam dám vào cả Đường môn, lẽ nào thực sự không cần mạng nữa sao...”

Qua một lúc sau, Vi Trường Ca mới trầm ngâm: “Đến không để lời đi không in dấu, lại cách Bồng Sơn cả vạn trùng ... — nàng kia xuất chúng như vậy, nhẽ ra phải rất dễ tìm mới đúng, Hoa tam gia tìm nhiều năm như vậy, sao lại vẫn bật vô âm tín?”

Dạ Minh Sinh lắc đầu không đáp.

Tô Vọng Ngôn cười: “Biển người mênh mông, cùng trời cuối đất, muốn tìm một người đâu dễ như vậy? Dù là người muốn tìm chỉ cách một bức tường thì cũng làm sao biết được?”

Vi Trường Ca ngơ ngác hồi lâu.

Rốt cuộc cười, nói: “Không sai. . .”

Lại hỏi: “Vọng Ngôn, người không cảm thấy lời nữ tử đó nói có chút cổ quái sao?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu nói: “Ừm, nàng nói thể đạo tâm tối, nghe như là bị oan ức gì đó mà không có nơi kêu.”

Vi Trường Ca than thở: “Một nữ tử xuất chúng như thế, thật không biết có điều gì oan khuất đến mức phải nói lời này...”

“Chuyện này Hoa tam gia suy nghĩ ba mươi năm vẫn chưa hiểu, chúng ta chỉ qua vài câu chuyện phiếm làm sao mà làm rõ được?” Đã gần giữa trưa, Tô Vọng Ngôn đứng dậy cười nói: “Chuyện của Hoa tam gia, chúng ta nhất định sẽ cố hết sức, bất kể điều tra ra được manh mối gì đều nhất định sẽ dùng khoái mã báo tin cho các vị, xin yên tâm!”

Lục Sứ hiểu ý, đồng thời đứng dậy cáo từ.

Vi Tô hai người tiễn Lục Sứ tới sảnh, Lục Sứ lại nói lời cảm ơn, lúc này mới đi ra cửa. Vô Thị Phi nấn ná đi ở cuối, thỉnh thoảng quay lại nhìn Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn đi tới, khẽ hỏi: “Người có việc muốn nói với ta sao?”

Vô Thị Phi gật đầu thật mạnh, lại quay đầu nhìn mấy huynh đệ phía trước. Tô Vọng Ngôn xoay người lại liếc Vi Trường Ca một cái, Vi Trường Ca hiểu ý, gật nhẹ đầu, rồi bước nhanh qua đám người Lục Sứ, nói vài câu hàn huyên, cùng đi phía trước. Tô Vọng Ngôn cúi đầu nhìn Vô Thị Phi, mỉm cười: “Được rồi, mấy huynh đệ của người sẽ chờ người ở cửa, người có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Vô Thị Phi cười nao núng, “nói”: “Ta nói với đại ca, nhị ca, bọn họ không tin, nói ta nghĩ nhiều — ngôi làng đó thực sự cổ quái!”

Tô Vọng Ngôn nói: “Làng đó làm sao?”

Vô Thị Phi không ngừng khoa tay múa chân, “nói”: “Ngôi làng đó có một quả phụ vừa chuyển đi.” Thấy vẻ mặt Tô Vọng Ngôn không hiểu, lại tiếp: “Nơi chúng ta tránh mưa chính là dưới mái hiên của quả phụ đó. Nhưng sau khi tam ca mất, ta đưa đại ca và mọi người tới, thì quả phụ đó đã dọn đi rồi.”

Tô Vọng Ngôn trầm ngâm: “Chính là quả phụ tái giá mà Đường nhị gia nói đó sao? Nhà bình thường chồng chết vợ tái giá cũng là chuyện thường, có lẽ là trùng hợp...”

Vô Thị Phi có chút sốt ruột, liên tục lắc đầu, vội vàng “nói: “Tam ca có nói chuyện với nữ nhân đó!”

Tô Vọng Ngôn ngẩn ra, lại cũng dùng cử chỉ để hỏi: “Họ nói gì?”

Vô Thị Phi “nói”: “Tam ca muốn ta đi trước, nói hẳn có chuyện muốn hỏi quả phụ kia, cách xa quá, tam ca lại đưa lưng về phía ta, ta không biết họ nói gì... Có điều quả phụ kia nghe tam ca nói xong sắc mặt liền thay đổi, gần như là kinh hoàng thất thố. Hình như nàng nói câu gì đó như là ‘Đó là con ta’, rồi lại nói lộn xộn ‘Ta không biết, ta không biết’, rồi tông cửa chạy vào trong — cách xa quá, ta cũng không thấy rõ...”

Hắn vừa kể, lơ đãng thấy sắc mặt Tô Vọng Ngôn, lại càng hoảng sợ, nhất thời ngừng lại.

Tô Vọng Ngôn đứng ngây ra, lông mày nhíu chặt, suy nghĩ một lúc, lại truy hỏi: “Nàng ta còn nói gì nữa?”

“... Không có gì. . . Nàng chỉ không ngừng nói không biết thôi...”

“Quả phụ kia có phải là khoảng chừng hai tám hai chín, mặc áo hồng, váy trắng ánh trắng, mắt phượng mày ngài, cũng có vài phần tư sắc?”

Cậu hỏi một câu, Vô Thị Phi gật đầu một cái, cậu hỏi xong, rồi khẽ thở dài: “Hoá ra là nàng sao...”

Vô Thị Phi nhìn cậu vẻ không hiểu.

Trong mắt Tô Vọng Ngôn xẹt qua vẻ miễn cưỡng, cuối cùng hỏi: “Quả phụ kia có phải họ Cố, mọi người gọi nàng là Cố đại tẩu hay không?”

Vô Thị Phi kinh ngạc há hốc miệng.

Nhưng Tô Vọng Ngôn lại chỉ là cười yếu ớt.

DẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lữ Quán

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, hình thành một vầng sáng, theo tiết tấu của gió, chậm rãi nhảy múa cùng bóng cây loang lổ.

Đã tới hoàng hôn, tuy ánh nắng vẫn mạnh mẽ, nhưng thiếu mất phần sát khí lẫm liệt, lại trải qua tầng tầng lớp lớp cành lá ngăn trở, liền không còn khó chịu nữa.

Nghe tiếng vó ngựa, chim chóc lập tức tung cánh bay lên. Một mảnh lá cây nhẹ nhàng rơi xuống, đậu lại trên vai Vi Trường Ca, xanh tươi ướt át.

Y lấy tay phủi đi.

Tiếng ve râm ran từ trên ngọn cây truyền đến.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đến đi đâu cũng không biết, sao người còn đi theo?”

Người trả lời tâm tình không tệ, trong lời nói mang theo chút ý cười.

Vi Trường Ca nghiêng đầu, nhìn cậu nửa buổi, rồi cười bí hiểm.

Người vừa nói lời trên tức đầu tiên là không hiểu, đang định hỏi, rồi lại chợt hiểu ra, nên mím chặt môi, bỗng dưng đỏ mặt.

Vi Trường Ca bật cười, lại nhìn Tô Vọng Ngôn lần nữa, tâm tình càng tốt hơn.

Y giờ roi ngựa chỉ về phía trước: “Đây không phải đường đi Hán Dương sao? Không phải người đã bảo Vi Kính cùng Thi Lý cưỡi khoái mã chạy tới Lục gia trấn rồi sao? Không phải là nói, muốn đi điều tra cái chết của Hoa hòa thượng sao, sao bây giờ lại đi đường này?”

Tô Vọng Ngôn vờ trấn định nói: “Chúng ta vẫn phải đi Hán Dương.”

“Ồ?”

“Nếu ta đoán không sai, cái chết của Hoa hòa thượng, lời nhắn mà Tang Thanh mang tới, kỳ thực là cùng một việc.” Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Dù là không phải cùng một việc, thì hai chuyện cũng ắt có liên quan. Tìm được Tang Thanh, nguyên nhân cái chết của Hoa hòa thượng coi như cũng sáng tỏ phân nửa rồi.”

Vi Trường Ca yên lặng gật đầu, bỗng nhiên quay lại, cau mày hỏi: “Lý quả phụ kia — cũng chính là Tang Thanh — rốt cuộc là ai? Còn cả Cố đại tẩu nữa, người quen từ lúc nào? Sao ta lại không biết?”

Tô Vọng Ngôn không trả lời, ngược lại thản nhiên kể: “Dưới Thạch Đầu thành có một khách điếm — Hoa hòa thượng chết chính là ở đó.”

Dưới Thạch Đầu thành có một khách điếm.

Trong Thạch Đầu thành đương nhiên không chỉ có một khách điếm.

Nhưng Tô Vọng Ngôn nói tới cũng chính là khách điếm nổi danh nhất nơi đó.

Vào cửa thành, đi dọc đường cái khoảng nửa khắc, khách điếm đó nằm ngay bên đường ở giữa tiệm vải Vương Ký và tửu lâu Khánh Nguyên.

Bảng hiệu nền đen chữ vàng, tên khách điểm là ba chữ rồng bay phượng múa “Bồng Lai điểm” .

Danh tiếng của Bồng Lai điểm, chính là vì bảng hiệu đó, cái tên đó.

Khách qua đường bình thường, không ai ngoài người lo sinh kế cơm áo gạo tiền, hoặc là người lang thang tha hương đã trải qua thế đạo hiểm ác lòng người đáng sợ, vừa lúc nhờ vào cái tên nằm trên bảng hiệu dài sáu thước rộng ba thước đó để tạm thời quên đi chuyện phiền lòng. Về phần văn nhân thi khách, họ sờ qua thành tường màu xanh lại nhìn nước chảy ào ào từ trên đầu tường, liền cũng chỉ than một câu “Trời đất ung dung”, trốn được dưới mái hiên của nơi lấy tên Bồng Lai, đọc sách thưởng rượu, hoài niệm lại những hưng vong của tiền triều. So với những nhà khác mặc dù cũng không có điểm nào thực sự khác nhau, nhưng cũng thêm một phần mơ mộng.

Mắt thấy còn mười ngày nữa là vào xuân, lẽ ra không phải là mùa mưa bão, nhưng không ngờ, hai ngày trước đột nhiên có một trận mưa rào kéo tới, thời tiết vốn đang dần ấm lại trở nên lạnh lẽo khiến người hoảng sợ.

Sau khi an táng Hoa hòa thượng, rồi tiễn Vô Thị Phi đi, sắc trời đã muộn, buổi tối hôm đó Tô Vọng Ngôn ở lại Bồng Lai điểm. Nghĩ tới nguyên nhân cái chết của Hoa hòa thượng đầy bí ẩn, liền không ngủ được, nhanh nhẹn mặc quần áo vào rồi ra ngoài phòng hít thở không khí.

Tô Vọng Ngôn ra tới ngoài cửa, hít vào không khí lạnh lẽo. Phòng hảo hạng mà cậu ở là phòng trong cùng trong số ba phòng khách, trung gian có một sân nhỏ, mấy gian phòng khách đều vây xung quanh, tránh xa mặt đường, rất chi thanh tĩnh, hơn nữa vì cái chết của Hoa hòa thượng mà khách ở trong điểm đều dọn ra ngoài, trong sân tối đen, chỉ có gian phòng sát vách còn sáng đèn. Xung quanh im lặng, thính lực của Tô Vọng Ngôn lại cực kỳ tốt, không cần quá cố gắng cũng có thể nghe được tiếng nói chuyện ở phòng bên cạnh.

“Nữ nhân kia đi đâu rồi? Ra ngoài hơn nửa ngày rồi? Chắc không phải là đi luôn chứ?”

“Thứ kia còn chưa lấy được, cô ả nữ đi chắc?”

Nói rồi ngừng một lát, một người trong đó nói: “Ta thấy gần đây nàng ta bắt đầu không bình thường rồi. Chúng ta phải cẩn thận hơn.”

Đối phương hừ một tiếng sau cùng mới đáp: “Không cần lo lắng, nàng chẳng chạy thoát được đâu. Bất quá người nói không sai, nếu nàng thực sự biến mất thì nhất thời cũng không ổn lắm...”

Cuộc đối thoại dừng tại đây.

Nói chuyện gồm một nam một nữ, câu chuyện dừng lấp lửng, nghe ngữ khí, hình như là đề tài thường xuyên nhắc tới, mà nội dung đối thoại kỳ thực cũng không có chỗ nào đặc biệt, cùng lắm thì cũng là đàm luận mấy chuyện ân oán tầm thường trong giang hồ mà thôi.

Nhưng trong ngực Tô Vọng Ngôn không khỏi thấy lạnh buốt — hai âm thanh truyền ra từ trong phòng, vừa cao vừa nhỏ, trong đó giọng nữ còn mang theo chút ngọng nghịu đặc biệt — Tô Vọng Ngôn biết, chỉ có trẻ con đang thay răng, khi nói chuyện vì hở lợi, mới mang theo sự ngọng nghịu đó!

– Trong phòng, rõ ràng là hai đứa bé đang nói chuyện!

Nhưng, nếu là trẻ con, sao lại có thể thản nhiên nói ra được những lời như thế?

Tô Vọng Ngôn không nhịn được rung mình một cái.

Sau đó cậu lấy lại tinh thần, trong phòng im ắng không còn âm thanh gì nữa, nhưng sự quái dị đó cũng đã lặng lẽ tràn ra, vô thanh vô tức, ảm nấp

trong khắp ngõ ngách của bóng đêm, nhất thời, như là máu toàn thân đều đông lại, hoặc như là máu khắp người đang sôi trào, mỗi một âm hưởng rất nhỏ của cây cỏ, những bóng đen nặng nề lay động trên mặt đất, không biết từ đâu truyền tới tiếng mèo kêu thê lương, đều ẩn hàm trùng trùng nguy hiểm tầng tầng quý quyết.

Tô Vọng Ngôn trợn mắt, nhìn đi nhìn lại tia sáng lọt ra từ gian phòng đó, đột nhiên đi thẳng tới, cố sức đẩy cửa vào.

Tô Vọng Ngôn hiên ngang xông vào.

Căn phòng không quá lớn, ánh sáng không tệ, chỉ liếc mắt một cái, cậu đã có thể nhìn khắp mọi ngõ ngách của gian phòng không sót một chút gì — bố trí cũng như những phòng khác, cạnh giường đặt một bao quần áo xanh hoa văn, ngọn đèn đặt trên bàn gỗ ở trung tâm phòng, hai đứa bé một lớn một nhỏ đang ngồi xung quanh bàn.

– trong phòng không còn ai khác.

Đột nhiên có người xông tới, hai tiểu hài tử kia đều giật mình, nhưng trong ánh mắt của bé gái nhỏ hơn bỗng nhiên hiện ra một tia hung ác độc địa.

Trái tim của Tô Vọng Ngôn chột thót một cái.

Nhìn lại, ánh mắt của tiểu cô nương đó đã trở lại hồn nhiên, đôi chân nhỏ bé không chạm tới đất đang thoải mái đong đưa. Bé trai hơi lớn hơn một chút cũng không quá tám chín tuổi, mặt đầy vẻ trẻ con, nhìn sang không nói lời nào. Cả hai đều có gương mặt tròn trịa, đôi mắt đen láy, nhìn qua cực kỳ đáng yêu, nhưng Tô Vọng Ngôn thì gần như không thể thở nổi.

Cậu cố ý chậm rãi quan sát hai đứa nhỏ một lượt từ trên xuống dưới, rồi lúc này mới cười nói: “Tiểu quý nhà ai? Làm ta giật cả mình! Hai đứa chạy vào phòng ta làm gì? Lạc đường sao? Phụ mẫu của hai bé đâu?”

Tiểu cô nương bật cười khanh khách, kéo tay của bé trai, giọng trẻ con líu lô: “Ca ca, thúc thúc này đi lạc đường sao?”

Tiểu nam hài kia cũng bật cười, gương mặt nhỏ nhắn hồng cả lên.

Tô Vọng Ngôn mờ mịt nhìn hai đứa bé, rồi như nhận ra điều gì, nhìn chung quanh một vòng, “A” lên một tiếng, vồ vồ trán nói: “Hóa ra là ta đi nhầm...” Rồi vội vã ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại, sau đó chạy nhanh về phòng mình, cố ý lớn tiếng đẩy cửa ra, rồi dùng lực kéo mạnh cửa lại, còn bản thân thì xoay người bật lên nóc nhà, cẩn thận mở một viên ngói ra, nín thở nhìn xuống.

Lúc này tiếng đóng cửa thật mạnh mới truyền tới — nghe như là quả thực có người từ bên trong đóng cửa lại.

Hai tiểu hài tử đó vốn đang đồng thời nhìn cửa chăm chăm, nghe âm thanh kia, lúc này mới quay đầu lại.

Tô Vọng Ngôn nằm trên nóc nhà, nhìn không thấy biểu cảm trên mặt hai đứa trẻ, chỉ nghe bé trai thở phào một cái, biểu hiện đã yên tâm. Tô Vọng Ngôn cũng thở phào, lúc này mới phát hiện trong lòng bàn tay đã ra một tầng mồ hôi lạnh — mười năm nay, cậu đơn thương độc mã đi khắp đại giang nam bắc, gặp nhiều, nghe nhiều, nhưng không biết vì sao, hai tiểu hài tử trong phòng lại khiến cậu phải căng thẳng một cách quái dị.

Tiểu nam hài đột nhiên nói: “Nàng ta đã về.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, từng đợt tiếng bước chân nhè nhẹ từ xa truyền tới. Tiếng chân đó dừng trước cửa, một hồi lâu sau, mới nghe cửa kẽo kẹt một cái, một nữ nhân chậm rãi bước vào.

Tiểu nam hài lạnh lùng nói: “Người xem, ta đã nói là nàng ta sẽ quay lại mà.” Hóa ra người này giờ họ nhắc tới, chính là nữ tử này.

Tô Vọng Ngôn nhìn từ trên xuống, nữ nhân đó mặc áo hồng đào, váy nguyệt hoa, không rõ mặt mũi, đứng ở cửa một lúc, mới do dự đi vào ngồi xuống bên giường. Nữ hài cười khê một tiếng, hai tiểu hài tử không nói gì nữa, đều an nhàn chơi mấy món đồ chơi cạnh đèn. Hoàn toàn im ắng, ngay cả Tô Vọng Ngôn cũng có thể cảm nhận được áp lực trong phòng. Nữ nhân kia đan mười ngón tay vào nhau, không ngừng mở ra nắm lại, đột nhiên run giọng nói: “Ta không muốn sống những ngày kiểu này nữa.” Không biết có phải vì khẩn trương hay không, giọng nàng có vẻ cao vút mà đè nén, hơi lạc giọng.

Đứa bé gái bật cười: “Mẹ đang nói gì vậy? Mẹ –” Chữ ‘Mẹ’ kéo dài như làm nũng, giọng trẻ con mềm mại mà thánh thót, có chút ngọng nghịu, giống như giọng làm nũng của đứa nhỏ bướng bỉnh ôm gối mẹ, trộn lẫn của sự ỷ lại và thân mật. Một tiếng ‘Mẹ’ đó, có thể làm dấy lên sự yêu thương của bất cứ người mẹ nào trên đời. Nhưng nữ nhân kia nghe xong, ngón tay đang đan vào nhau không tự chủ được mà run lên.

Tô Vọng Ngôn chỉ cảm thấy hàn ý chậm rãi lan ra từ đầu ngón chân.

Tay của nữ nhân kia run lên bần bật, nhưng vẫn cố gượng mà lặp lại: “Ta không muốn sống thế này nữa, ta không muốn sống thế này nữa! Ta phải đi!”

Nam hài thân nhiên nói: “Người muốn đi thì đi, chúng ta có bảo không cho người đi lúc nào đâu?”

Nữ nhân đó liền trầm mặc.

Đang lúc Tô Vọng Ngôn thắc mắc không hiểu, thì nghe thấy giọng bé trai cười lạnh: “Có điều, trước khi người đi thì phải nghĩ cho thông suốt, chỉ còn ba tháng thôi, người bỏ được sao?”

Nữ nhân nói: “Ta... ta...”

Nam hài đờ dẫn nói: “Tốt nhất người nên hiểu. Chỉ còn ba tháng thôi, người làm tốt chuyện của mình, về phần chuyện đã đáp ứng người, chúng ta nhất định sẽ làm — người lo lắng cái gì chứ? Không phải người đã quen rồi sao? Ta là Cố Niệm, nó là Cố Phán, còn người? Người là mẹ của chúng ta, mọi người gọi người là Cố đại tẩu. Cha đã chết, người thành quả phụ, nhưng người lại không muốn ở lại nơi thương tâm, vì vậy mang huynh muội chúng ta đi nơi khác — xem, không phải là rất dễ sao?”

Nữ nhân kia đứng bật dậy, đi tới đi lui trong phòng mấy vòng, cuối cùng hạ quyết tâm, nói từng chữ: “Được! Còn có ba tháng!” Rồi vội vàng quay sang đối mặt với hai đứa trẻ, hô hấp dần trở nên gấp gáp, lớn tiếng nói: “Dù là thêm một ngày, một ngày thôi — không, dù là thêm một canh giờ ta cũng không chịu!”

Nam hài dịu dàng nói: “Yên tâm đi, những ngày còn lại, người chỉ cần giống như trước là được. Sau đó, chúng ta quyết không giữ người lại...”

Tiểu nữ hài vỗ tay cười rộ lên, lại nũng nịu gọi một tiếng ‘Mẹ’. Nữ nhân đứng đó đầy sợ sệt, đột nhiên che mặt khóc rống lên, xoay người chạy ra ngoài cửa. Nàng giật tung cửa, một chân vừa bước ra ngoài, giọng nói bén nhọn của tiểu cô nương đã vang lên: “Tang Thanh, người nhớ cho kỹ, trên đời này làm gì có ai làm mẹ mà vứt con ở lại một mình trong phòng chứ!” Bàn tay nắm khung cửa của nữ nhân nhất thời mất hết sức lực, thân thể run rẩy, nhưng vẫn đứng bên cửa không nhúc nhích.

Gió thổi qua giấy dán cửa vang lên tiếng vi vu.

Rốt cuộc nàng hét lên như không thể chịu đựng thêm được nữa: “Không không, ta không muốn ở lại đây nữa! Gian nhà này, ta một khắc cũng không ở được!” Cũng không đóng cửa, liền xông ra ngoài.

Hai đứa bé lạnh lùng nhìn về phía cửa, vừa lúc có một trận gió thổi tới, cửa phòng phát ra tiếng ‘Kèo kẹt’, rồi chậm rãi đóng lại.

Tô Vọng Ngôn im ắng cẩn thận đóng lại mái ngói, rồi lại lặng yên nhảy xuống đất. Khi thấy bóng lưng của nữ nhân kia sắp biến mất sau tường viện, cậu không cần nghĩ ngợi, lập tức bước nhanh theo sau. Nữ nhân đó đi cực nhanh, đi qua ba sân nhỏ, ra khỏi Bồng Lai điểm. Đường khuya thanh vắng, cả dãy phố dài trống trơn không có một ai qua lại, thi thoảng có một vài ánh đèn lộ ra từ vài quán rượu hoặc khách điểm chưa đóng cửa, hỏa kế gác đêm gà gât chống tay lên quày, đờ đẫn nhìn bóng nữ nhân mặc áo hồng đào, váy nguyệt hoa lướt qua vệt vãi.

Khoảng nửa khắc sau, nữ nhân đó đột nhiên ngừng lại, hai vai rũ ra, như là khí lực khi chạy ra đã dùng hết, sức cùng lực kiệt, ngây ngẩn đứng giữa phố.

Tô Vọng Ngôn nghe tiếng cô nương kia gọi nàng là Tang Thanh, lúc này liền đi ra khỏi chỗ bóng tối, cũng gọi một tiếng: “Tang Thanh –” Tang Thanh xoay mình quay đầu lại, Tô Vọng Ngôn không đợi nàng mở miệng, đi lên vài bước, hỏi ngay: “Bọn họ rốt cuộc là ai?”

Câu hỏi đó người khác có thể thấy không đầu không cuối, nhưng Tang Thanh nghe thì lại giật mình kinh hoàng, trên mặt lập tức hiện lên vẻ sợ hãi, há miệng ngậm miệng mấy lần, mới nói: “Chúng... Chúng.... Chúng nó là con của ta...”

Tô Vọng Ngôn cười lạnh: “Con của người? Sao người biết ta hỏi chính là con của người?”

Mặt Tang Thanh lập tức tái dại.

Tô Vọng Ngôn truy hỏi: “Rốt cuộc họ là ai? Họ có gì cổ quái?”

Nhưng Tang Thanh không nói lời nào, lát sau mới run giọng: “Đương nhiên chúng là con của ta, còn có thể là gì nữa?”

Tô Vọng Ngôn hỏi ngược lại: “Không sai, còn có thể là gì?” Ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn sắc mặt nàng, rồi tiếp: “Họ đáp ứng chuyện gì với người? Còn lại ba tháng, sẽ có chuyện gì xảy ra? Lẽ nào người mẹ như người chỉ dùng ba tháng thôi sao? Hay là nói, bọn họ căn bản không phải con người?”

Tang Thanh chỉ im lặng.

Tô Vọng Ngôn khoanh tay mà đứng, đột nhiên hiểu ra, liền cười khẽ một tiếng.

Tang Thành ngẩng đầu nhìn cậu, hỏi: “Người cười gì?”

Tô Vọng Ngôn nhìn nàng nghiên ngẫm hồi lâu, tiếc hận thở dài, bình thản nói: “Họ là cái gì, người rõ nhất — họ nói không sai, sau lúc đó, bọn họ cũng quyết sẽ không giữ người lại...” Kỳ thực cậu cũng không biết cuộc đối thoại của ba người có ý gì, có điều thấy nàng cực kỳ sợ hai huynh muội kia, liền nhân cơ hội nói lời chia rẽ.

Tang Thanh quả nhiên chấn động, thần sắc vô cùng khó coi: “Sao, sao người biết... Người đã biết những gì?”

Tô Vọng Ngôn không đáp, chỉ mỉm cười nhìn nàng.

Tang Thanh do dự rất lâu, cuối cùng vẫn thấp giọng nói: “Chúng... chúng là con ta...”

Nói tới đây, Tô Vọng Ngôn có chút thất vọng, nhưng cũng có chút không cam lòng, thở dài: “Được, nếu người không chịu nói thì thôi. Người nếu hiểu ra thì hãy tới tìm ta. Có điều, họ là gì, tự người phải làm rõ.” — những lời này, cậu đã nói lần thứ hai, Tang Thanh giương mắt nhìn cậu, trên gương mặt trắng bệnh bị gió thổi qua ánh lên màu đỏ khác thường, trong mắt nhanh chóng luân chuyển nhiều loại thần sắc, sau một hồi đấu tranh thì cuối cùng lại lờ mờ ảm đạm.

Nàng thấp giọng nói: “Người là ai?”

Tô Vọng Ngôn sững sốt, lập tức hiểu ngay: “Ta...” Suy nghĩ một chút, nhìn xung quanh, đi tới bên cạnh cúi người nhặt một hòn đá lên, xoay người quay lại, cười nói: “Nếu như người có việc gì, thì mang thứ này tới Thiên Hạ bảo tìm Vi Trường Ca.”

Tang Thanh chần chờ một lúc, rồi đưa tay ra nhận, bỏ vào trong túi thơm mang theo người, xoay người lại vội vã bỏ đi.

“Vậy nên, Tang Thanh nhờ Thi Lý đưa hòn đá tới Thiên Hạ bảo, người mẹ của hai đứa trẻ trong Bồng Lai điểm, cũng chính là Cố đại tẩu đã từng nói chuyện với Hoa hòa thượng kia — Những chuyện này làm sao mà người biết được?”

“Ban đầu ta cũng không ngờ. Ta chỉ là mơ hồ nghĩ, chuyện của Hoa hòa thượng, chuyện của Tang Thanh, một trước một sau đều xảy ra ở Bồng Lai điểm, hai chuyện đó không biết có liên quan gì không? Nếu có liên quan, Lục Sư, nhất là Vô Thị Phi, bọn họ có khi nào biết gì đó không? Sau đó Vô Thị Phi kể cho ta biết, trong làng đó, Hoa hòa thượng không ngừng truy hỏi nữ nhân nọ chuyện gì đó, nữ nhân đó ngoại trừ ‘Không biết’ thì chỉ đáp một câu là ‘Đó chính là con của ta’. Vì vậy ta mới nghĩ tới Tang Thanh — Tối hôm đó, nàng cũng trả lời ta là ‘Chúng là con ta’. Vô Thị Phi không biết ‘Cố đại tẩu’, còn nói nhìn Hoa hòa thượng nói chuyện với ‘Cố đại tẩu’ cũng không giống như là người quen cũ, nhưng trùng hợp như thế, Hoa hòa thượng chết trong Bồng Lai điểm, thời gian không chênh nhau nhiều lắm, Tang Thanh mang theo hai người con, cũng xuất hiện ở Bồng Lai điểm? Hỏi lại thì, quả nhiên nữ nhân mà Vô Thị Phi và Hoa hòa thượng gặp chính là Tang Thanh.”

“VẬY vì sao Tang Thanh kia lại hồi tâm chuyển ý, nhờ Thi Lý đem tìn vật đi tìm người?”

“KHÔNG biết. Ta cũng mới nghĩ tới chuyện này sau khi Tang Thanh đưa túi hương đến... Nói như vậy sớm đã qua thời hạn ba tháng, không biết bây giờ hai đứa bé kia thế nào rồi, có còn ở cùng với Tang Thanh hay không nữa?”

Tô Vọng Ngôn thật thà trả lời.

Bên tai cậu có vài sợi tóc rủ xuống, theo vó ngựa lên xuống, bị làn gió thổi qua làm cho nhẹ nhàng lay động.

Lộ trình tới Hán Dương còn hai ngày, mùa hè trời quang, cao và rộng, mà xa xa, trên bầu trời, có một điểm đen nho nhỏ nào đó đảo qua đỉnh đầu, xoay một vòng, rồi hạ xuống.

Ý cười trong mắt Vi Trường Ca trở nên ngưng đọng.

Bồ câu đưa tin chuẩn xác đập vào lòng bàn tay y, trên chân có một tờ giấy cột chỉ đỏ. Vi Trường Ca không vội gỡ xuống xem, mà ngẩng đầu nhìn Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn nghiêng người tới: “Xảy ra chuyện gì?”

“A...”

Vi Trường Ca mấp mờ A một tiếng, không biết nên mở lời bằng giọng điệu thế nào: “Tang Thanh đã chết.”

“...”

“CÓ người nghe được, câu cuối cùng nàng nói, là ‘Bảo Vi Trường Ca đi mau’...”

Trong mắt Tô Vọng Ngôn đột nhiên hiện lên quang mang, rồi rất nhanh ẩn đi.

Ở Lục gia trấn, người người đều gọi Tang Thanh là “Lý Quả Phụ”, ngoài ra không ai biết tên nàng, tựa hồ đến nàng họ gì cũng không ai biết. Nàng dọn tới đây từ ba tháng trước, nhưng, từ ngày nàng tới, liền trở thành nữ nhân nổi danh nhất trong chu vi hơn mười dặm.

Theo lời kể thì chuyện xảy ra vào buổi sáng một ngày tháng tư, một nữ nhân ngồi trong kiệu xanh nhỏ tới gõ vang đầu thú trên cửa lớn đỏ son của Kiều phủ — lúc này Kiều phủ đại lão gia đang như mọi khi, gọi bốn đĩa đồ ăn nhẹ từ tủ lâu hạng nhất trong trấn, rồi an nhàn thưởng thức bữa sáng. Không ngờ trong đêm, tất cả mọi người Kiều Phủ lão gia lão phu nhân thiếu gia tiểu thư đều mang theo hạ nhân nha đầu lạng lẽ bỏ đi từ cửa sau, tới canh ba, mười bốn cỗ xe ngựa gấp gấp lăn bánh trên con đường rải đá của Lục gia trấn. Đến sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, tấm bảng sơn đen chữ vàng của Kiều phủ đã biến mất, chỉ có nữ nhân tự xưng là “Lý quả phụ” cười cười đứng ở cửa chào hỏi người trong trấn. Kiều phủ lớn nhất khí phái nhất trong phạm vi trăm dặm, dinh thự năm xưa Kiều thượng thư cáo lão hồi hương tu sửa mà nên, cứ như vậy đổi chủ chỉ trong một đêm.

– Câu chuyện này, từ sau khi Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn tới Hán Dương, chí ít đã nghe người ta kể sáu lần.

Thế nhưng hiện tại, căn nhà kim điêu ngọc thể khí thể bất phàm đó chỉ còn lại một mảnh đất khô cằn.

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Vi Kính đã vượt lên đón: “Bảo chủ! Tô công tử!”

Tô Vọng Ngôn xoay người xuống ngựa, vừa đi vài bước, như là muốn tận mắt xác định, nhìn chăm chăm phế tích trước mắt. Vi Trường Ca nhếch môi đi theo phía sau, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Vi Kính lập tức đáp: “Hồi bảo chủ, Tô công tử sai thuộc hạ mang theo Thi Lý cười khoái mã đi gấp tới Lục gia trấn, khi chúng ta tới là buổi tối ba ngày trước. Khi đến, ở đây đã đang cháy rồi, thế lửa rất lớn, chiếu sáng toàn bộ Lục gia trấn như ban ngày, mặc dù có nhiều người tới cứu hỏa, nhưng vẫn không thể khống chế được.

Vi Kính chần chờ một chút, nói: “Thi Lý muốn xông vào cứu người, là ta lôi hẳn lại... Thật sự là lửa quá lớn... Không thể cứu được người ra là thuộc hạ thất trách. Vi Kính cam nguyện chịu phạt!”

Vi Trường Ca còn chưa kịp mở miệng, Tô Vọng Ngôn đã cười nói: “Phạt cái gì, người không làm gì sai cả.” Rồi nhìn xung quanh một chút, hỏi: “Hai đứa con của Tang Thanh đâu? Cũng chết rồi sao?”

Vi Kính lấy làm lạ hỏi: “Tang Thanh có con sao? Nhưng mà, có người nói lúc trước nàng tới đây một mình, cũng không ai biết nàng có con!”

Tô Vọng Ngôn nhẹ nhàng gật đầu, ngược lại nhìn về phía Vi Trường Ca: “Vây xem ra hai đứa bé đó không còn bên cạnh nàng ta nữa rồi...”

Vi Trường Ca trầm ngâm: “Người ở Bồng Lai điểm nghe được họ nói tới kỳ hạn ba tháng, lẽ nào thật sự là để cho Tang Thanh tiếp tục làm mẫu thân của chúng trong ba tháng?” Nói xong, đến chính bản thân y cũng thấy có chút không hợp tình hợp lý, không nhịn được lắc đầu, lại hỏi: “Thi Lý đâu?”

Vi Kính biểu tình cổ quái, cười khở chỉ chỉ phẩy tích phía sau. Vi Trường Ca nhìn theo hướng ngón tay hắt, mới phát hiện trong đồng gạch vụn có hai người ngồi co quắp. Trên người cả hai đều phủ đầy tro bụi, ngồi không nhúc nhích trong đồng đổ nát, không để ý thì quả thật không ai nhận ra đó là hai người còn sống sờ sờ.

Vi Kính thấp giọng nói: “Hai ngày nay hẳn vẫn ngỡ ngác ở đó, cho ăn thì ăn, cho uống thì uống, chính là không nói năng gì, cứ ngồi ngây như vậy...”

Vi Trường Ca gật đầu.

Thi Lý chỉ từng gặp Tang Thanh một lần, nhưng lại vượt ngàn dặm tới Thiên Hạ bảo đưa tin giúp nàng, luôn luôn che chở cho vị “Lý phu nhân” nọ, mọi hành động của hắn, đã vượt xa tất cả những đền đáp mà Tang Thanh giao phó nhờ hắn làm việc. Lần đầu tiên Vi Trường Ca nghe hắn kể, cũng đã biết tiểu tử nông thôn giản dị hàm hậu này có một loại cảm tình đặc biệt dành cho Tang Thanh mà chính bản thân hắn cũng không rõ — ở tuổi Thi Lý, chuyện hắn phải lòng một nữ tử trưởng thành tình cờ gặp mặt cũng là rất bình thường.

Tô Vọng Ngôn cũng như là hiểu, thấp giọng, chậm rãi nói: “Theo hắn đi...”

Vi Trường Ca nhếch miệng cười khổ, bỗng nhiên nghiêm nghị hỏi: “Tang Thanh đã chết? Ngọn lửa đó thiêu như thế nào? mà sao tự nhiên lại cháy?”

“Là ta phóng hỏa...”

Một giọng nói yếu ớt mệt mỏi vang lên từ trong đống gạch vụn.

Sắc mặt Vi Trường Ca khẽ biến, bước lên một bước.

Người co quắp bên cạnh Thi Lý chống lên một cây cột cháy đen lung lay đứng dậy, bước thấp bước cao, lão đảo đi về phía ba người Vi Trường Ca, đồng thời lẩm bẩm: “Là ta phóng hỏa, là ta phóng hỏa...”

Vi Trường Ca kinh ngạc như sờn mày, nhìn Vi Kính vẻ thắc mắc.

Vi Kính thấp giọng nói: “Hắn tên là Trình Nhiên, người trong trấn nói, người trong trấn nói, hắn là người chồng mà Tang Thanh tuyển được từ Hán Dương tới, Tang Thanh dọn tới đây không bao lâu thì nam nhân này cũng chuyển vào Lý gia. Khi lửa bắt đầu bốc lên, ta thấy hắn thu nhặt đồ tế

nhuyễn muốn lên đi, thấy không ổn, liền giữ lại. Nhưng mấy ngày nay hẳn cũng không chạy, cũng ngồi ngây ra giống Thi Lý...”

Vi Trường Ca khẽ gật đầu.

Y chú ý tới vật gì đó trên tay Trình Nhiên, tới gần mới thấy đó là một bọc quần áo màu xanh đen, có chỗ đã bị sờn, dính đầy tro bụi, gần như không nhìn ra màu gốc nữa. Thế nhưng Vi Trường Ca lại biết, trong bao quần áo này có lẽ chứa thứ còn đáng giá hơn cả tòa đại trạch này.

Minh châu bám bụi.

Tựa như chủ nhân của bọc hành lý đó.

Nếu Trình Nhiên tắm rửa, đổi y phục sạch sẽ, lại ngủ một giấc thật ngon, thì cũng là một nam nhân tuấn lãng bất phàm, nhưng hiện tại hẳn ủ rũ như là bông hoa mười ngày không được tưới nước. Trình Nhiên chậm rãi đi tới trước mặt, hẳn nhìn Vi Trường Ca, lại nhìn Tô Vọng Ngôn, ánh mắt mờ mịt lại bỗng trở nên thanh tỉnh. Hình như quên đi quần áo trên người rách nát bẩn thỉu, hẳn rũ rũ áo, nói rõ ràng: “Là ta phóng hỏa”

Vi Trường Ca có chút kinh ngạc, nhìn sang bên cạnh, Tô Vọng Ngôn nghiêng đầu, cũng nhìn lại.

“Lửa là người phóng ư? Vì sao?”

Trình Nhiên không trả lời, nhưng cười lạnh một tiếng, hỏi: “Nàng có chuyện muốn nói với Vi Trường Ca — các người ai là Vi Trường Ca?” Nhân thần lãnh liệt, lại mang theo ý hận khó nói thành lời.

Vi Tô hai người đều ngẩn ra.

“Ta...”

Tô Vọng Ngôn đang định mở miệng, Vi Trường Ca đã nhanh chóng kéo tay áo cậu, rồi tự tiếng lên, mỉm cười nói: “Ta chính là Vi Trường Ca, người là Trình Nhiên?”

Trình Nhiên nghe vậy đôi mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm Vi Trường Ca, như là muốn xuyên một cái lỗ trên mặt y.

Vi Trường Ca không biểu hiện gì, chỉ mỉm cười.

Qua một hồi lâu, thành linh nghe có thứ gì đó kêu ken két.

Vi Tô hai người đều ngây ra, rồi mới phát hiện, âm thanh đó, là phát ra từ hàm răng đang nghiến chặt của Trình Nhiên! Vi Trường Ca chợt ngừng đầu, lại đùng phải ánh mắt sắc như dao, nhất thời làm trái tim y đập thành thịch — nam tử xa lạ tên Trình Nhiên này, vì sao lại có mối hận thù sâu đậm như thế đối với “Vi Trường Ca”?

Trình Nhiên cắn răng, chậm rãi nói: “Nàng muốn ta nói với người, bảo người đi mau!”

“Đi?” Vi Trường Ca buột miệng hỏi: “Người là người nghe được câu nói cuối cùng của Tang Thanh?”

Môi Trình Nhiên giật giật, vẻ mặt không biết là muốn khóc hay muốn cười, cuối cùng gật gật đầu: “Đúng vậy, câu nói cuối cùng, nàng nói là ‘Bảo Vi Trường Ca đi mau —’ . . .”

Vi Trường Ca tiện đà lại hỏi: “... Vì sao người lại phóng hỏa?”

Đầu tiên Trình Nhiên cười nhạt hai tiếng, rồi dần dà chuyển thành cười lớn, cười xong rồi, hấn lau khóe mắt, tập tễnh đi về phía đồng gạch ngói vụn phía sau, dựa vào nửa đoạn tường đổ nát ngồi xuống. Vi Trường Ca không nhịn được đi theo, hỏi lại: “Vì sao người lại phóng hỏa?” Hỏi liên tiếp ba lần, nhưng Trình Nhiên trầm lặng không nói, hai mắt vô hồn hướng

về phía trước, nhìn chăm chăm không chớp vào hư không, vẻ mặt đờ đẫn, nếu không phải vừa thấy hấn đi lại, không khéo Vi Trường Ca sẽ tưởng rằng hấn là một cái xác.

Vi Kính bất đắc dĩ nói: “Hai ngày nay thuộc hạ hỏi hấn hơn trăm lần rồi, hấn vẫn không chịu nói...”

Lại nghe bên cạnh đột nhiên có một tiếng cười nhạt, Tô Vọng Ngôn ngắt lời: “Có gì mà hỏi? Nếu Tang Thanh mua được tòa nhà lớn thế này, thì tiền của nàng ít được chắc? Sao không hỏi xem, rốt cuộc Tang Thanh cho hấn bao nhiêu tiền, mới làm cho vị Trình công tử tuần tú này cam tâm tình nguyện tới ở rể nhà người ta?”

Ánh mắt Trình Nhiên dao động, vai hơi run run, nhưng chỉ trong chớp mắt rồi lại hồi phục, vẫn là vẻ mặt đờ đẫn như người chết không hề bận tâm.

Tô Vọng Ngôn nhìn thấy, lại cười nhạt một tiếng, bước nhanh tiến tới, dùng sức giằng lấy bao quần áo trong tay hấn, lớn tiếng nói: “Sao không xem xem rốt cuộc hấn cất gì bên trong?!” Nói rồi, ném thật mạnh cái bao xuống dưới đất —— từng tập ngân phiếu dày cộp rơi ra, trang sức, hộp đựng ánh vàng rực rỡ, phi thúy ngọc thạch đủ màu sắc rơi vãi giữa mảnh phế tích, làm người nhìn hoa cả mắt. Trình Nhiên không nhặt, chỉ nhìn thoáng qua rồi lại cúi đầu.

Vi Trường Ca không khỏi càng nghi hoặc.

Tô Vọng Ngôn đã nói tiếp: “Xem, bây giờ thì biết hấn là vì cái gì chưa?” Vừa nói vừa nhìn về phía Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca hiểu ý, gật đầu lớn tiếng nói: “Phải, ta đã biết rồi! Là vì một chữ ‘Tiền’!”

“Không sai. Ngoại trừ tiền thì còn có thể vì cái gì nữa? Nếu không phải vì tiền, thì nam nhân như hần, sao lại đồng ý ở rể? Nếu không phải vì tiền, hần hà tất phải chịu loại ủy khuất này? Nếu có cách có thể làm cho hần có được rất nhiều tiền, không cần phải ở đây chịu khinh bỉ, thì người nói hần có làm không?”

“Nhưng Tang Thanh là thê tử của hần, sao hần có thể xuống tay được?”

“Ai, chẳng lẽ người còn chưa hiểu —— Tang Thanh có tiền, có thể mua được cả chồng; hần có tiền, lẽ nào không mua được thê tử sao? Ở đây có nhiều tiền như vậy, cũng đủ cho hần lấy được chục người vợ sống sung sướng nốt nửa đời còn lại, đương nhiên không muốn nuốt giận mà sống cùng với nữ nhân mua hần nữa.”

Hai người kẻ tung người hứng, Trình Nhiên càng lúc càng thở gấp, gân xanh trên trán nổi cộm, đột nhiên hét lớn một tiếng “Đủ rồi!” Năm chặt hai tay, bỗng nhiên đứng dậy, phẫn nộ quát: “Các người thì biết cái gì?! Các người biết gì chứ?!”

Tô Vọng Ngôn thản nhiên nói: “Nếu người không chịu nói, ta đây muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, muốn nói thế nào thì nói. Ta muốn nói gì muốn nghĩ gì đều là việc của ta, liên quan gì đến người?”

Trình Nhiên vừa gấp vừa giận, tím mặt nói: “Thiên Hạ bảo các người khinh người vậy sao?!”

Tô Vọng Ngôn khoanh tay trước ngực, dựng thẳng ngón trỏ lắc lắc: “Thứ nhất, ta không phải người của Thiên Hạ bảo. Thứ hai, người không nói thì thôi, chúng ta tự đoán cũng không được sao?”

Trình Nhiên không khỏi chán nản, chỉ vào Tô Vọng Ngôn liên tục nói “Người, người”, oán hận mà nói không thành câu.

Vi Trường Ca cười vỗ vai Tô Vọng Ngôn, nói với Trình Nhiên: “Vọng Ngôn nói không sai, người không nói gì, làm sao chúng ta biết được? —— rất cuộc vì sao người lại phóng hỏa?”

Trình Nhiên thở hồng hộc từng cơn, lát sau mới trả lời: “Được, ta nói!” Cố lấy lại bình tĩnh, cười lạnh: “Không sai, lửa là ta đốt! Các người hà tất phải hỏi ta vì cái gì? Không phải các người đều đoán ra rồi sao? Á kỹ nữ kia, tiện nhân! Ta hận cô ta ! Ta chính là muốn cô ta chết đấy! Dù cho xuống hoàng tuyền, tới trước mặt Diêm Vương —— đời đời kiếp kiếp, ta đều sẽ không bỏ qua cho cô ta!” Nói rồi, cắn chặt môi, lập tức một đường máu chảy dọc xuống theo hàm răng hằn, nhưng Trình Nhiên như là không hề cảm thấy đau đớn, vẫn cắn chặt như cũ.

Vi Trường Ca nói: “Người chảy máu rồi...”

Trình Nhiên hét lên: “Chút máu như thế có đáng gì? Người không thấy à? Cô ta chết rồi, ta rất vui! Ta có thể vui như thế, chảy có chút máu có đáng gì! —— ha ha, các người đều biết ta là Trình Nhiên, lại không biết, ‘Trình Nhiên’ chỉ là tên của ta, ta không phải họ Trình, ta họ Lý! Tên của ta là Lý Thành Nhiên!”

(Trình và Thành đều đọc là ‘cheng’)

Tô Vọng Ngôn suy nghĩ thật nhanh, nhẹ giọng nói với Vi Trường Ca: “Tang Thanh vẫn tự gọi mình là Lý quả phụ...”

Chỉ nói phân nửa.

Vi Trường Ca trầm ngâm gật đầu.

Lý Thành Nhiên cũng đã nghe được nửa câu đó của cậu, lập tức ngừng cười, nói: “Các người có biết vì sao nàng lại gọi mình là Lý quả phụ không? Đơn giản vì nàng vốn là quả phụ, nàng vốn chính là quả phụ nhà họ Lý!”

Dừng một chút, rồi chậm rãi nói tiếp mang theo chút ác ý: “Nàng là tâu tử của ta ——”

Ạ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bồ
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ma Đấng Già

Vi tô hai người đều sửng sốt.

“Cái gì?”

“Nàng thật sự là quả phụ? Nàng thật sự có phu quân rồi...”

Phía sau không hện mà cùng truyền tới hai tiếng kinh hô, một của Vi Kính, còn lại, là của Thi Lý, không biết từ khi nào đã đi tới bên cạnh. Sắc mặt vốn rất kém của Thi Lý lúc này lại càng tái nhợt, dáng vẻ lung lay như sắp đổ. Ba người Vi Trường Ca vừa thấy, không khỏi vừa buồn cười lại vừa thương cảm.

Nếu bắt đầu kể, Lý Thành Nhiên cũng không quan tâm bọn họ nữa, lùi về sau mấy bước, mệt mỏi ngồi xuống.

Hắn kể đều đều: “Ta vốn là người Lăng Châu, trong nhà còn có một ca ca hơn ta hai mươi tuổi. Đại tẩu qua đời sớm, đại ca sống độc thân đã nhiều năm, cuối cùng cưới một thê tử khác.

Năm ấy ta mới mười tám tuổi, chị dâu mới cũng bằng tuổi ta, chỉ mới mười tám... Ta còn nhớ như in, buổi sáng sau ngày thành thân, đại ca đưa chị dâu tới kính trà cha mẹ. Ta đứng ở phía sau, liếc mắt liền thấy nàng, nàng còn trẻ lắm! Mặc hồng y phục của tân nương, đôi mắt như thu thủy, dịu dàng động nhân... Ta nhìn nàng, nàng ngẩng đầu cũng nhìn ta, bỗng nhiên tay run lên, chén trà liền rơi xuống đất nát vụn. Một tiếng thanh thúy, tất cả mọi người đều hoảng sợ, các ma ma nha đầu xung quanh như ong vỡ tổ ào tới thu dọn, trong miệng mỗi người đều lầm bầm ‘Hoa khai phú quý, như ý cát tường’. Hoa khai phú quý? Như ý cát tường? Ha ha, lúc đó, ta

nhìn nàng quỳ không nhúc nhích dưới đất, liền biết sau này sẽ chẳng có cái gì như ý cát tường hết — nàng là nữ nhân của đại ca ta, ta cả đời này chẳng còn hy vọng gì nữa rồi... Nhưng ta không cam tâm! Nàng trẻ như vậy cơ mà! Vì sao đời này nàng chỉ có thể làm đại tẩu của ta, lại không thể làm thê tử của ta?! Vì sao ta lại gặp nàng chậm mất một ngày? Nếu sớm một ngày, không, chỉ sớm một giờ thôi! Ta sẽ cầu xin đại ca, cầu xin cha mẹ — đại ca thương ta, cha mẹ yêu ta, ta muốn gì họ cũng sẽ cho ta! Ta xin họ, khi đó, người cưới nàng sẽ là ta! Nếu như ta cưới được nàng, biết đâu nàng sẽ hạnh phúc? Bây giờ ngẫm lại, đúng là oan nghiệt kiếp trước! Biến người mệnh mông, sao lại để ta gặp được nàng? Trong khoảnh khắc đó, ta lại đột nhiên nghĩ: Vì sao đại ca không chết, vì sao huynh ấy không chết đi?!”

Lý Thành Nhiên đột ngột giơ tay, tự tát một cái thật mạnh, nửa bên mặt liền đỏ ửng, nổi lên dấu tay rõ ràng. Ánh mắt của hắn trở nên hỗn loạn, trong đó lẫn lộn cả thống khổ hối hận thương tâm phần nộ, khiến hắn trông như một con dã thú muốn tự sát vì tuyệt vọng...

“Ta lại có ý nghĩ muốn huynh ấy chết, ta mà lại có ý nghĩ đó! Đại ca lớn hơn ta hai mươi tuổi, nhiều huynh đệ tử muội như thế, là huynh ấy hiểu ta nhất, từ nhỏ đến lớn, huynh chưa từng mắng ta, thứ mọi người muốn huynh ấy luôn cho ta, nhưng tại sao lại là ta? Tại sao lại là đệ đệ mà huynh ấy hiểu nhất?! Lại đi mong huynh ấy chết! Ta là một súc sinh... súc sinh đó...”

Hắn tự giạt tóc, thở hỗn hển, một lúc lâu mới mở miệng nói tiếp.

“Không biết có phải tại ta nguyên rủa không, không bao lâu sau đại ca nhiễm phong hàn, vốn chỉ là bệnh vặt, không ngờ lại rất lâu khỏi, từ đó về sau, thân thể huynh ấy càng lúc càng kém, không đến ba năm thì mất. Những ngày cuối đời, đại ca triền miên trên giường bệnh, vậy nên mọi người cũng không quá ngạc nhiên trước cái chết của huynh. Nhưng ta lại luôn cảm thấy, là ta hại chết huynh ấy, có lẽ đại ca đáng ra không phải chết, huynh ấy có thể sống thật lâu, nhưng bởi vì ta muốn đại ca chết, nên huynh ấy mới chết...”

Buổi tối cúng tuần cho đại ca, ta kiên trì gác trong linh đường. Đến nửa đêm, Tang Thanh đến. Trong linh đường vắng vẻ cũng chỉ có hai người chúng ta, lúc đó ta không dám nhìn nàng... Nàng thắp hương cho đại ca, rồi đột nhiên quay sang hỏi ta: ‘Vì sao đệ không nhìn ta?’

Nhưng ta không dám nhìn nàng, ta cúi đầu, dè dặt, một câu cũng không thành lời — ta biết, ta biết chứ, linh vị của đại ca ở ngay trước mặt, mỗi câu nói, mỗi một hơi thở của ta, đều là chứng cứ phạm tội! Nhưng Tang Thanh hỏi đi hỏi lại: ‘Vì sao đệ không nhìn ta?’

Không biết bao lâu sau, tiếng bước chân nàng xa dần. Trong linh đường, ánh nến âm u chập chờn, ngoài phòng không có chút ánh trăng nào, bầu trời u ám, cờ chiêu hồn bay trong gió tạo ra âm thanh ‘phần phật’, cái bóng trắng lay động, lay động... Rốt cuộc ta chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng chợt giật mình ra một thân mồ hôi lạnh! Nàng đứng ngay đó — nàng đang nhìn ta cười nhạt! Không nói gì cả, chỉ lạnh lùng cười...”

Giọng Lý Thành Nhiên bất giác trầm hơn, như là đang than thở, kéo người nghe về lại cái đêm tối như mực nọ.

Đêm đó không trăng không sao, mây rất nặng nề, ngoài phòng bóng trúc âm u, cờ chiêu hồn màu trắng phất phơ tạo ra tiếng vang kỳ dị, ánh nến ảm đạm trong linh đường cũng lập lòe theo ngọn gió bất minh, trên linh vị trống rỗng, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm xuống dưới, còn ở cửa, cũng có một đôi mắt, là mắt của nữ nhân, một đằng trước một đằng sau, đều nhìn chăm chú vào một người — hãn mồ hôi ướt đầm áo.

“Nhất thời, ta như không còn nhìn rõ thứ gì, lại như tất cả đều thấy rõ ràng... Thật kỳ quái a, thời khắc đó ta chỉ có một suy nghĩ, môi nàng nhất định có bôi son, nếu không vì sao lại hồng như thế, đẹp như thế? Cái màu đỏ sẫm đó cứ lượn lờ trước mắt ta, lòng bàn tay ta thấm ra mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng lại có một xung động mơ hồ, như bị quỷ nhập xác, vừa

lạnh vừa nóng, thấy con mắt nàng thì liền không nhìn được mà run rẩy! Ta nói: ‘Nàng biết không, là ta hại chết đại ca. Đều là lỗi của ta!’

Nàng như là không nghe thấy, xoay người bỏ đi. Vì vậy ta lại nghĩ, có lẽ câu kia ta kỳ thực không nói ra khỏi miệng...

Một buổi tối ba tháng sau. Tang Thanh tới tìm ta. Ta mở cửa, thấy nàng đứng bên ngoài, ta không hề kinh ngạc, có lẽ, ở trong lòng ta đã sớm biết sẽ có một ngày nào đó nàng tới. Ta chỉ không ngờ là nàng sẽ nói ra những lời đó! Nàng đứng ở cửa, câu đầu tiên là: ‘Là ta hại chết hãn, không phải đệ.’” Lý Thành Nhiên nhắm chặt mắt, run giọng nói: “Nàng nói, trong ba năm mỗi ngày nàng đều hạ độc trong canh của đại ca, là nàng độc chết đại ca! Ta hỏi nàng vì sao, nàng nhìn thẳng vào ta, hỏi gì cũng không nói, cuối cùng đột nhiên hỏi ta: ‘Đệ muốn ta chứ?’”

Vi Trường Ca thấp giọng hỏi: “Người vẫn muốn nàng ta?”

Lý Thành Nhiên lặng lẽ một lúc, rồi gượng cười: “Nàng độc chết đại ca của ta, nhưng theo ý ta đây, thì chẳng phải là ta độc chết đại ca sao? Ta không chỉ hại chết đại ca, ta còn hại chết nàng, hại chết chính bản thân ta. Từ ánh mắt đầu tiên ta gặp nàng, đã định sẵn là ba người chúng ta không sống nổi rồi... Nàng hỏi ta: ‘Đệ còn muốn ta hay không?’ Ta thấy môi nàng khép mở, sau đó, liền ôm mạnh lấy nàng, ta ôm thật chặt, nàng kêu lên đau đớn, ta nói đừng lo, ta chính là muốn đưa nàng nhập vào cốt tủy! — Ta biết, chỉ có ta mới có thể hiểu sự tịch mịch của nàng, cũng chỉ có nàng có thể chia sẻ tội nghiệt với ta, từ nay về sau, trên đời này, ta và nàng chỉ còn đối phương mà thôi.”

Hãn thở ra một hơi thật dài, như muốn đem sự sợ hãi vô cùng vô tận dưới đáy lòng hòa cùng với hơi thở đó đẩy hết ra ngoài.

“Sau hôm đó, ta và nàng cùng một chỗ. Nhưng tổ tiên Lý gia ba đời làm quan, thi lễ gia truyền, là nhà quyền quý nhất nhì trong thành Lăng Châu.

Tang Thanh là dậu trưởng, ta là con cháu ruột thịt, ta và nàng dù có thích nhau, nhưng lại ngược với luân thường, người nhà sao có thể chấp nhận được chúng ta? Nếu bị người khác phát hiện thì chỉ có con đường chết, các trưởng bối trong nhà quyết sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nhưng tất cả đã quá muộn rồi, từ lúc mà ta ôm lấy nàng, chúng ta đã quyết không rời xa nhau nữa! Tang Thanh nói với ta: ‘Dù chết chúng ta cũng phải chết một cách thống khoái. Nếu chàng đối tốt với ta thì cũng không uổng công ta đối đãi với chàng như vậy; nếu chàng bỏ rơi ta, thì kiếp sau ta sẽ quay lại ám lấy chàng. Chỉ cần có thể ở bên chàng, dù chỉ là một giây một phút, ta cũng đồng ý!’ Nghe nàng nói vậy, ta cảm động cực kỳ, ta thề với nàng: ‘Nàng yên tâm, đời này đa thật lòng đối với nàng, đến mạng cũng không cần, chỉ mong nàng đừng quên lời nói hôm nay.’

Nàng bật cười, không ngừng hôn ta, hỏi ta nói có thật không, ta đáp rằng trước mặt tổ tông gia pháp, ta cũng vẫn sẽ nói câu đó. Tang Thanh nghe xong lại lười nhác dựa vào ta, cả buổi không nói gì — ta hiểu tâm tư của nàng, nàng vẫn sợ — kỳ thực ta cũng sợ, bất quá nàng sợ là người sống, ta sợ thì là người chết...

Chúng ta vốn tranh thủ gặp gỡ vào lúc ban đêm ở nơi không người, nhưng qua không bao lâu, Tang Thanh giả vờ bị bệnh, tiếp đó vì thân thể hư nhược, chuyển ra biệt uyển ở ngoài thành tỉnh dưỡng. Cách ngày ta sẽ mượn danh nghĩa thăm bệnh đến gặp gỡ nàng, tuy nói không ai nghi ngờ, nhưng đi nhiều lần chính ta cũng bắt đầu chột dạ. Chúng ta cũng từng nghĩ tới việc bỏ trốn, kết quả, cuối cùng có một ngày trời cũng sập xuống.”

Vi Trường Ca hỏi: “Nếu đã nghĩ tới bỏ trốn, vậy sao lại không đi?”

Lý Thành Nhiên nói: “Tang Thanh không chịu theo ta đi... Nàng vốn xuất thân từ một gia đình nghèo khó, nếu không phải tái giá thì cũng không vào được đại môn của Lý gia chúng ta, nhưng giờ nàng đã làm thiếu phu nhân quen rồi, đâu còn nguyện ý cùng ta sống cuộc sống thiếu thốn?”

Tô Vọng Ngôn đột nhiên cười nói: “Chỉ vì thế mà nàng ta không đồng ý sao?”

Lý Thành Nhiên ngần ngợ, dừng một chút, nói: “Ta, ta. . . Không sai, dù nàng đồng ý, ta cũng không muốn — sao ta nỡ để nàng sống nghèo khổ chứ...”

Tô Vọng Ngôn lạnh lùng nhìn hẳn từ trên xuống, một lát mới nói: “Chỉ là không nỡ thôi sao? Ta thấy chưa chắc à. Tang Thanh làm thiếu phu nhân quen rồi, người chả nhẽ lại không quen với cấm y ngọc thực sao? Hừ, người không nỡ để nàng ta sống khổ, có điều, chỉ sợ lại càng không nỡ để bản thân phải sống khổ hơn.”

Lý Thành Nhiên nghe xong vẻ mặt kinh hãi, ngây người nửa ngày, lầm bầm: “Không sai... Ta cứ luôn nói là nàng không nỡ từ bỏ vinh hoa phú quý. Kỳ thực chính ta cũng chưa từng buông tay... Ta luôn trách nàng, vậy mà không một lần nhớ phải tự vấn bản thân, rốt cuộc có nguyện ý hay không... Bỏ được hay không...”

Vi Trường Ca lẳng lặng nhìn Lý Thành Nhiên, trong lúc nhất thời, không biết rốt cuộc là nên ghét bỏ, hay là nên thương hại.

Y thở dài kín đáo: “Nhưng sau đó Tang Thanh vẫn rời khỏi Lăng Châu, mang theo hai đứa con ở trong một thôn nhỏ cạnh Thạch Đầu thành.”

Lý Thành Nhiên vui mặt vào đầu gối, hai tay ôm chân, than thở: “Con ư... Hai đứa bé đó cũng không biết rốt cuộc là ở đâu ra...”

Vi Trường Ca giật mình, quay đầu lại nhìn về phía Tô Vọng Ngôn, ánh mắt hai người chạm nhau.

Tô Vọng Ngôn hời hợt hỏi lại: “Không biết ở đâu ra? Tức là sao?”

“Hai đứa bé đó do một nữ nhân mang đến. Khoảng chừng là một ngày vào năm sáu năm trước, có một nữ nhân, mang theo hai đứa con, đột nhiên tìm tới cửa –” Lý Thành Nhiên vừa nhớ lại vừa chậm rãi kể: “Khi đó Tang Thanh ở tại biệt uyển, có một hôm trời mưa rất to, ta đi thăm nàng. Cũng như bình thường, ta đi vào từ cửa sau, đi thẳng vào phòng nàng, còn chưa tới cửa đã chợt nghe bên trong có tiếng nói. Gian biệt uyển này là nơi Tang Thanh ‘dưỡng bệnh’, nàng lại là quả phụ của Lý gia, nói là muốn tránh rắc rối, vậy nên luôn có rất ít người tới — ha, người ngoài còn tưởng đại thiếu phu nhân của Lý gia là nữ tử tam trinh cứu liệt gì chứ!”

Nói tới đây, Lý Thành Nhiên cười lạnh, trong ánh mắt chợt hiện vẻ oán độc.

Hắn kể tiếp: “Ta biết trong phòng có người khác, lấy làm kinh hãi, ta nghĩ, không biết bên trong là ai, mà nàng lại để đối phương vào khuê phòng nói chuyện, chần chờ một lúc quyết định gõ cửa. Tang Thanh ở bên trong hỏi vọng ra là ai, ta nói, đại tẩu, là ta, mẹ bảo ta đưa đồ ăn tới. Chẳng ngờ Tang Thanh lại không ra, chỉ nói muốn ta ra phòng khách chờ nàng. Ta đồng ý, trong lòng nhưng lại càng nghi ngờ, đi vài bước liền lén quay lại, vòng ra cửa sổ phía sau. Người trong phòng nói chuyện rất nhỏ tiếng, chỉ nghe thấy vài tiếng đứt quãng ‘Hài tử’, ‘Kỳ hạn’, ta cẩn thận nhìn qua cửa sổ, thấy Tang Thanh đang ngồi cùng một nữ tử xa lạ, nữ nhân đó ăn mặc rất giản dị, tướng mạo cũng bình thường không có gì đặc biệt, bên cạnh còn có hai đứa bé. Ta còn tưởng là bằng hữu bên nhà nàng tới thăm. Ba mẹ con đó nhanh chóng rời đi. Khi Tang Thanh đi ra cứ có gì đó là lạ, nói năng hành động có sự bất an, nói chuyện với nàng lại cứ như là không nghe thấy. Ta giận dữ, lớn tiếng nói: ‘Nàng thế này là có ý gì? Nữ nhân kia là ai? Cô ta nói gì với nàng?’

Nàng như là lại càng hoảng sợ, nhìn ta cứ định nói lại thôi. Ta càng giận hơn, xoay người định bỏ đi, nhưng vừa ra đến cửa thì nàng đã gọi lại, nói: “Lần sau họ tới, chàng nhất định không được nghe lén nữa, họ biết đấy.”

Lý Thành Nhiên đột nhiên thở dài, trên gương mặt lẫn lộn nhiều cảm xúc phức tạp lại bỗng xuất hiện sự ôn như không ăn khớp: “Nàng nói rất nhẹ nhàng, dịu dàng. Tuy chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản thế thôi, nhưng lửa giận trong lòng ta liền tắt hết, sự tức tối cũng không biết biến mất đi đâu...”

Có lẽ là nhớ lại quang cảnh ngọt ngào khi đó, chỉ một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng trong lời kể của hắn lại mang theo sự hoài niệm xa xăm. Người nghe cũng có chút suy nghĩ, không hẹn mà cùng mỉm cười.

“Ta quay đầu lại nhìn nàng, nàng cười với ta, ta cũng không giận nàng được nữa. Nàng nằm trong lòng ta, nói: ‘Chúng ta cứ thế này mãi cũng không phải là cách.’ Vấn đề này từ khi ta với nàng bắt đầu mối quan hệ, ta đã nghĩ tới vô số lần, chỉ là nghĩ thế nào cũng không ra kết quả. Ta an ủi nàng: ‘Nàng yên tâm đi, một ngày nào đó chúng ta có thể đường đường chính chính sống bên nhau.’

Nàng nói: ‘Một ngày nào đó, là khi nào?’

Ta nhìn mặt nàng từ một bên, môi nàng vẫn đỏ hồng, mắt nàng vẫn rực sáng, ta đột nhiên trở nên kích động, nói: ‘Nếu nàng đồng ý, ta sẽ đưa nàng đi! Chúng ta tới nơi không có ai quen biết, sống cho thật thoải mái!’

Nhưng nàng im lặng. Ta cũng biết vì sao nàng không đáp. Tất cả nhiệt tình bỗng nguội lạnh. Nàng suy nghĩ thật lâu, mới nói: ‘Ta muốn ở bên chàng, nhưng ta cũng không muốn chịu khổ. Nếu như có biện pháp, để chúng ta có thể sống với nhau đường đường chính chính, và không phải từ bỏ gì hết —— thậm chí còn đạt được nhiều thứ —— nếu có biện pháp như thế, chàng thấy có được không?’

Ta nghe lời nàng nói kỳ quái, cứ truy hỏi mãi, nhưng nàng cứ quanh co cho qua. Hóa ra nữ nhân ban ngày tới là gia quyến của một cự phú miền nam, bởi vì dính vào chuyện phi pháp, cả nhà phu quân đều bị bắt giam, gia

sản cũng bị sung công hết. Chỉ có nữ nhân đó mang theo hai đứa con trốn thoát, đưa theo trẻ con vừa bất tiện lại không an toàn, bởi vậy muốn tìm người giúp đỡ chăm sóc hai con, đợi năm năm sau, người đó sẽ đón hài tử về nhà. Nữ nhân kia còn đáp ứng với Tang Thanh, chỉ cần nàng chăm nom con giúp cô ta năm năm, sẽ cho nàng một số tiền cả đời dùng không hết.”

Vi Trường Ca nói: “Tang Thanh đã đáp ứng?”

Lý Thành Nhiên gật đầu, sau đó kể lại toàn bộ câu chuyện từ ban đầu mình luyến tiếc phải rời xa Tang Thanh thế nào, rồi bị thuyết phục đồng ý với kế hoạch của Tang Thanh ra sao, Tang Thanh thu nuôi hai đứa bé, nhưng một năm sau đột nhiên mang theo hài tử biến mất, mãi đến nửa năm trước mới đột nhiên trở lại Lăng Châu tìm hãn.

“Biến mất...” Vi Trường Ca hơi suy tư, hỏi: “Vậy sau đó Tang Thanh có nói với người mấy năm đó nàng biến mất đi đâu không?”

Lý Thành Nhiên đáp: “Nàng chỉ nói là Cố phu nhân phái người truyền tin nói với nàng rằng kẻ thù đã tới Lăng Châu, sợ sẽ gây bất lợi cho hài tử, muốn nàng dẫn chúng đi nơi khác lánh tạm...”

Vi Trường Ca gật gù, rồi cúi đầu về suy tư.

Tô Vọng Ngôn lại gần, dùng thanh âm cực thấp nói sát vào bên tai y: “Lời Tang Thanh nói với hãn đều là giả...” Cậu đứng quá gần, đến mức Vi Trường Ca có thể ngửi thấy hương liệu không biết tên trên người cậu, tỏa ra mùi thơm mát, lúc này mới quay lại như là nhận ra điều gì, thấy bên thái dương Tô Vọng Ngôn đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, làm diện mục ngũ quan như là được nắng chiều vàng kim phủ lên một tầng hào quang. Trong lòng Vi Trường Ca rưng động, không kìm lòng được giơ ống tay áo lên lau đi mồ hôi trên trán giúp cậu, miệng nói: “Nóng không?”

Tô Vọng Ngôn cũng giơ ống tay lên lau trán, vẻ mặt thản nhiên, cúi đầu cười nói: “Có một chút.”

Nhưng Vi Trường Ca cứ như lạc trong sương mù, chỉ chăm chú nhìn cậu, mơ mơ hồ hồ đáp lời, rồi không nói gì nữa, cũng không nhúc nhích.

Vi Kính thấy đến lúc, tiến lên nói: “Bảo chủ, Tô công tử, mọi người đều khát nước rồi đúng không? Để thuộc hạ tới quán trà phía trước bưng mấy chén nước tới!”

Vi Trường Ca giật mình, như là vừa tỉnh cơn mơ, lặng lẽ gật đầu. Nhìn lên thấy Vi Kính đã đi, y tiu nghiu quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Tô Vọng Ngôn, đột nhiên lại cười một cách vô cớ, làm Tô Vọng Ngôn ngẩn ra, nhưng y lại đã quay sang nói với Lý Thành Nhiên: “Những lời này đều là nàng nói với người” Lại hỏi “Người có tin không?”

Vai Lý Thành Nhiên run lên, một lát mới run giọng nói: “Ta không tin _____”

Lý Thành Nhiên dừng một chút, cắn răng: “Ta không tin. Cố phu nhân cái gì, tiền bạc cái gì? Nếu thực sự là người trong triều đình, sao lại bị người ta tịch biên một cách mờ ám như thế? Nếu gia sản đã sung công, thì lấy đâu ra tài sản tiêu cả đời không hết để cho nàng? Nàng nói đại ca qua đời sớm, không con không cái, cho nên muốn thu dưỡng hai đứa nhỏ kia, cha mẹ thúc bá không ai phản đối, một năm trôi qua an ổn, vậy thì vì sao nàng phải đột nhiên bỏ đi? Bốn năm sau, nàng lại đột nhiên xuất hiện, nàng nói hài tử được Cố phu nhân đón về rồi, nàng nói năm xưa biến mất cùng hài tử là để trốn kẻ thù, nhưng chỉ nhìn lướt qua mắt nàng là biết nàng đang nói dối! Các người không biết đâu... Khi nàng nói dối, đôi mắt đặc biệt xinh đẹp, thần sắc đó như là hận không được ta ôm chầm lấy mà hôn ngay lập tức vậy —— ta biết, nàng đang gạt ta!”

Nói xong lời cuối, trong giọng như đã rỉ máu.

Nhìn hẩn chìm trong đau khổ, mọi người xung quanh lộ vẻ trầm mặc, không biết nên mắng hay nên khuyên, nên khóc hay nên cười? Nhìn nam

nhân trước mắt đáng vẻ tiều tụy, nhất thời, ngay đến Tô Vọng Ngôn cũng không biết nói gì cho phải.

Lý Thành Nhiên im lặng thật lâu, rồi thở dài, lẩm bẫm: “Gió vàng, móc ngọc một gặp nhau, hơn biết mấy người đời gần gũi*... Ta vẫn biết là nàng gạt ta, nhưng ta không quan tâm. Ta biết là nàng thật lòng với ta. Nàng một lòng một dạ, muốn cùng ta cao chạy xa bay, bốn năm đó, nàng một mình mang theo hai đứa trẻ, không biết ở bên ngoài đã phải chịu bao khổ cực! Ta thương nàng yêu nàng còn không đủ, dù là nàng có việc thực sự không muốn nói cho ta biết thì có sao? Ta chỉ coi như không biết mà thôi. Thế nhưng có một việc, ta cũng không thể làm bộ không biết ——”

(*Nguyên văn: Trích ‘Thước Kiều Tiên’ của Tần Quan: Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, Tiện thẳng khước nhân gian vô số)

Sắc mặt hần sa sầm lại, cho đến khi xám ngắt, nhưng ánh mắt lại bùng cháy lên, gần như trở nên phát cuồng: “Các người hỏi vì sao ta phóng hỏa ư? Ta không hận nàng vì nàng gạt ta, ta chỉ hận nàng vì nàng yêu ta. Ta không giết nàng vì hận nàng, nhưng ta lại giết nàng vì yêu nàng.” Lý Thành Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua những người xung quanh, cuối cùng dừng lại trên mặt Vi Trường Ca, hỏi: “Người biết ta giết nàng như thế nào không?”

Vi Trường Ca không nhin được hỏi ngược lại: “Người giết nàng ta như thế nào?”

Lý Thành Nhiên cười ha hả, nhưng không đáp, lại tiếp tục kể câu chuyện vừa nãy: “Bốn năm trôi qua, ta nhớ nàng đến phát điên! Những ngày sau khi nàng trở về, chúng ta ôm nhau không muốn rời dù chỉ chốc lát, như hình với bóng, sống những ngày như thiên đường. Nàng lấy ra vô số ngân phiếu, châu báu cho ta xem. Nàng gọi tên ta nói, những thứ này đều là của chúng ta rồi, chúng ta rất cuộc có thể ở bên nhau rồi! Ta thương lượng ổn thỏa với nàng, muốn cùng nhau cao chạy xa bay, tới một nơi không ai biết

chúng ta để được trọn đời bên nhau. Vì vậy ta về nhà làm một vài công tác chuẩn bị, nàng thì mua nhà cửa ở đây, sau đó đưa tin cho ta để ta tới. Đối với người ngoài, chỉ nói ta là người chồng nàng chọn được về ở rể. Thời gian đầu, tất cả đều tốt đẹp, hai người chúng ta sống những ngày như thần tiên! Thế nhưng không được bao lâu, tất cả bắt đầu trở nên kỳ quái.”

Tô Vọng Ngôn vội hỏi: “Kỳ quái? Cái gì kỳ quái cơ?”

Lý Thành Nhiên nói: “Tang Thanh thay đổi. Nàng bắt đầu không thích nói chuyện, không muốn ra ngoài, ngày này qua ngày khác dờ dẩn ở trong phòng, lại hình như nàng chưa từng nói gì. Không biết nàng bị làm sao, ta biết là, chúng ta có tiền rồi, lại được sống cùng nhau rồi, nhưng nàng vẫn không vui. Tình huống này càng lúc càng nghiêm trọng, nàng mất hồn mất vía, trong mắt như là không có ta, đôi khi nói lớn tiếng với nàng một chút thì nàng sẽ sợ hãi cả nửa ngày. Ta thực sự không rõ, rốt cuộc nàng bị làm sao... Mãi cho đến buổi tối hôm đó, ta nửa đêm tỉnh lại, nghe nàng gọi tên một nam nhân khác ——” hần nhìn về phía Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca cười khở, bất đắc dĩ phải lên tiếng: “Nàng gọi ta?”

Tô Vọng Ngôn chớp chớp mắt, hơi cúi đầu.

“Không sai, nàng gọi chính là người... các người quen nhau như thế nào?”

“Cũng không thể gọi là quen được.”

Vi Trường Ca suy nghĩ một chút, đáp: “Mùa đông năm ngoái, ta gặp Tang Thanh tại một khách điểm ở trong Thạch Đầu thành, có điều, chúng ta chỉ gặp qua một lần đó thôi.”

“Một lần? Nàng chỉ gặp người một lần, mà đã thay lòng...” Lý Thành Nhiên rũ mắt nhìn xuống, buồn bã nói: “Ta một mực nghĩ phải làm thế nào cho nàng hạnh phúc, hóa ra, nàng bởi vì ta mà mới không vui. Trong nháy

mắt, tất cả xung quanh đều như thành mùa đông lạnh giá, ý niệm đầu tiên trong đầu ta chính là phải bóp chết nàng! Thế nhưng ta không làm...”

Tô Vọng Ngôn vốn định nói Tang Thanh không hề thay lòng đổi dạ, nhưng nghĩ kỹ lại nhịn xuống, đổi giọng hỏi: “Vì sao?”

“...Ta sợ, rất sợ... Ta cũng không biết rốt cuộc là ta sợ cái gì, nhưng sự sợ hãi một khi đã sinh ra, liền không ngừng bành trướng, không bao giờ ngừng lại được nữa! Thứ ta sợ ngày càng nhiều. Buổi tối ta không dám ngủ, sợ ngủ rồi nàng sẽ ở bên cạnh ta gọi tên người khác, cả đêm ta trông chừng nàng, nhìn nàng, thỉnh thoảng nhắm mắt lại một chút, lại mơ thấy đại ca đẩy người là máu tới tìm ta đòi mạng! Đến ban ngày, ta cũng không dám nhìn nàng, rất sợ khi nàng tỉnh táo, sẽ nói lời biệt ly. Ta sợ tới mức không dám ở trong nhà, ta cũng không dám ra ngoài, sợ đụng phải người quen cũ, đành phải trốn trong kho củi vừa nhỏ vừa tối tăm, đần độn, chờ từng ngày trôi qua...”

Trong ngày, chỉ có khi ăn chúng ta mới tán gẫu vài câu. Môi của nàng vẫn tươi đẹp như cũ, nhưng lúc đó, ta chỉ thấy căng thẳng toàn thân tập trung mọi ý thức nhìn chăm chăm vào đôi môi nàng khép mở, rất sợ nàng sẽ đột nhiên nói ra lời gì ta không muốn nghe thấy. Dần dần, chúng ta càng ngày càng nói chuyện ít đi, lời nói ngắn hơn, nhưng ít ra không cần phòng bị nữa, ta lại thấy như trút được gánh nặng... Nàng thường nhìn ta từ phía sau, nhưng khi ta quay đầu lại, nàng lại nhìn tránh đi chỗ khác —— ánh mắt đó ngày càng xa cách. Ngày qua ngày, chúng ta như hai chú chim sợ cành cong, sợ cái bóng trong lòng đối phương, chỉ cần một tiếng giạt dây, những ngày sống như mơ đó sẽ bị nghiền nát, tan vỡ... Nàng càng ngày càng nói mớ nhiều hơn, có đôi khi thì kêu ‘tiền, tiền’, có lúc gọi tên ta, bất quá đa số là nàng kêu ‘Buông tha cho ta’. Ta nghe mất mấy buổi tối, suy nghĩ mất mấy buổi tối, cuối cùng hiểu ra nàng đang sợ cái gì —— nàng đang sợ ta, sợ ta sẽ bắt chước nàng lúc trước mà độc chết nàng, mang đi số tiền nàng khổ cực kiếm được! Trong mơ nàng vẫn hô ‘Vi Trường Ca, dẫn ta

đi! ‘Vi Trường Ca, dẫn ta đi’... Là những lời này khiến ta hạ quyết tâm —— nàng có thể vì ta mà độc chết đại ca, cũng có thể vì Vi Trường Ca mà độc chết ta. Nàng còn muốn bỏ trốn, ta cũng không cho! Nàng là của ta! Không được đi đâu hết!”

Nhìn thần tình thê lương bi ai của Lý Thành Nhiên, Vi Trường Ca lại có cảm giác lạnh sống lưng ——

“Người đã làm gì?”

Lý Thành Nhiên nhìn y, cười mà như không cười rồi nói từng chữ rõ ràng: “Ta phóng một mồi lửa a —— không phải các người đã biết hết rồi sao?”

Chú thích về ‘Ma Đăng Già’:

Ma Đăng Già hay Ma Đăng Già Nữ vốn là một nữ tử trẻ tuổi dòng giống Thủ Đà La (giai cấp nô lệ). Có một ngày, A Nan (là một trong thập đại đệ tử của Phật Tổ) đi ra từ Chích Viên Tinh Xá, cầm bát vào thành khát thực, trên đường quay về thì thấy bên đường có một hồ lớn, Ma Đăng Già Nữ đang ở đó múc nước, A Nan bởi vì khát nước, liền xin nàng bố thí cho một bát.

Ma Đăng Già Nữ tự nhận thân phận thấp hèn, không dám đưa nước cho A Nan. A Nan nhìn ra sự khó xử của nàng, lần thứ hai từ bi xin một bát nước từ nàng, bởi vậy làm Ma Đăng Già Nữ động tâm. Dáng vẻ nghiêm trang, phong độ cùng dáng điệu và giọng nói đầy từ bi của A Nan cứ quanh quẩn trong lòng nàng. Sau khi về nhà, nàng ngày nhớ đêm mong A Nan, không màng ăn uống, khiến mẫu thân vô cùng lo lắng. Vì vậy Ma Đăng Già Nữ xin mẫu thân nghĩ cách để nàng có thể lấy được A Nan làm chồng.

Mẫu thân biết A Nan là người tu đạo, không dễ dao động, vì vậy sử dụng ma chú, khiến A Nan không điều khiển được bước chân mà tới nhà Ma

Đặng Già Nữ. Trong lúc A Nan cảm thấy bi thương, Phật Đà đã dùng thiên nhãn biết A Nan đang trong cảnh khó khăn, dùng ánh sáng bảo hộ, để tâm trí A Nan sáng suốt, thoát khỏi sự mê hoặc của Ma Đặng Già Nữ, tông cửa xông ra, chạy về Chích Viên Tinh xá. Nhưng Ma Đặng Già Nữ lại chưa từ bỏ ý định, tiếp tục quấn lấy A Nan. A Nan cảm thấy xấu hổ vô cùng, xin Phật Đà giải nguy trừ nan.

Phật Đà mới khéo léo nghĩ cách, mời Ma Đặng Già Nữ cùng song thân tới tăng đoàn. Phật Đà có được sự đồng ý của phụ mẫu nàng, giữ Ma Đặng Già Nữ lại, Phật Đà nói với nàng, nếu muốn gả cho A Nan, phải ở lại tăng đoàn tu hành, cho đến khi nào đạo hạnh ngang với A Nan, thì mới có thể cùng A Nan kết hôn. Ma Đặng Già Nữ vì muốn gả cho A Nan, mới vui vẻ quy y xuất gia, ngày ngày theo chỉ thị của Phật Đà, tinh tiến tu đạo, sống trong cuộc sống phật hóa của Khưu Ni tăng đoàn. Ma Đặng Già Nữ ngày đêm tinh tiến tu hành, rốt cuộc tình ngộ trái tim chấp nhất với A Nan. Có một ngày, nàng quỳ gối trước nơi Phật Đà ngồi, sám hối hành vi ngu xuẩn của mình, nguyện tuân theo giáo pháp của Phật Đà, làm một sứ giả chân lý. Phật Đà cảm thấy vui mừng trước sự giác ngộ của nàng.

ĐẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bà Sa

Sắc trời đã âm đạm, đường nét của nó bắt đầu trở nên mơ hồ giữa trời chiều. Nước trà Vi Kính khổ cực bùng tới, lẳng lặng nằm trong khay, đã nguội từ lâu. Tô Vọng Ngôn đột nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc, liền cầm lấy chén uống một hơi cạn sạch, rồi đặt chén trong tay lật qua lật lại.

Trong tâm tối lại bỗng nghe một tiếng thở dài lẳng đẵng, đè ép lên thính giác và hô hấp của mọi người, thống khổ cùng khoái ý khó nắm bắt trong đó, liên tục gây lên dây đàn căng của sự bất an mơ hồ trong tâm mỗi người

—

“Buổi tối hôm đó, nàng đang ngủ, lại kêu mấy câu buông tha cho nàng, đưa nàng đi. Ta lại nghe thấy cái tên Vi Trường Ca, nhưng ta không còn sợ nữa, nàng phải ở lại đây, nàng không được đi đâu hết! Ta vừa nghe nàng nói mơ, vừa xuống giường, ngoài cửa sổ không trăng không sao, nghe được tiếng gió thổi qua ngọn cây phát ra tiếng sần sạt, cũng như tối hôm cúng bái ngày của đại ca — nhưng ta cũng không còn sợ nữa. Ta cười đắc ý, đóng kín mọi cửa sổ, trong phòng nhanh chóng trở nên oi bức, Tang Thanh ở trên giường trở mình một cái, gọi ‘Thành Nhiên’, tay hươu hươu, rồi lại an tĩnh trở lại. Ta đứng bên giường nhìn nàng, miệng nàng hơi hé mở, ta thật muốn hôn nàng một cái a...” Nhớ tới tình cảnh lúc đó, hãn khê nhếch miệng cười — tuy rằng nụ cười đó trong mắt mọi người đều có vẻ rất đường đột.

“Ta mở cửa, đi ra ngoài, khóa trái cửa sổ từ bên ngoài — mấy ngày trước, ta đã mượn có có trộm, sai tất cả nha hoàn người hầu ở sát vách phòng đó ra ở ngoài tiểu viện. Như vậy, tất cả những chuyện ta làm sẽ không bị ai quấy rối. Ta quay về phòng, đem dầu hỏa đã chuẩn bị từ trước tưới lên bàn,

ghế, tủ, đồ cả lên y phục của nàng rồi ném xuống đất. Trong kho củi có một cái xích sắt, không biết là người trước ở Kiều gia dùng để làm gì, dù sao bây giờ vừa vặn có thể dùng để buộc lên cửa.”

Hắn kể tới đây, tất cả mọi người đã biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, lập tức im lặng. Lại nghe phía sau đột nhiên vang lên âm thanh, gương mặt Thi Lý trắng bệch, đột nhiên xoay người chạy đi. Vi Kính như là suy nghĩ gì đó, nhìn mặt đất không nói một lời. Tô Vọng Ngôn chỉ là chờ đợi, Vi Trường Ca thì nhìn quanh một vòng, rồi thu hồi ánh mắt, cảm giác cơ mặt căng cứng, y muốn thử cười một cái, kết quả phát hiện chỉ sau một hồi ngắn ngủi như thế thôi, mà hình như mình đã không còn biết mỉm cười là gì nữa.

Lý Thành Nhiên vẫn cười: “Việc này ta làm rất nhanh. Từ đầu tới cuối, không tạo ra một tiếng động nào. Ta vốn tưởng ta sẽ rất khẩn trương, vậy mà không, ta không hề khẩn trương. Đến bản thân ta cũng không ngờ, hóa ra ta lại có thể bình tĩnh như thế, linh hoạt như thế, thông dong như thế... Nàng vẫn ngủ say, đến khi lửa bốc lên mà vẫn không biết... Lửa thiêu vào bàn ghế, thiêu đốt tất cả! Chỉ còn lại giường — ta không muốn quấy rối mộng đẹp của nàng, không vấy dầu lên giường. Tiện nhân kia, đến tận lúc đấy, vẫn còn nằm trên giường của ta, nằm mơ mà gọi tên người! Ta đứng ở ngoài cửa, chậm rãi chằng xích sắt, ta buộc cũng lỏng thôi, để lại một cái khe giữa hai cánh cửa, chỉ có như vậy, ta mới có thể tiếp tục nhìn nàng! Tang Thanh ho yếu ớt vài tiếng, ta nghĩ: đến lúc đánh thức nàng rồi! Nếu không, tiện nhân đó ngủ say quá thì lỡ mất! Hơn nữa khói càng lúc càng dày, ta sắp không nhìn thấy nàng được nữa. Ta gọi tên nàng, gọi mấy lần nàng mới tỉnh. Ban đầu, Tang Thanh mơ mơ màng màng nhìn ánh lửa, một lúc lâu mới tỉnh hẳn, nàng hoảng hốt đưa tay định lấy y phục, nhưng không lấy được — y phục của nàng đều bị ta thiêu hủy rồi. Nàng thét lên the thé, trần truồng nhảy xuống giường bổ nhào về phía cửa, nhưng phát hiện cửa bị khóa, vì vậy nàng hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Ta nói: ‘Nàng nhìn như thế làm gì? Trông ánh mắt nàng như là không thể tin đúng không. Không phải nàng vẫn sợ ta lấy tiền của nàng chạy mất sao? Không phải nàng đã

sớm nghĩ tới ngày hôm nay rồi sao?’ Tang Thanh điên cuồng đập cửa, gọi tên ta muốn ta mở cửa, ta chỉ lắc đầu, mỗi một lần nàng gọi tên ta, ta lại lắc đầu một lần. Lửa càng lúc càng lớn, nàng khóc như phát điên, nàng định chạy đi mở cửa sổ, nhưng nàng mở không ra, nàng chỉ có thể quay lại chỗ ta...” Hãn thở dài, nhưng trong vẻ mặt lại lộ ra một sự thỏa mãn.

“Lửa cháy rất nhanh, trong mắt của nàng đầy tuyệt vọng, phản chiếu ánh lửa, thiêu đốt ta. Nàng chậm rãi quỳ rạp ra đất, với tay về phía ta, nàng nói: ‘Mở cửa đi! Thành Nhiên, xin chàng mở cửa đi!’

Ta cùng ngồi xõm xuống đất, đưa tay ra nắm lấy tay nàng, dùng tay kia xoa gương mặt mịn màng của nàng. Ta nói: ‘Tang Thanh nàng thật là đẹp, mắt nàng môi nàng thân thể của nàng đều rất đẹp! Nàng biết không, thân thể đẹp như thế căn bản không cần che y phục gì cả, bởi vậy ta đốt hết những thứ trói buộc đó, nàng nên ra đi trong dáng vẻ xinh đẹp nhất...’

Nàng túm lấy áo ta, khóc hỏi ta vì sao — vì sao? Vì sao? Ta nào đâu biết vì sao? ! Ta ngơ ngác nhìn nàng, đưa mặt lại gần hôn nàng. Ta nói ‘Ta muốn nàng vĩnh viễn không rời khỏi ta. Dù là Vi Trường Ca hay ai cũng thế, ai cũng không được đem nàng đi. Trước đây nàng nói chỉ cần ở bên ta là sẽ hạnh phúc, nhưng hiện tại ta không thể khiến nàng vui đúng không? Trước kia nàng nói nếu có tiền chúng ta sẽ không cần phải sống những ngày khổ sở nữa, nhưng bây giờ chúng ta sống hạnh phúc lắm sao? Ta biết, nàng vĩnh viễn không thực sự hạnh phúc... Nàng nói yêu ta, vậy vì sao lại không cho ta được hạnh phúc? Nàng muốn ta buông tha cho nàng, thì ai sẽ buông tha cho ta?’

Không biết từ lúc nào, nàng ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn ta như thể nhìn một kẻ tâm thần, rồi nàng kể sát mặt tới, hôn kẻ tâm thần đó như là phát điên!

Là nước mắt của nàng hay nước mắt của ta? Ướt đầm mặt ta... Mặt nàng nóng tới phát bóng, ta cứ nghĩ ta sẽ vì thế mà tan chảy, sau đó hòa thành

một với nàng. Trong lúc hỗn loạn không biết là nàng nói hay ta nói? Là nàng muốn đi ra hay chính ta muốn đi vào? Trong hỏa quang lập lòe không biết có phải là đôi mắt của đại ca hay không?

Âm điệu trọng giọng Lý Thành Nhiên cao dần lên, mang theo tiếng nước nở, ánh mắt tan rã mà mê loạn lóe lên ánh sáng bất thường –

“Đột nhiên tất cả như là an tĩnh trở lại! Ta nghe thấy nàng nói bên tai ta rõ mồn một, ta buông tha cho chàng... Âm thanh đó xuyên qua cốt tủy, rồi liên tục rung động trong đầu ta. Sau đó... Sau đó, nàng đứng trong lửa, không ngừng nói: “Thành Nhiên, ta buông tha cho chàng, ta buông tha cho chàng đó! Chàng đi mau! Đi mau lên!”

Ta kinh ngạc nhìn nàng, nhưng nàng lại đưa tay đẩy ta ra, làm ta lão đảo lùi lại! Nàng cũng lùi lại một bước, nói: “Ta không trách chàng đâu, cũng không phải chàng không buông tha ta, không phải chàng muốn giết ta! Là bọn chúng, là bọn chúng không chịu tha cho ta! Ta biết ngay mà, bọn chúng sẽ không bỏ qua cho ta!” rồi tiếp đó lại lớn tiếng hô: ‘Bảo Vi Trường Ca đi mau! Bảo hãn đi mau!’ — cho đến cuối cùng nàng vẫn gọi tên người khác, vẫn nhớ thương người khác... Rốt cuộc là nàng điên? Hay là ta điên? Tâm thoáng cái lạnh lẽo, cũng ổn định trở lại — cả đời ta hình như chưa từng bình tĩnh như thế. Lửa bùng lên dữ dội, xà nhà gãy đổ tạo ra âm thanh răng rắc, ở nơi xa hơn một chút, có người kêu khản tiếng báo hỏa hoạn. Nhìn bốn phía, cả dãy phòng dài đã biến thành biển lửa... Ta không nhìn thấy nàng nữa, ta chỉ nghe thấy tiếng cười lớn chìm trong lửa, tiếng cười kéo dài, rồi lại như là khóc...”

Một buổi tối mùa hè ngọt ngào.

Lời tự thuật khi trầm khi bổng giống như âm vọng lại từ vực sâu vạn trượng.

Đứng trong đồng trò tàn sau trận lửa lớn, Tô Vọng Ngôn rùng mình một cái. Bên cạnh, một bàn tay lạnh lẽo đến gần nắm lấy tay cậu, nơi lòng bàn tay áp vào truyền đến sự ấm áp khiến người ta an tâm, không cao, không thấp, rất vừa phải, chính là độ ấm mà tối nay Tô Vọng Ngôn trông chờ.

“Tang Thanh đã chết...”

Tô Vọng Ngôn thì thào, nắm chặt tay Vi Trường Ca. Một dòng nhiệt lưu không biết từ đâu ra chảy tràn khắp thân thể cậu, rồi trào lên vành mắt, cậu bước tới trước mặt Lý Thành Nhiên, nhìn từ trên xuống, lớn tiếng hỏi hằn: “Nếu ta nói với người rằng, người đã trách lầm nàng, giết lầm nàng rồi, thì người sẽ thế nào?”

“...Người có ý gì?”

Lý Thành Nhiên ngẩng đầu nhìn cậu có chút trì độn.

Tô Vọng Ngôn hít sâu một hơi, xoay người kéo Vi Trường Ca lại: “Hẳn là Vi Trường Ca, nhưng người Tang Thanh gặp ở Thạch Đầu thành là ta — người nói nàng thay lòng đổi dạ, nhưng thậm chí ta là ai nàng còn không biết! Tang Thanh đúng là đang sợ hãi, nhưng không phải là sợ người; Nàng muốn ta đưa nàng đi, bất quá bởi vì ta đã nói với nàng ta có thể cứu nàng! Nhất nhật phu thê bách nhật ân, trước khi phóng hỏa, vì sao người không hỏi rõ nàng, để làm rõ mọi chuyện?!”

Lý Thành Nhiên trợn mắt, rồi hờ hững nói: “Thế thì sao?”

Tô Vọng Ngôn khựng lại..

Lý Thành Nhiên nhìn cậu, đột nhiên phá lên cười, cười đến cong cả lưng, không thể kiềm chế –

“Thế thì sao hả? Người có phải Vi Trường Ca hay không, Vi Trường Ca là ai, thì có liên quan gì đâu? Dù là không có ‘Vi Trường Ca’, một ngày nào

đó ta vẫn sẽ giết nàng. Ta vẫn sẽ dùng một cây đuốc mà thiêu rụi tất cả, mặc kệ nàng có thay lòng, mặc kệ nàng có nghi ngờ ta hay không. Dù cho Lý Thành Nhiên không gọi là Lý Thành Nhiên, Tang Thanh không gọi là Tang Thanh, chỉ cần chúng ta gặp nhau, thì đã định trước chỉ có thể là kết cục này!”

Vi Trường Ca ngậm ngùi: “Rốt cuộc là người hận nàng cái gì chứ?”

Lý Thành Nhiên giật mình một cái thật mạnh, rồi liền chậm rãi lắc đầu, có vẻ mờ mịt: “Ta hận nàng ư? Rốt cuộc là ta hận hay là yêu nàng, ta cũng không phân rõ được nữa...”

Lý Thành Nhiên lắc lư đứng dậy, chậm rãi đi trên con đường đá của Lục Gia trấn, cũng không quay đầu lại, mơ mơ màng màng, như là năm rộng tháng dài, chỉ còn một việc là đi dọc tiếp theo con đường này.

“Yêu nàng cái gì, hận nàng cái gì? Nàng là nàng, ta là ta. Vì sao ta phải yêu nàng, lại vì sao phải hận nàng? Ta là ta, còn nàng là nàng, ta yêu nàng có liên quan gì tới nàng đâu? Ta hận nàng từ đâu? Nàng thì sao, nàng yêu hay là hận ta? Tất cả lại có liên quan gì tới ta? Cái gì là yêu? Cái gì là hận? Lý Thành Nhiên, Tang Thanh; Tang Thanh, Lý Thành Nhiên — ha ha ha... Oan nghiệt, oan nghiệt mà!”

Lý Thành Nhiên vừa khóc vừa cười, càng đi càng nhanh, rồi chuyển sang chạy, bóng lưng nhanh chóng bị hắc ám nuốt trọn.

Tô Vọng Ngôn trong lòng đau xót, quay đầu lại nhìn Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca yên lặng đi tới, vỗ nhẹ lên vai cậu.

Chỉ nghe tiếng cười mang vô hạn thê lương đó càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ, chuyển hết một vòng, rồi đột nhiên ngưng bật.

Mọi người đều kinh ngạc, Vi Trường Ca kêu lên một tiếng “Không xong”, lập tức triển khai khinh công bay vút về phía Lý Thành Nhiên bỏ chạy. Tô Vọng Ngôn và Vi Kính cũng vội vàng theo sau.

Trong không khí truyền tới mùi máu tươi.

Lý Thành Nhiên đứng giữa con đường đưa lưng về phía họ, một người từ đằng trước nửa ôm lấy thân thể hắn, có gì đó chảy từ trên lưng xuống, phát ra tiếng tí tách, tụ thành một vũng màu sẫm trên nền đất.

Người nọ buông tay ra, Lý Thành Nhiên ngã âm xuống đất –

Trên ngực hắn còn găm một thanh đoản đao.

Lưỡi đao trong bóng đêm phản xạ ánh sáng yếu ớt.

Vi Trường Ca sửng sốt mở lớn mắt, liền nghe phía sau truyền đến tiếng kêu khê của Tô Vọng Ngôn và Vi Kính.

Thi Lý đứng lặng nhìn thi thể Lý Thành Nhiên trên mặt đất, hơn nửa ngày, mới đưa mắt nhìn về phía ba người đối diện, khóe miệng nhếch lên như là muốn cười, nhưng bỗng có hai hàng lệ chảy xuống: “Tang Thanh, Lý phu nhân, Lý quả phụ, Cố đại tẩu, nàng rốt cuộc là ai? Ta quen là người nào trong số đó? Nàng hạ độc chết phu quân, nàng vụng trộm yêu đương với tiểu thúc, nàng yêu tiền, thích nhà cao cửa rộng — nàng không phải nữ nhân tử tế — tất cả những điều này ta đều biết, nàng, nàng đã làm nhiều chuyện xấu như thế, nhưng vì sao ta vẫn...”

Vi Kính đi về phía trước hai bước gọi nhỏ: “Thi Lý...”

Vai Thi Lý run lên, trượt ngã gục ra đất, cuối cùng không nhịn được mà lớn tiếng gào khóc.

Trong tâm Vi Trường Ca cảm thấy bi thương, cậu thanh niên mười tám tuổi này còn trẻ như thế, đây cũng là lần đầu hẳn rời quê nhà, hẳn chưa đến nhiều nơi, hẳn không biết cách đối nhân xử thế, ngoại trừ làm đồng hẳn không biết làm gì khác, thậm chí trước đêm nay hẳn còn không biết ái tình là gì, thế nhưng, trong một đêm thôi, hẳn đã hiểu, hiểu nhiều như thế, nhiều đến tàn nhẫn...

Trong lúc ngẩn ngơ, y nghe được tiếng hô hấp của Tô Vọng Ngôn tiếp cận mình.

Vi Trường Ca nghiêng đầu, vẻ mặt Tô Vọng Ngôn đầy phức tạp nhìn thi thể của Lý Thành Nhiên, không biết là suy nghĩ điều gì. Vi Trường Ca như hiểu gì đó, vội gọi Tô Vọng Ngôn một tiếng, nói: “Khi Tang Thanh sắp chết đã nói ‘Bảo Vi Trường Ca đi mau’, nhưng ý của nàng thực ra là muốn người mau đi đúng không? Người có nghĩ ra vì sao nàng nói vậy không?”

Tô Vọng Ngôn như là không nghe thấy, một hồi lâu sau mới thở dài đầy lo âu.

Vi Trường Ca nhìn sắc mặt cậu, dè dặt hỏi: “Giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Tô Vọng Ngôn liếc y một cái, nói: “Đi kinh thành xem thế nào đã...”

Nói xong chữ cuối, lại thở dài, cô đơn nhìn đi nơi khác, ngơ ngác nhìn cách đó mấy bước một người sống, một người chết. Vi Trường Ca yên lặng nhìn cậu chăm chú, đột nhiên mở miệng: “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Tô Vọng Ngôn không quay đầu lại, nhưng cười nhạt một tiếng: “Người biết ta đang nghĩ gì sao?”

Vi Trường Ca cười nói: “Bất kể người đang nghĩ gì, ta đều mong người đừng nghĩ nữa.”

Tô Vọng Ngôn bỗng quay đầu lại, nhìn thẳng vào Vi Trường Ca, Vi Trường Ca cười thản nhiên, nhưng trong mắt Tô Vọng Ngôn thì đầy vẻ giận dữ, lớn tiếng phẫn nộ quát: “Làm sao mà người biết ta đang nghĩ cái gì chứ?!”

Vi Trường Ca chỉ cười. Tô Vọng Ngôn cảm tức trùng y, một đôi mắt mình ám bất định, dần dần, trên bề mặt như có ánh sáng nhấp nháy, sau một khắc, từng giọt từng giọt nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Tang Thanh đã chết, đầu mối còn lại chỉ còn là lời nhắn mà nàng nhờ Thi Lý đưa tới – kinh thành dương thụ đầu.

Trên đường tới kinh thành, Tô Vọng Ngôn vẫn luôn trầm mặc, ai có mắt cũng thấy được tâm tình của Tô đại công tử đang có vấn đề, trừ phi cần, không thì Tô Vọng Ngôn sẽ không nói một lời, thỉnh thoảng mở miệng nói mấy câu, cũng là vào lúc đặc biệt hiếm hoi khi tâm trạng ổn định. Đa số thời gian là trầm tư, quên hết tất cả xung quanh, Vi Trường Ca phải thường xuyên nhắc nhở cậu chuyện ăn ngủ nghỉ. Nửa đêm không ngủ được, mỗi khi Vi Trường Ca nhìn xuyên qua cửa sổ, đều thấy bóng người kia đang bồi hồi dưới trăng, luôn chờ cho đến khi phía Đông có vệt mờ sáng thì người nọ mới ngẩn ngơ quay về phòng.

Lúc này, lại đến phiên Vi Trường Ca, bắt đầu đi tới đi lui, bước thong thả trong đình.

Đọc theo đường đi, y có rất nhiều cơ hội có thể kín đáo quan sát đồng bạn, khi y nhìn đôi mắt của Tô Vọng Ngôn, phát hiện trong con người trước nay đầy vẻ phẫn chấn lại âm đảm đến mức khiến người ta phát hoảng.

Buổi tối đặt chân đến kinh thành, ở tại trang viên của Thiên Hạ bảo, Vi Trường Ca đứng sau cửa sổ cả nửa buổi tối, quan sát nửa buổi tối, rồi đẩy cửa ra khỏi phòng.

Một bụi Sơn Chi đang nở rất đẹp, lớp lớp cánh hoa dày dặn màu trắng bóng nổi bật trên nền xanh thẫm, sáng tới trong suốt. Mùi thơm tản mạn trong không khí thấm vào mũi, không có phương hướng, cũng không có định thế, như có như không, phủ kín tứ phương thiên địa, cho đến khi tràn ngập xung quanh.

Tô Vọng Ngôn đứng bất động trước bụi hoa, tay cầm một đóa Sơn Chi chuyển tới chuyển lui, như là không nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn ở phía sau.

Vi Trường Ca đặt hai cái chén trên bàn đá, rồi bày một bầu rượu, nâng bầu rượu lên, tay đè khẽ, một tia nước bạc ưu nhã chảy ra từ miệng bình, phát ra tiếng róc rách, nhanh chóng đổ đầy hai chén. Mắt thấy Tô Vọng Ngôn vẫn không định có phản ứng gì, y cũng lơ đãng, mang theo một nụ cười nhạt, ngẩng đầu nhìn khoảng không bên trên.

Vầng trăng cong vút như lông mày treo trên đầu cây ngô đồng.

Mây lững lờ như trôi như ngừng, gió thoảng như thổi như không.

Vi Trường Ca nâng chén hướng về phía bầu trời xa xa, rồi tự uống một chén, lại đổ đầy, lại uống cạn, cứ thế ba lần. Đứng lên rũ quần áo, nâng cái chén đối diện lên, khom người nâng cốc rải xuống đất. Y chăm chú nhìn chất lỏng đó chậm rãi thấm vào đất, tới khi không còn vết tích gì, mới thở dài một tiếng xa xăm.

“Xuân thảo mộ hê thu phong kinh, thu phong bãi hê xuân thảo sinh, khi la tất hê trì quán tẫn, cầm sắt diệt hê khâu lũng bình — tự cổ giai hữu tử, mạc bất ẩm hận nhi thôn thanh. . .”

(Vào xuân hoa cỏ đâm chồi nảy lộc cho đến mùa thu hoa cỏ héo tàn nên theo quan niệm xưa 1 năm luân chuyển xuân – thu không thể ngừng lại. Tạm dịch đoạn thơ này là: “Cỏ xuân tàn tới gió thu thổi, gió thu ngừng cỏ cây đâm chồi, lựa là cũng tất phải đem lên quày bầy bán, khi tiếng đàn cầm

sắt ngừng cũng là lúc gò đồng san bằng, xưa nay ai mà không phải chết, tất cả đều im lặng mà nuốt hận vào trong”)

Đứng lặng một lúc lâu, đặt chén xuống xoay người lại, nói với bóng lưng của Tô Vọng Ngôn: “Ba chén rượu đó, tạm thời là để tế Tang Thanh giúp người đó. Bây giờ người nên về ngủ đi thôi.”

Tô Vọng Ngôn lặng lẽ không đáp.

Vi Trường Ca chấp tay đứng phía sau. Tuy y không thấy rõ mặt của Tô Vọng Ngôn, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra trên đó đang có thần tình như thế nào — trống rỗng, lơ đãng, ánh mắt rơi vào một nơi nào đó vô định, xa xăm mà sắc lạnh, dường như cố gắng muốn nhìn thấu nhân thế này. Bồng Lai điểm trong Thạch Đầu thành, có khi nào có một ngày Tô Vọng Ngôn tỉnh lại, sau đó phát hiện, tất cả xảy ra trong lữ quán đó chỉ là vô tình lạc bước vào một hồi kỳ ngộ xảy ra ở nơi làm người ta mơ mộng? Và một lần tình cờ gặp mặt đó, cũng bất quá chỉ là một giấc mộng Tiêu lộc** khó phân thật giả? Vi Trường Ca muốn mở miệng an ủi, y còn nhớ năm xưa khi phụ thân qua đời, Tô Vọng Ngôn nói với y: Thời gian trăm năm, con người có ai mà không chết —— cậu luôn hào hiệp, tự tại, tinh táo hơn bất cứ ai, cười lạnh lùng hơn bất cứ ai. Thế nhưng bây giờ, đơn giản chỉ là cái chết của Tang Thanh thôi, nhưng đã làm cậu thay đổi rồi. Bất quá là một nữ tử ngẫu nhiên gặp trong lữ quán, sao lại có thể khiến cậu khổ sở như vậy? Trước mắt, có còn là Tô Vọng Ngôn mắt xanh khó lợt, hỏi mây trắng đường không?

(edit hơi lủng củng tẹo nhưng đại khái là để chỉ một người cao ngạo, ít khi quan tâm thứ gì)

“Mỹ nữ yêu thả nhàn, thả tang kỳ lộ gian.

Nhu điều phân nhiễm nhiễm, lạc điệp hà phiên phiên.”

(Trích “Mỹ Nữ Thiên” của Tào Thực***)

Y nghĩ, chỉ tiếc không có phúc được thấy người con gái đi trên con đường ven ruộng đó, không biết có thướt tha như nữ tử hái dâu trong khúc ca kia không.

(Muốn nói một chút là bài ‘Mỹ nữ thiên’ kia nói về một cô gái đẹp trồng dâu nuôi tằm, có ảnh hưởng từ bài thơ cổ ‘Mạch thượng tang’. Chữ ‘Tang’ trong tên của Tang Thanh tức là cây dâu, nên có lẽ vì vậy mới làm Vi Trường Ca liên tưởng tới bài Mỹ nữ thiên, và nói là ‘nữ nhân hành lộ mạch thượng’ tức là ‘người con gái đi trên con đường ven ruộng (dâu)’)

Vi Trường Ca không muốn nghĩ tiếp nữa.

Y quay lại ngồi xuống trước bàn, rót đầy chén không.

Mặt đất bị bóng người, bóng cây, bóng hoa bao trùm chông chất, đan cài vào nhau, Vi Trường Ca nâng chén hướng về phía cái bóng —— một bầu rượu ngon, chỉ để tế người đã khuất cũng có chút đáng tiếc, người chết thì thôi, tạm để người sống tới đối ẩm với cái bóng, tạo mối vui vô tình...

—— nếu may mắn thì được một lần say, để tế sự đau khổ triền miên dưới đáy lòng.

Cái bóng hạ xuống, Tô Vọng Ngôn ngồi phía đối diện.

Cậu đưa tay lấy bầu rượu, rót một chén đầy, rồi uống một ngụm cạn chén, sau đó mới lẩm bẩm: “Người say chưa?”

Vi Trường Ca đáp: “Chưa.”

Tô Vọng Ngôn lại nói: “Vậy đúng lúc lắm, ta đang muốn uống với người tới say.”

Rồi đẩy cái chén tới trước mặt Vi Trường Ca: “Rót rượu đi.”

Vi Trường Ca nhìn cậu cười cười, nhưng cầm bầu rượu lên lại buông xuống, nói: “Đáng tiếc hết mất rồi.”

Tô Vọng Ngôn không tin, đoạt lấy để bên tai lắc lắc, nghe thấy bên trong trống trồn, liền thở dài. Cũng cười nói: “Cũng may ta đã uống say...” Rồi vươn vai, nằm phục ra bàn nhắm mắt lại.

Tô Vọng Ngôn vòng hai cánh tay lại gối đầu lên đó, không nhúc nhích, phát ra tiếng hô hấp đều đều. Vân trì nguyệt vận (tả ánh trăng chuyển động giữa bóng mây trôi), tia sáng biến hóa di chuyển khéo léo trên cổ cậu. Nếu không phải Vi Trường Ca đã quen cậu mười ba năm, có lẽ y sẽ tưởng rằng cậu đã say thật.

“Vi Trường Ca, người có từng nghĩ vì sao họ lại chết không? Lúc Tang Thanh chết đã nói ‘Ta không trách chàng đâu, cũng không phải chàng không buông tha cho ta, là bọn chúng không chịu buông tha ta.’ Lý Thành Nhiên nghe không hiểu, nhưng ta hiểu —— ‘Bọn chúng không chịu buông tha ta.’ —— nàng nói chính là hai đứa bé kia, ta vừa nghe liền hiểu ngay! Nàng không trách Lý Thành Nhiên, bởi vì đến chết nàng vẫn tin rằng hai đứa bé đó không chịu buông tha cho nàng!” Giọng Tô Vọng Ngôn bị che sau tay áo, nghe như là nói mớ.

“Vi Trường Ca, người biết không? Chính ta nói với nàng như thế. Tối hôm đó, ta đuổi theo nàng, ta nói: ‘Bọn chúng sẽ không bỏ qua cho người đâu.’ Ta biết rõ nàng sợ hai đứa bé đó mà lại còn nói ra lời hù dọa nàng. Giết chết Tang Thanh, căn bản không phải là ngọn lửa của Lý Thành Nhiên, mà là những lời ta nói với nàng. Là ta hại nàng —— là ta giết nàng! Lý Thành Nhiên và Tang Thanh, kỳ thực đều là bị một câu nói đó của ta giết chết. Nàng bảo ta đi mau, nhưng ta có thể đi đâu cơ chứ? Đi tới đâu, cũng vẫn là ta hại chết họ... Nếu Tang Thanh không gặp phải ta, nếu như ta không hiểu kỳ như thế, nếu ta không đuổi theo nói chuyện với nàng, chưa biết chừng nàng sẽ không phải sợ hãi lo lắng đúng không? Lý Thành Nhiên cũng sẽ không hiểu lầm nàng, không trách nàng, sẽ không phóng hỏa, nên

Tang Thanh sẽ không phải chết, Lý Thành Nhiên cũng sẽ không bị Thi Lý giết... Bọn họ có thể sống với nhau một cách an bình, hai người yêu nhau tới chết, sao lại có kết cục như vậy?”

Vi Trường Ca vẫn mỉm cười.

Y có thể vỗ vai Tô Vọng Ngôn và nói với cậu, đây không phải lỗi của cậu; an ủi cậu, đổ tất cả lỗi lầm cho số mệnh, y còn có thể nhắc nhở cậu, Lý Thành Nhiên đã từng nói, dù là Tang Thanh không gặp cậu, có thể cũng vẫn có kết cục như thế. Nhưng Vi Trường Ca biết, người đang ngồi trước mặt y là Tô Vọng Ngôn. Một khi Tô Vọng Ngôn đã cố chấp thì dùng sức chín trâu cũng không lay động được.

Vi Trường Ca nói: “Người nói là người hại Tang Thanh và Lý Thành Nhiên, vậy người là ai?”

“... Ta là Tô Vọng Ngôn.”

“Nhưng Tang Thanh lại không biết ai là Tô Vọng Ngôn. Nàng chưa từng tới Thiên Hạ bảo, chưa từng thấy Vi Trường Ca. Nàng chỉ biết là có người cho nàng một hòn đá, bảo nàng nếu có chuyện thì đi tìm Vi Trường Ca, nàng còn tưởng rằng người nàng gặp chính là Vi Trường Ca. Vậy nên, dù là nàng thấy oan uổng, muốn cáo trạng với Diêm Vương, thì cũng sẽ cáo Vi Trường Ca, chứ không phải Tô Vọng Ngôn. Vi Trường Ca còn không sợ, Tô Vọng Ngôn sao phải lo chứ?”

Vi Trường Ca cố tình nói thật dễ dàng. Quả nhiên Tô Vọng Ngôn cười khẽ một tiếng, nghiêng đầu, nhếch miệng, nhìn y không chớp mắt, nhưng trong con ngươi lại không mang ý cười. Vi Trường Ca cười lại với cậu, dịu dàng nói: “Đừng suy nghĩ linh tinh.”

Tô Vọng Ngôn rũ mắt xuống, mãi lâu sau mới nói: “Người không biết sao, ta say. . .”

Vi Trường Ca cười đến cong cong khóe mắt: “Đúng vậy, người say, nói hết mấy lời say rồi . . .”

Tô Vọng Ngôn mơ hồ đáp lời, bỗng lại nói: “Vi Trường Ca, rốt cuộc là có phải ta hại họ không? Yêu và Sợ —— có phải hai chữ này nhất định sẽ đi liền với nhau không?”

Vi Trường Ca trầm mặc một lúc không đáp, sau mới nặng nề nói: “Có ta ở đây mà.”

Tô Vọng Ngôn không lên tiếng nữa, lát sau, tiếng thở của cậu kéo dài mà đều đặn, Vi Trường Ca ghé sát vào nhìn —— lần này, Tô Vọng Ngôn ngủ thật. Vi Trường Ca nhìn kỹ gương mặt say ngủ của cậu, mỉm cười đứng dậy, chậm rãi bước đi trong đình cố gắng không phát ra âm thanh. Y biết, điều khiến Tô Vọng Ngôn hoang mang không chỉ có cái chết của Tang Thanh, mà có lẽ, trong lòng Tô Vọng Ngôn, có cái gì đó còn lớn hơn cả sinh tử, nhưng cậu không nói, y cũng không thể hỏi.

Sơn Chi nở rộ sau một thời gian cũng không biết rốt cuộc là kết quả hay là héo tàn.

(đoạn này ta đoán :3)

Vi Trường Ca tiện tay hái một bông xuống đặt trong lòng bàn tay thường thức, cảm thụ được nhịp mạch của y, cánh hoa mỏng manh khẽ rung động, hương thơm lảng lảng tỏa ra xuôi theo những ngón tay thon dài.

Đêm khuya dưới hiên rộng, hoa nở hương mãn đình.

Nhưng tâm tư của Vi Trường Ca cũng không ở nơi đây. Y đã nghĩ tới ngày mai. Kinh thành Dương Thụ Đầu —— người được phái đi đã điều tra rõ, đó là một ngôi làng ở gần cổng đông của kinh thành, tổng cộng có bốn mươi sáu hộ gia đình ba trăm mười bảy nhân khẩu. Trong bốn mươi sáu hộ thì có tám hộ không phải người địa phương, nhưng trong vòng nửa năm nay

mới chuyển đến, chỉ có duy nhất một hộ. Gia đình này cũng không có gì quá đặc biệt, bất quá là một quả phụ mang theo hai con một trai một gái, con trai tám tuổi tên Cố Niệm, con gái là Cố Phán, nhìn qua chắc vừa đầy năm tuổi, người trong làng đều gọi nàng là Cố đại tẩu.

Không biết hai huynh muội nhà họ Cố đó có phải là hai đứa bé mà Tô Vọng Ngôn gặp trong Bồng Lai điểm không? Có đúng là hai hài tử mà Hoa hòa thượng gặp ngoài Thạch Đầu thành không? Vị Cố đại tẩu hiện nay là ai? Rốt cuộc hai huynh muội này che giấu bí mật gì? Hay là lời nhắn mà Tang Thanh mang tới, cũng không phải là cầu cứu, mà là biết bản thân chung quy sẽ khó thoát khỏi cái chết, muốn lưu lại chút manh mối? Và vào thời khắc nàng chết, có phải là đã hối hận vì nhờ Thi Lý đưa những lời này đến Thiên Hạ bảo hay không?

Trong lòng Vi Trường Ca tràn ngập nghi vấn.

Y quay đầu lại, thấy Tô Vọng Ngôn đang gục trên bàn ngủ ngon.

Giờ khắc này, Vi Trường Ca nghĩ tới một vấn đề cuối cùng: Nếu trên người huynh muội Cố gia quả thực che giấu một bí mật nào đó, nếu như Hoa hòa thượng và Tang Thanh đều chết bởi bí mật này, như vậy, có khi nào Tô Vọng Ngôn cũng đang gặp nguy hiểm không?

Chú thích:

*Về tựa đề ‘Bà sa’ vừa để chỉ hình ảnh cành lá sum suê rủ xuống lay động trong gió (như cành liễu) vừa để ám chỉ nước mắt rơi.

** Tiêu lộc 蕉鹿, con hươu ngủ trong bụi chuối, xuất phát từ điển tích Tiêu lộc mộng 蕉鹿夢. Sách Liệt Tử chép truyện người kiếm củi nước Trịnh đánh chết được một con hươu lạc, bèn đem giấu trong một bụi chuối, về sau không nhớ nổi chỗ giấu thú, đi lăm bằm than lời tiếc nuối, cứ ngỡ là

mơ. Có kẻ nghe được liền đi kiếm và nhặt được xác hươu, mang về khoe với vợ nhưng vợ không tin, cứ cho rằng chồng mộng mị, dù thấy có hươu thật! Ngụ ý nói trên đời này mộng và thực lẫn lộn.

*** Mỹ nữ dáng thư nhàn

Khéo hái dâu bên đàng

Cành mềm bông tha thướt

Lá rụng bay mênh mang

Ạ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bồng Lai

Tiếng sấm cuối hè âm âm kéo tới từ tầng trời xa xăm, Tô Vọng Ngôn đang chăm chú nhìn họa quyển bồng như bị tiếng sấm làm giật mình bừng tỉnh, dứt mắt ra quay lại ngồi xuống.

Vi Trường Ca đang cầm một quyển sách trong tay, tập trung tinh thần.

Tô Vọng Ngôn bình tĩnh nhìn y một lúc, rồi đứng bật dậy, túm lấy quyển sách quăng ra thật xa.

Vi Trường Ca sửng sốt, đi qua nhật lên, vỗ vỗ bụi bám trên sách đi, rồi quay lại cười nói: “Làm sao vậy?”

Tô Vọng Ngôn hờn dỗi nói: “Đã là ngày thứ sáu rồi!”

“Ta biết mà.”

“Rốt cuộc chúng ta ngồi đần ra ở đây để chờ cái gì, đã đến kinh thành, vì sao không tới Dương Thụ Đầu?”

Vi Trường Ca bật cười, còn chưa kịp giải thích, một gã thủ hạ đã tới mang theo một bọc vải nhỏ, khom người hành lễ, tiến lên hai bước, cung kính đặt bọc vải lên mặt bàn. Sắc mặt Vi Trường Ca trở nên nghiêm túc, vẫy lui người, lúc này Tô Vọng Ngôn mới thấy trên bọc vải nhỏ đó còn có một phong thư, lập tức thông thả bước đi tới bên cửa sổ, nhìn mây đen nặng nề đang phủ xuống phía xa xa. Vi Trường Ca mở thư, lấy ra một trang giấy mỏng manh, xem thật nhanh. Quay đầu lại thấy Tô Vọng Ngôn đang quay lưng về phía mình đứng cạnh cửa sổ, tuy biết là cậu tránh mặt, nhưng cũng không khỏi cảm thấy có chút chua chát. Nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt,

Vi Trường Ca cong ngón tay búng lên tờ giấy cái “tách”. Tô Vọng Ngôn nghe thấy vậy quay đầu lại.

Vi Trường Ca cười cười kéo cậu ngồi xuống, nói: “Người hà tất phải sốt ruột? Ta muốn người chờ, đương nhiên có lý do của ta.” Ngừng một chút, rồi hỏi: “Người còn nhớ chuyện này bắt đầu như thế nào không? Chân tướng toàn bộ câu chuyện, chúng ta đã biết được bao nhiêu?”

Nói xong, nhẹ nhàng đặt tờ giấy mỏng xuống trước mặt Tô Vọng Ngôn.

Trên mặt giấy chỉ vón vện bốn chữ.

Trên mặt Tô Vọng Ngôn hiện lên một chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Vi Trường Ca như có ý muốn hỏi.

Vi Trường Ca cười nhạt, nói: “Phong thư này đến từ chỗ Dạ Minh Sinh.”

Trên trời vang rền một tiếng sấm, chấn động lỗ tai kêu ong ong, hai người đều im lặng. Đợi khi tiếng sấm xa dần, Vi Trường Ca vừa sắp xếp lại mạch suy nghĩ, vừa chậm rãi nói: “Sự tình bắt đầu ở Bồng Lai điểm, cuối đông năm ngoái, người đi qua Thạch Đầu thành, trùng hợp gặp phải cái chết của Hoa hòa thượng. Cũng là ở Bồng Lai điểm, người gặp Tang Thanh và hai đứa bé kia. Còn Vô Thị Phi đã từng nói, trước khi Hoa hòa thượng chết, từng truy hỏi điều gì đó với một nữ nhân trong ngôi làng gần Thạch Đầu thành — nếu chúng ta không đoán sai, thì nữ nhân đó chính là Tang Thanh. Vô Thị Phi tuy không biết rốt cuộc Hoa hòa thượng đã hỏi Tang Thanh điều gì, nhưng thấy nàng trả lời ‘Chúng là con của ta’, có thể đoán được câu hỏi của Hoa hòa thượng chắc chắn có liên quan tới hai đứa bé kia. Hoa hòa thượng vừa rời khỏi, Tang Thanh đột nhiên cũng đưa hai đứa con chuyên đi, giống như người nói, Hoa hòa thượng chết ở Bồng Lai điểm, trùng hợp làm sao, Tang Thanh và hai đứa trẻ cũng đồng thời ở đó. Cái chết của Hoa hòa thượng, chắc chắn có liên quan với hai đứa bé kia.”

Tô Vọng Ngôn gật đầu nói: “Không sai. Không biết người nhớ không, tối hôm mà Hoa hòa thượng mất, có người rõ ràng nghe được trong phòng hẳn có tiếng nói chuyện, nhưng trên cửa tại sao lại chỉ in bóng của mình hẳn? Lúc đó, Lục Sưu một mực khẳng định tối hôm đó có người tới phòng hẳn, ta còn phủ định, chỉ nghĩ là hẳn đang tự lẩm bẩm. Bây giờ nghĩ lại, nếu là hẳn nói chuyện với người nào đó thấp hơn cả cửa sổ, thì đương nhiên trên song cửa chỉ có bóng mình hẳn.”

Vi Trường Ca nói: “Thế nhưng, nếu như người thật sự là do chúng giết, thì lý do vì sao chúng lại muốn hại Hoa hòa thượng?”

Không đợi Tô Vọng Ngôn đáp, đã tự nói tiếp: “Tối hôm đó, tiểu nhị nghe được Hoa hòa thượng ở trong phòng lớn tiếng nói một câu ‘Hóa ra thật sự là các người! Người kia đâu? Đang ở nơi nào?’ — những lời này, rốt cuộc có ý gì? ‘Hóa ra thật sự là các người!’, nghe giọng điệu như là có chút ngạc nhiên, hoặc là đã sớm có dự cảm. Vậy nên ta nghĩ, chắc là Hoa hòa thượng quen người đó, hoặc người đó vừa vào phòng thì Hoa hòa thượng đã nhận ra đối phương, nhưng lại không biết vì lý do gì, không dám chắc là quen. Có lẽ người đến đã thể hiện thân phận, hẳn mới xác định đối phương đúng là người mà hẳn suy đoán, nên mới nói ra câu đó. Nhưng sau đó Hoa hòa thượng lại ngay lập tức hỏi ‘Người kia đâu? Đang ở nơi nào?’, hẳn khẩn trương như thế, không biết là hỏi tung tích của ai?”

Đôi mắt Tô Vọng Ngôn chợt lóe sáng: “Người biết đấy, ba mươi năm nay, trong lòng hẳn chỉ có một người.”

“Đúng vậy, trong lòng hẳn chỉ có một người, người hẳn hỏi, có lẽ cũng chính là người đó!” Vi Trường Ca cười cảm thán: “Tỉ mỉ ngẫm lại, nếu là đêm đó nói chuyện với hẳn thực sự là hai đứa bé kia, thì có chút thú vị đây!”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười: “Chuyện của ba mươi năm trước, lại đi hỏi đứa bé còn để tóc trái đào — đúng là thú vị thật...”

Vi Trường Ca nói: “Thời gian trăm năm trôi qua như vó ngựa phi, huống hồ chỉ là ba mươi năm nhân gian? Tựa như nữ nhân nơi Cực Bắc kia, đối với nàng mà nói, ba mươi năm trước, ba năm trước hay là ba ngày trước, có lẽ đều không khác nhau là mấy, chỉ có thời gian càng dài thì quan hệ càng lâu thôi?”

Hết câu lại khẽ thở dài một tiếng.

Như là rất có tâm trạng.

Ngoài phòng, tiếng sấm như bị giam trong một cái túi thật lớn, vang lên những âm thanh nặng nề liên tiếp từ giữa tầng mây.

Vi Trường Ca nói: “Cho nên ta mới nhớ đến ba mươi năm trước, khi Hoa hòa thượng gặp phải nữ tử kia ở ngôi chùa cổ, nàng cũng mang theo hai đứa con một trai một gái, tuổi cũng xấp xỉ hai đứa bé nọ. Lý Thành Nhiên từng nói, hai đứa bé lai lịch bất minh, vô cùng kỳ quặc, mà những lời người nghe được ở khách điểm, vô luận thế nào cũng không thể xuất phát từ miệng của hai hai tử chưa đầy mười tuổi, trừ phi –”

Tô Vọng Ngôn nói tiếp: “Trừ phi chúng và nữ nhân nơi Cực Bắc kia là cùng một loại người. Cho nên người mới sai người đi tìm Dạ Minh Sinh?”

Vi Trường Ca cười nói: “Đúng, Tang Thanh và Lý Thành Nhiên đều đã chết, nếu không còn khả năng để truy ra lai lịch của hai hài tử kia nữa, thì đành phải tìm một cách khác để chứng minh. Nữ nhân năm xưa mang theo hài tử xuất hiện ở Lăng Châu tự xưng là Cố phu nhân, Tang Thanh ẩn cư ở ngoài Thạch Đầu thành, bảo mọi người gọi nàng là Cố đại tẩu, hiện nay nữ nhân ở Dương Thụ Đầu cùng với hai đứa con cũng được gọi là Cố đại tẩu, trước sau ba nữ nhân đều họ ‘Cố’! Lẽ nào có lý do làm cho họ không lấy họ Cố không được sao? Nếu quả thật như vậy, thì Cố Phán Cố Niệm, có khi nào là tên thật của chúng không?”

Trong câu chuyện của Hoa hòa thượng có một chi tiết — năm xưa, khi nữ tử nọ đứng dậy định lên đường, thấy hai con đang chơi trong bụi cỏ bên cạnh, liền gọi tên hai đứa bé bảo chúng tới. Cả đời Hoa hòa thượng cứ nhớ mãi không quên nữ tử đó, khi Dạ Minh Sinh kể về chuyện này, kể cả những chi tiết nhỏ nhất cũng thuật lại tường tận, có thể thấy được khi tam ca hãn còn sống đã kể cho hãn nghe không biết bao nhiêu lần. Còn Hoa hòa thượng khi kể với Dạ Minh Sinh không biết có từng đề cập tới tên của hai đứa bé đó không? Nghĩ tới đây, ta liền phái người đi suốt đêm tìm Dạ Minh Sinh.”

Tô Vọng Ngôn gật đầu, ánh mắt lướt về phía lá thư trước mặt, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời: “Ta nghĩ ta biết nữ tử ba mươi năm trước xuất hiện ở Nga Mi phế tự kia là ai rồi.”

Vi Trường Ca cười nói: “Là ai?”

Tô Vọng Ngôn hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết sao?”

Nhưng Vi Trường Ca cười mà không đáp.

Tô Vọng Ngôn nói: “Hoa hòa thượng kể hết mọi thứ cho Dạ Minh Sinh, chỉ có một việc quan trọng nhất mà hãn không kể — kỳ thực hãn đã sớm biết nàng kia là ai rồi.”

“Ồ?” Vi Trường Ca kéo dài giọng đầy ý tứ sâu xa.

Tô Vọng Ngôn cười am hiểu: “Bạch thủy thu nguyệt, chính là thắng cảnh trong thiên hạ, Đạn Cầm Oa lại là thứ độc đáo của vùng Thục Tây, ngoại trừ Bạch Thủy Trì của Nga Mi, thiên hạ không nơi nào khác có. Vậy nên hôm đó khi Dạ Minh Sinh kể tới đó, ta vừa nghe đã biết là Bạch Thủy Tự ở núi Nga Mi. Nhưng Dạ Minh Sinh từng nghe Hoa hòa thượng kể vô số lần lại không biết. Theo lý thuyết, một người khi kể lại chuyện cũ, đầu tiên sẽ nói về thời gian, địa điểm xảy ra câu chuyện. Nhưng Hoa hòa thượng lại không, hãn kể tất cả những chuyện xảy ra hôm đó, bất kể lớn nhỏ, nói cho Dạ Minh

Sinh, nhưng lại bỏ qua về địa điểm, trong ba mươi năm không hề cập tới lần nào, hẳn làm vậy, rốt cuộc là vì sao?”

Vi Trường Ca nói: “Bởi vì hẳn biết, chỉ cần nói ra hai chữ ‘Nga Mi’, một ngày nào đó, Dạ Minh Sinh sẽ đoán được lai lịch của nữ tử kia.”

Tô Vọng Ngôn nói: “Không sai, thân phận của nàng kia chắc chắn có liên quan mật thiết với Nga Mi, vậy nên Hoa hòa thượng mới sợ một khi Dạ Minh Sinh biết được câu chuyện xảy ra ở Nga Mi thì sẽ đoán ra nữ tử đó là ai. Dù trước giờ Lục Sưu gấn bó như thế tay chân, vậy mà Hoa hòa thượng lại không nói chuyện này với những người khác, chỉ nói cho mình Dạ Minh Sinh, có thể thấy hẳn đặc biệt tin tưởng Dạ Minh Sinh — đã vậy, giữa hai huynh đệ còn có cái gì không thể nói với nhau? Rốt cuộc nữ tử kia có thân phận gì, trong đó lại ẩn chứa bí mật gì, mà ngay cả Dạ Minh Sinh cũng không thể cho biết được?”

Rồi Tô Vọng Ngôn lại nói tiếp luôn: “Chúng ta vẫn cho rằng nữ tử đó chắc chắn có xuất thân giàu sang, gia thế hiển hách, kỳ thực, cũng như Tang Thanh, trên đời còn nhiều người phát lên trong một đêm. Đạo lý này kỳ thực rất đơn giản, chúng ta có thể nghĩ ra, đương nhiên Hoa hòa thượng cũng có thể. Người Thục Tây, nhà chông họ Cố, giàu lên trong một đêm... Tổng hợp tất cả những yếu tố này lại, không phải có thể dễ dàng đoán ra thân phận của nàng kia sao?”

Nói xong liền nhướn mày cười.

Vi Trường Ca khẽ cười nói: “Nếu không phải như vậy, thì Hoa hòa thượng cần gì phải tận lực giấu diếm giúp nàng ta ba mươi năm nay?”

Một tia sét xé ngang bầu trời, sau khi tiếng sấm tan đi, từng hạt mưa lác đác rơi xuống, đập vào song cửa, vang lên những tiếng tí tách.

Vi Trường Ca thở dài, trên mặt vẫn mang nét cười, nhưng trong ý cười thêm nhiều phần sâu nã: “Nàng ra đi là bật vô âm tín, không còn tung tích

nữa... Thế nhưng trước khi đi nàng còn than thở thể đạo hỗn loạn, thân mang oan ức, không biết thời điểm đó nàng có tâm tình như thế nào...”

Tô Vọng Ngôn cũng thở dài đầy lo âu.

Liên nghe tiếng mưa ngoài song cửa đột nhiên lớn hơn chỉ sau khoảng nửa khắc, tiếng mưa rơi rào rào, văng lên vô số bọt nước. Hạt mưa bị gió tạt vào hắt lên bàn con cạnh cửa sổ rồi rất nhanh bị ướt đẫm, đóa sen cắm trong bình sứ men xanh trên bàn cũng bị hạt mưa làm cho lung lay. Hai người quay đầu lại nhìn, một lúc lâu cũng không nhúc nhích, để mặc cho gió mang hơi nước tràn vào phòng.

Tô Vọng Ngôn đưa tay kéo bọc vải lại gần, không cần hỏi Vi Trường Ca cậu cũng biết trong đó chứa thứ gì. Cậu cởi ra từng lớp vải bọc, mở ra hộp đồng bên trong, hòn đá vuông sắc đen vẫn lẳng lẳng nằm trong đó. Tô Vọng Ngôn nheo mắt nhìn chăm chú.

Tô Vọng Ngôn hỏi: “Lẽ nào ngoài hồng trần thật sự có Bồng Lai tiên sơn?”

Vi Trường Ca không trả lời.

Ánh sáng của bảo thạch trong hộp đồng vẫn dập dềnh lan tỏa, chiếu rọi căn phòng. Bức thư bên cạnh hơi lay động vì gió thổi từ ngoài vào, ở trên chỉ có hai cái tên lẻ loi ‘Cổ Niệm, Cổ Phán’.

Rào trúc phát ra âm thanh cọt kẹt, rồi chậm rãi bị đẩy ra.

Chó gà trong sân bị quấy nhiễu, nháo nhác âm ã, có tiếng nói lạnh lạnh của trẻ con măng như thật: “Súc sinh, cút ngay!” Có lẽ vì thấy cửa lớn mở rộng, tiếng bước chân hơi dừng lại ở trước cửa, tiếp đó, hai đứa bé một

trước một sau đi vào phòng, thấy hai nam tử ngồi trong bóng tối nhập nhoạng, nhất thời dừng mọi động tác.

Cố Niệm đột nhiên mở miệng kêu lên: “Mẹ ời, trong nhà có khách... Mẹ? Mẹ?...” Gọi mấy lần mà không ai lên tiếng trả lời. Cố Niệm ngẩn người, xoay mình đi vào phòng trong, vén rèm lên nhìn một vòng xung quanh, rồi quay lại, ngẩng đầu nhìn hai người Vi Tô, lạnh mặt hỏi: “Mẹ ta đâu?”

Tô Vọng Ngôn trả lời như không có việc gì: “Nàng ta bỏ đi rồi.”

Cố Niệm trừng mắt, im lặng ngẩng đầu nhìn hai người.

Cố Phán đứng ở cửa, đôi mắt to tròn đen láy đảo một vòng, ánh mắt rơi vào trên mặt Tô Vọng Ngôn, cười hì hì: “Thúc thúc, người lại lạc đường rồi sao?”

Tô Vọng Ngôn cười nói: “Tiểu muội muội trí nhớ tốt ghê.” Rồi tỉ mỉ nhìn Cố Phán một phen, “Ồ” một tiếng, cố ý ra vẻ kinh ngạc: “Ơ kìa, răng của muội muội vẫn chưa mọc lại sao?”

Cố Phán nghiêng đầu, cười ha ha thành tiếng, trên gương mặt phấn điêu ngọc thể lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ. Nó đi tới bàn trang điểm bên góc tường, cố sức bò lên cái ghế đầu có phần hơi quá cao so với nó, rồi nhún người ngồi lên bàn, thuận lợi cầm lấy một cây lược gỗ bên cạnh, lật qua lật lại trong tay chơi đùa. Đôi chân nhỏ đong đưa giữa không trung, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

Cố Niệm nói: “Người lớn không có ở nhà, mời hai vị thúc thúc hôm khác quay lại!”

Cố Phán cười nói: “Ca ca, người còn chưa nhận ra à? Họ không phải muốn tìm nữ nhân kia đâu, họ tới vì chúng ta đấy.” Nó cười mỉm thay phiên đánh giá Tô Vọng Ngôn và Vi Trường Ca, khi ánh mắt đảo qua Vi Trường

Ca, trong lòng y không khỏi sinh ra chút lạnh lẽo — cái loại ánh mắt lồi đời lại đầy hung ác độc địa này, sao có thể sinh ra trên một gương mặt non nớt mà khả ái như thế chứ? Cố Phán cúi đầu cười khanh khách, không nói gì nữa. Cố Niệm hừ một tiếng, ngồi xuống một cái ghế con ở góc tường khác.

Trời ngả về tây.

Dưới tàng cây dương trên đường truyền tới tiếng cười nói tạm biệt của mấy đứa nhỏ, hẹn nhau mai lại chơi tiếp. Hoặc có hài tử đang chơi vui không chịu về nhà bị phụ mẫu tìm ra giáo huấn, đang khóc văng cả lên.

Cố Niệm ngồi không nhúc nhích.

Phía bên kia gian nhà, Cố Phán nhỏ giọng hát, hết sức chuyên chú đùa bỡn một sợi tóc dài trên cây lược gỗ.

Vi Trường Ca đánh tan sự trầm mặc: “Sao các người không hỏi xem mẹ các người đi đâu?”

Cố Niệm lạnh lùng nói: “Hỏi hay không thì có làm sao, dù gì thì nàng ta chắc chắn sẽ quay về.”

Vi Trường Ca nói: “Ồ? Vậy nếu nàng ta không trở lại thì sao?”

Cố Phán phát ra tiếng cười cụt lủn, Cố Niệm với nó nhìn nhau cười, âm trầm nói: “Chắc chắn trở lại.”

Vi Trường Ca không nói gì, nhưng mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Tô Vọng Ngôn ra hiệu với Vi Trường Ca, nói: “Người có muốn nghe cổ sự không?”

Vi Trường Ca ngẫm hiểu, cười nói: “Muốn chứ!”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười, bắt đầu nhẹ nhàng kể: “Nói là cố sự, kỳ thực là một việc thực sự từng xảy ra trong chốn giang hồ. Tất cả truyền kỳ cố sự trên đời, nói tới nói lui, nội dung chắc chắn không thoát khỏi bốn chữ ân oán tình thù, duyên nợ chông chéo, có rất nhiều chỗ không thể tưởng tượng nổi, nhưng nguyên nhân cũng không gì khác ngoài từ sắc tài vận.

Trăm năm nay, thế nhân đều kể rằng, bí mật lớn nhất trong thiên hạ là về một địa điểm kỳ dị. Nơi đó không biết là ở đâu, không biết đến bằng cách nào, cũng không biết là bị ai phát hiện từ khi nào, nhưng nơi đó có tài bảo đủ khiến người ta giàu có phú khả địch quốc. Dù chỉ có được một chút xíu trong kho báu đó, cũng đã là tài phú cực lớn mà người thường khó có thể đánh giá. Mà điều càng khiến kẻ khác động tâm, đó là nơi này còn cất giấu một vật chí bảo thực sự, nếu ai có thể khám phá sự ảo diệu trong đó, thì có thể hiểu được tất cả tiền căn hậu quả của mọi việc từ xưa tới nay! Từ khi có lời kể này, trăm năm nay, có không biết bao người bị kho báu và quyền lực trong truyền thuyết mê hoặc, hao tổn tâm huyết cả đời, nhưng chẳng thu được gì. Nơi có kho báu, giống như Bồng Lai tiên sơn trên biển cả, mờ mịt khó tìm, mãi mãi không tìm được cửa vào.”

Vi Trường Ca cười nói: “Cố sự người định kể chính là về kho báu này?”

Tô Vọng Ngôn nói: “Không sai, chuyện ta định kể chính là về nó.” Cậu vừa nói, ánh mắt vừa chậm rãi đảo qua đảo lại giữa hai huynh muội họ Cố, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Cố Niệm, Tô Vọng Ngôn theo dõi ánh mắt đó, cười mỉm nói: “Hơn ba mươi năm trước, trong võ lâm có một đôi vợ chồng họ Cố.” Nói tới đây thì ngừng lại. Trên mặt Cố Niệm vẫn không có thay đổi gì, nhưng đầu vai lại không kiềm được hơi run lên, nhìn sang Cố Phán cũng đã dừng động tác chơi đùa với cây lược gỗ trong tay.

Tô Vọng Ngôn coi như không nhận ra, kể tiếp: “Cố phu nhân là thứ nữ của Nga Mi kiếm khách, khuê danh là Phượng Sở, tuy nàng là thân nữ nhi, nhưng ngôn từ hành động lại có thể làm không ít nam tử phải hổ thẹn — kim tâm cô tửu, thiên lý thác cô, phong hoàn vụ tẫn, xước nhục tiên nhân,

quả là tể nguyệt quang phong! Người trong giang hồ khi nhắc tới nàng, ai mà không nói lời hay ý đẹp? Đương thời không biết có bao nhiêu thiếu niên hiệp khách quỳ gối dưới váy nàng. Nhưng tất cả thiếu niên hào kiệt, thế gia công tử, không một ai lọt được vào mắt Phượng Sở, cuối cùng mặc kệ sự phản đối của mọi người gả cho Cố Tấn Chi.”

(T_T Ngồi tìm mấy cái cụm từ trên nhưng hem thấy, tạm hiểu là để ca ngợi người phụ nữ có cá tính mạnh đi vậy)

Cố Niệm không nhịn được ngắt lời: “Cố tiên sinh là người tốt, vì sao lại phản đối?”

Tô Vọng Ngôn thản nhiên nói: “Người tốt người xấu người sao đủ tư cách bình luận?”

Nhưng Vi Trường Ca thì không nói gì, suy nghĩ một chút, mới giải thích với nó: “Cố tiên sinh quả thực là người tốt. Chỉ có điều, khi người đời đánh giá một ai đó, cũng rất ít khi xem xét người đó có phải người tốt hay không.”

Trên mặt Cố Niệm vẫn mang vẻ không hiểu, một lúc lâu sau mới hừ nhẹ một tiếng tỏ ý khinh miệt.

“Phượng Sở tự gả tự cưới kết thành phu thê với Cố Tấn Chi, hai người dắt tay nhau hành hiệp giang hồ, làm một số chuyện cứu khốn phò nguy. Nhưng Nga Mi kiếm khách vẫn không chấp nhận Cố Tấn Chi là con rể, tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ với Cố phu nhân, vì vậy Cố phu nhân cùng trượng phu lên Nga Mi Tập Phượng Phong (phong là đỉnh núi), để xin phụ thân lượng giải. Kết quả hai cha con vì một lời không hợp, vợ chồng Cố thị giận dữ xuống núi, từ đó về sau, hai vợ chồng đột nhiên biến mất trong chốn giang hồ. Có người nói, bọn họ nản lòng thoái chí nên nhảy xuống núi tự tử, cũng có người nói họ về Thiên Trì ẩn cư.

Mấy năm sau, khi vợ chồng Cố thị xuất hiện trở lại, bên người đã có thêm một đôi bé trai bé gái. Nhưng sự xuất hiện lần thứ hai của họ, lại mang đến một hồi điên cuồng cho giang hồ... Có người nói xuất hiện cùng với Cố Tấn Chi và Phượng Sở là một món tiền tài không thể đếm xuể không thể tiêu hết. Vợ chồng Cố Tấn Chi nổi danh trong một đêm. Vậy nên giang hồ đều đồn đại họ tìm được kho báu trong truyền thuyết, và mấy năm mà họ biến mất, chính là tới kho báu đó. Lời đồn đồn loạt dấy lên, người trong thiên hạ chen chúc tới, truy giết gia đình này khắp mọi nơi. Người người đều muốn biết chỗ của kho báu, người người đều muốn biết tung tích của họ. Ngay cả triều đình cũng đưa công văn truy nã cả nhà họ. Cố Tấn Chi và Phượng Sở đâu có ngờ cục diện sẽ trở nên như vậy? Mọi chuyện thay đổi chỉ trong một đêm, bốn bề là thọ địch. Chỉ một buổi tối mà thôi, mà thiên hạ rộng lớn này đã không còn chỗ cho họ dung thân nữa!

Đến lúc cùng đường, Cố phu nhân phải gửi một phong thư về nhà, xin sự giúp đỡ của phụ thân. Không ngờ phụ thân nàng ngay lập tức đáp ứng, còn bảo cả nhà họ về Tập Phượng Phong lánh tạm. Hai ca ca của Cố phu nhân đi suốt ngày đêm, bốn ba ngàn dặm đường, tự mình tới đón họ về nhà. Ban đầu Cố Tấn Chi còn sợ liên lụy nhà vợ, hai ca ca của Cố phu nhân lại nói, bởi vì chuyện thành thân của họ, Nga Mi kiếm khách đã sớm chiêu cáo thiên hạ đoạn tuyệt quan hệ cha con với Cố phu nhân rồi, chắc chắn không có ai nghĩ tới việc đến Tập Phượng Phong tìm người, lúc này mới thuyết phục được phụ phụ Cố Tấn Chi theo họ về Tập Phượng Phong...” Tô Vọng Ngôn thở dài một tiếng, lắc đầu đầy tiếc hận, nhưng không kể tiếp.

Mặc dù cậu không nói nốt, nhưng ba người ngồi đó đều đã biết kể tiếp phát sinh chuyện gì.

Vi Trường Ca cũng không khỏi rầu rĩ, nhưng rồi nghĩ sang chuyện khác, liền lưu ý về đôi huynh muội họ Cố cổ quái kia. Đôi huynh muội đó đang lơ đãng, không chú ý tới đường nhìn của y. Trên mặt Cố Niệm mang đủ loại phần nộ, tiếc nuối, thống khổ, hồi ức...

Mà trong ánh mắt Cố Phán, ngoại trừ phần nộ tiếc nuôi thống khổ hồi ức, lại thêm vài phần hận thù oán độc. Trên tay nó dùng sức, lược gỗ trong tay liền phát ra tiếng vang thanh thúy, bị bẻ gãy làm đôi.

Cố Niệm dường như quên mất trong phòng còn hai người xa lạ ý đồ bất minh, cuộn mình lại bên tường ôm hận thở dài.

Chỉ trong chốc lát, hai đứa bé thậm chí đã quên phải che giấu, có thể thấy được sự hỗn loạn trong nội tâm.

Lúc trước Vi Tô hai người đã mơ hồ đoán được đôi huynh muội trước mắt chính là hai con của Cố Tấn Chi và Phượng Sở năm xưa, bây giờ thấy thần sắc ánh mắt của hai huynh muội đó liền biết tất cả suy đoán của mình không sai. Nhưng, nhìn trong đôi mắt sáng sủa của hai hài tử bé nhỏ này lại lộ ra ánh mắt phức tạp như thế, lại không nhìn được âm thầm thấy kinh hãi.

Trong mắt Cố Niệm trào lệ, trên gương mặt non nớt hiện lên vẻ tang thương và mệt mỏi không hợp tuổi, thì thào nói: “Họ tới Tập Thượng Phong, tôi tớ trên núi đều đã bị đuổi đi, chỉ còn lại một nhà Phượng gia và mấy lão nô. Trong đại sảnh đã bố trí hi đường, ở giữa dán song hi đỏ sẫm, hai bên đốt nến long phượng, phía dưới bày hai bàn tiệc rượu, gia quyến Phượng gia ngồi quanh bàn, ở giữa có bốn vị trí. Cố tiên sinh và Cố phu nhân mỗi người ôm một hài tử, thấy khung cảnh này đều sửng sốt. Phượng Hiến Bình liền nói với Cố phu nhân: ‘Trong nhà này con là giống ta nhất, ta hiểu rõ nhất cũng là con, con quyết tâm theo hẳn, người làm cha lẽ nào thật sự không chịu nhận đứa con gái này hay sao?’

Mấy huynh đệ tỷ muội của Cố phu nhân đều lại khuyên bảo. Trong lòng Cố phu nhân đầy cảm kích, không kiềm được nước mắt chảy xuống — nàng không muốn để ai thấy, cuống quýt xoay lưng lại, lặng lẽ lau đi. Phượng Hiến Bình lại nói với Cố tiên sinh, thừa dịp cả nhà đều ở đây muốn hai người họ một lần nữa báii thiên địa, có danh phận chính thức trước mặt tổ tông, rồi sau đó sẽ cưới hỏi đàng hoàng.

Phu thê bọn họ thật sự không ngờ trong lúc khó khăn lại được Phượng gia thừa nhận, lập tức vừa vui mừng vừa khổ sở, liền mời Phượng Hiên Bình ngồi lên ghế trên, rồi vô cùng hạnh phúc mà bái đường. Phượng Hiên Bình uống trà mà Cố phu nhân kính, cười nói với Cố tiên sinh, từ nay về sau ta giao Phượng Sở cho con, con hãy đối tốt với nó. Sau đó, mấy huynh muội Phượng gia liền kéo Cố tiên sinh và Cố phu nhân ngồi vào vị trí. Bình thường tuy Cố tiên sinh không nói gì, nhưng mỗi lần thấy Cố phu nhân âm thầm rơi lệ, trong lòng ông cũng kỳ thực cũng rất khổ sở. Bây giờ trong lòng vui vẻ, liền uống thêm mấy chén.

Tới khi rượu đã gần mềm môi, một thanh niên ăn vận lòe loẹt đứng dậy kính Cố tiên sinh một chén, đột nhiên cười nói:

‘Cố tiên sinh, hôm nay huynh trở thành rể nhà chúng ta, thì đã là người một nhà rồi. Trước kia có chỗ nào đắc tội, mọi người đều bỏ qua cho nhau được không?’

Cố tiên sinh mỉm cười gật đầu, còn chưa kịp đáp lời, người nọ đã nói tiếp: ‘Đã vậy, mong rằng tỷ phu quên đi chuyện cũ, dẫn đệ đi một chuyến được không.’

Cố phu nhân là người thông minh thế nào? Lập tức cảm thấy điều không ổn, cười hỏi: ‘Lục đệ, đệ nói vậy là có ý gì?’

Người thanh niên kia cười lạnh. Bên cạnh có người đáp: ‘Ý của lục đệ là, nếu đã là người một nhà, nhị muội, muội và muội phu sao không nói ra chỗ của kho báu, để cho mọi người trong nhà cùng được hưởng phú quý.’

Sắc mặt của Cố tiên sinh hơi thay đổi, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, trầm giọng nói: ‘Phượng Đào, ta kính huynh là đại ca, không tính toán với huynh. Nếu huynh còn nói nữa thì đừng trách ta vô tình.’

Người kia ngửa đầu cười lớn. Tiếng cười vừa rộ lên, liền nghe tiếng binh khí ra khỏi vỏ, mọi người Phượng gia đều đứng dậy nhảy lùi ra sau, trong

tay họ, không biết từ bao giờ đã nắm những thanh đao thanh kiếm sáng như tuyết, cứ vậy vây một nhà bốn người vào giữa.”

Cố Niệm ngồi trên ghế con ở góc tường, đã hoàn toàn lâm vào trong hồi ức.

Thần sắc của nó càng lúc càng đầy phần hận, giọng âm trầm: “Cố phu nhân nhanh chóng ôm lấy hai con, rồi dựa vào bên người trượng phu. Liền nghe đại ca bà cười nói: “Muội phu tốt, sao ngươi lại có thể vô tình thế được? Nghe nói một chiêu ‘Bất năng quy’ của ngươi có thể khiến người khác tử bất cầu sinh, ta đã muốn được lĩnh giáo từ lâu, đáng tiếc, hôm nay sợ là không có cơ hội!”

Cố phu nhân vừa hoảng vừa giận, nói với Phượng Hiến Bình: ‘Cha, thế này là thế nào?’

Lão thất phu Phượng Hiến Bình đó, không biết có còn là người nữa không?! Chẳng ngờ lão lại nói: ‘Vị con rể này của cha võ công rất cao, đến cha cũng phải kiêng kỵ, ha ha, không cho chút đồ vật vào rượu thì sao có thể giữ hãn lại được?’

Cố phu nhân nghe xong, im lặng thật lâu. Dáng vẻ của bà, giống như là... như là vào một ngày giá rét, lại bị ném vào chậu nước đá... Ta, ta thực sự là chết cũng không quên...” Cố Niệm nói nửa câu, đột nhiên ngừng lại, một lúc sau mới mờ mịt thở dài.

Sau tiếng thở dài, bỗng giọng nói thanh thúy của Cố Phán vang lên từ góc bên kia của căn nhà: “Phượng Hiến Bình lại nói: ‘Cố tiên sinh, lão phu quả thật bội phục ngươi. Vừa rồi ngươi thử vận công, đã tác động tới kích động trong cơ thể, lúc này hẳn là ngũ tạng lục phủ đều đau như bị đè xéo, đau tận tâm phế, thật không ngờ ngươi lại vẫn có thể thản nhiên ngồi nguyên như không có việc gì.’

Môi Cố phu nhân giật giật, chung quy vẫn cố nén nước mắt, vươn tay trái nhẹ nhàng đặt lên vai chồng.”

Giọng của Cố Phán lạnh lạnh thanh thúy, tốc độ kể cũng nhanh hơn một chút. Vậy nên lời từ miệng nó nói ra liền càng có vẻ khẩn trương hơn, cái buổi tối của hơn ba mươi năm trước, dường như lại hiện ra trước mắt.

Cố Phán nói: “Đúng lúc đó, Cố tiên sinh đột nhiên cười lớn. Phương Hiền Bình nói: ‘Người sắp chết rồi, còn gì đáng cười? Người cho là ta không biết người có thực sự trúng độc hay không ý gì? Người lừa được người khác, nhưng không gạt được lão phu đâu!’

Cố tiên sinh cười xong, lạnh lùng nói: ‘Vậy người thử xem.’ Ánh mắt ông như mang theo tia điện đảo qua từng người đứng đó. Trong lúc xung quanh im lặng, trong lỗ tai như có gì đó kêu ong ong, mà điều kỳ quái là, lại có thể nghe rõ được trái tim của mình, đang đập thành thịch... Cố tiên sinh đứng dậy, Cố phu nhân liếc ông một cái, đi theo bên cạnh ông hướng về phía cửa. Mỗi người ôm một đứa bé, còn tay kia thì nắm chặt tay đối phương. Hơn nửa buổi vẫn không có ai dám lên tiếng cản lại. Đành phải trừng mắt nhìn họ chậm rãi ra khỏi phòng khách, đi qua cái sân trước phòng.

Thời gian dường như trôi cực kỳ chậm, lại như là cực kỳ nhanh. Cho đến khi sắp bước qua cửa ra bên ngoài, bất chợt chân ông hơi lảo đảo một chút, một giọt máu đỏ thẩm tràn ra bên khóe miệng ông, sau đó thì không thể khắc chế được nữa, máu đỏ chuyển dần thành màu đen, không ngừng trào ra khỏi miệng. Có người lớn tiếng kêu lên, đừng để bị Cố Tấn Chi lừa! Trong khoảnh khắc, người Phương gia liền chen chúc lao tới. Cố tiên sinh đẩy thê tử ra bên ngoài, Cố phu nhân ngã ra ngoài cửa, bất chấp trong lòng còn ôm một đứa con, phi thân lao về phía trước, chỉ nhảy một cái mà đã cách tới mấy trượng, cuối cùng cũng đỡ được đứa con còn lại. Bà còn chưa hoàn hồn, đã nghe thấy giọng phụ thân nàng đang gào lên sau cánh cửa lớn: ‘Cố Tấn Chi, không có giải dược của ta, người không sống qua được canh

ba đâu! Mau nói ra vị trí của kho báu đi!’ Cố phu nhân cả kinh, cuống quít quay đầu lại, nhưng chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng vươn thẳng của chồng mình chắn ngang cửa ——”

DẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Trần Tích

Trên mặt Cổ Phán dần xuất hiện sắc thái kỳ lạ, không biết vì sao, sóng mắt lưu động, dường như thần thái phấn chấn lên!

“Thân ảnh cao ngất mặc áo vải thô màu xám đỏ không hề có chút lung lay, chỉ đứng như vậy, như là vực sâu núi cao, dù ngàn vạn người cũng không thể lay chuyển!”

Rồi ngừng lại một chút, ngữ khí lại trở nên trầm bổng du dương, như muốn đoạ kim tiết ngọc. (bẻ vàng đập ngọc)

Nó nói: “Cổ tiên sinh cười than: ‘Giải được? Độc này, tên gọi ‘Thực cốt tương tư’, thiên hạ không được nào giải được.’ Những lời này của ông dù nói không lớn, nhưng chân khí tổng xuất thật xa, rõ ràng là muốn để Cổ phu nhân nghe thấy. Sau đó liền thấy ông chậm rãi quay đầu lại, nhìn Cổ phu nhân chăm chú, trên mặt không có chút vui buồn nào. Chỉ nhìn một cái, rồi quay đầu đi, không nhìn nữa. Trong mắt Cổ phu nhân trào lệ, nhưng không nói gì, cũng một đứa con trên lưng và ôm đứa còn lại vào lòng, để khí bay đi.

...Buổi tối hôm đó, đỉnh núi tĩnh lặng cực kỳ, nhưng gió lại rất lớn, cách xa hơn mười trượng còn có thể nghe được tiếng đánh nhau trên đỉnh núi. Cổ phu nhân càng chạy càng nhanh. Đột nhiên, bà xoay mình ngẩng đầu lên, cao giọng huýt dài một tiếng! Trong tiếng huýt gió, đứa bé bà ôm trong lòng chỉ cảm thấy trên mặt lạnh ngắt, hình như có chất lỏng gì đó rơi lên mặt nó, rồi trôi vào trong áo — nó đột nhiên cảm giác được một sự sợ hãi khó hiểu, như là trong khoảnh khắc đã hiểu rõ sinh tử, hiểu rõ ly biệt... đứa

bé đó yên lặng dùng sức ôm chặt Cổ phu nhân, cho đến khi đầu ngón tay cũng tái đi...

Khi chạy tới được chân núi Tập Phượng Phong, bà giấu hài tử vào bụi cỏ bên đường, rồi bản thân lại xoay mình chạy lên núi, vừa mới chạy được vài bước thì bỗng nghe thấy một tiếng cười lớn vang dội, âm hưởng chấn động giữa các dãy núi! Tiếng cười đó như thể đáp lại tiếng huýt vừa rồi của bà. Thân hình Cổ phu nhân khựng lại, chậm rãi quay đầu, chỉ thấy dưới ánh trăng chiếu qua tầng tầng bóng mây âm đạm, một thân ảnh nhảy xuống từ đỉnh núi Tập Phượng Phong, chỉ chớp mắt đã biến mất trong bóng tối. Thân thể Cổ phu nhân lung lay như là không đứng vững nổi nữa, ngã ra đất... Bà ngây ngẩn nhìn đỉnh núi, một lúc lâu sau mới quay lại, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt hai con, nói: “Đừng khóc, đừng khóc... Nhưng chính bà... chính bà lại...”

Cổ họng nghẹn lại, cũng không nói tiếp được nữa.

Tô Vọng Ngôn thở dài, tiếp lời: “Trên đời không có bức tường nào không hở, tuy Phượng Hiến Bình đã cố hết sức giấu diếm, nhưng không bao lâu sau, tin vợ chồng Cổ Tấn Chi bị Nga My Kiếm Khách hãm hại cũng bị truyền ra ngoài. Người trong giang hồ đều biết Phượng Hiến Bình dùng kế lừa dối con rể và con gái của mình, bức Cổ Tấn Chi nhảy xuống núi, nhưng Phượng Sở và hai con thì mất tích ngay sau đó. Vậy nên không bao lâu sau lại có người đồn là Phượng Sở đã tự sát vì Cổ Tấn Chi; lại có lời đồn nói Phượng Sở và hai con kỳ thực cũng đã bị Phượng Hiến Bình hạ độc thủ. Gần như tất cả đều cho rằng, Cổ Tấn Chi chết, Phượng Sở mất tích, vậy khả năng lớn nhất để biết vị trí của kho báu chính là ở chỗ người Phượng gia. Vì vậy cả nhà Phượng Hiến Bình, chỉ trong một đêm liền biến thành chỗ cho mọi người chỉ trích, không quá ba năm, người thì chết, người thì bỏ đi...”

Cổ Niệm cảm hận xì một tiếng, nhưng Cổ Phán thì lặng im, hai tay tạo thành chữ thập, bắt chước động tác niệm kinh, giọng trợ trợ: “A di đà phật, đúng là ác có ác báo...”

Vi Trường Ca thấy nó ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, nhin không được thấy hơi buồn cười, rồi không biết vì sao lại cười không nổi.

Tô Vọng Ngôn lần thứ hai thở dài, một lúc sau mới mở miệng, nhưng nói: “Phong thư nhà của Cố phu nhân khi đó, trong đấy có mấy câu mà tới tận hôm nay ta vẫn nhớ từng chữ một –”

Cậu đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, thong thả bước qua bước lại, rồi đột ngột dừng lại, nhỏ tiếng chậm rãi kể “Cuộc đời cho tới nay, được cha mẹ yêu thương, nâng đỡ chỉ bảo, quý như châu báu. Mà nay rời nhà đi xa, lại không thể hầu hạ dưới gối, ơn sinh thành chưa trả, ơn dưỡng dục chưa báo, tình này lấy gì đền đáp? Con thực bất tài! Con ở ngoài, không có ngày nào không nhớ tới cha già cùng anh chị em trong nhà. Nhớ lại năm xưa, tiểu đệ A Lan còn nhỏ, khi học bước ở sân sau bị ngã, vì vậy hơi chút là khóc lớn: ‘Tỷ tỷ bế em!’, con ở chái nhà nghe thấy, lần nào cũng quăng kiếm bỏ sách chạy ra. Rồi nhà rồi, lại thường thường trong lúc ngủ mơ mà hô lớn ‘A Lan đừng sợ’, trời còn chưa sáng, trăng thì không tỏ, đồng hồ chưa cạn (ngày xưa dùng đồng hồ nước để xem giờ). Là tỉnh? Là mơ? Trăn trọc, mờ mịt mất mát. Lại nhớ tới đêm mưa ở Thục Sơn, chuông gió trước thềm, lại không kiềm được mà giàn giụa nước mắt. Song Tấn Chi đối xử chân thành, sao đành lòng gạt bỏ, khiến đối phương khổ sở? Con bất đắc dĩ! Ôi chao! Nay phụ phụ con quả thực vô tội, vô ý gặp phải tai họa này. Còn con trẻ có tội gì? Mà phải chịu cảnh tố lật trứng tan? Ôi! Trời xanh kia sao chẳng thấu cho cùng!”

Cậu đọc từ tốn, mỗi chữ đều nói rõ ràng, như thể không phải là đang thuật lại bức thư của Cố phu nhân, mà là mỗi câu mỗi chữ đều phát ra từ tận tâm phế, nói đến câu cuối, ‘Trời xanh kia sao chẳng thấu cho cùng’, còn ngâm nga than thở, âm vang rung động.

Cố Niệm cùng Cố Phán ngẩn ra nghe, quanh mắt dần ửng đỏ.

Vi Trường Ca thở dài: “Phong thư đó của Cố phu nhân từng câu từng chữ đều tha thiết động tâm, dù là tim làm bằng đá đọc cũng thấy rung động. Vậy mà chính cha đẻ, anh em ruột thịt của bà lại lòng dạ còn hơn cả sắt đá.”

Lát sau, Cố Phán mới khó khăn hỏi ra: “Hỗ dữ còn không ăn thịt con, bà cũng là con gái ruột của lão, là chị em ruột của bọn họ...”

Nhất thời Vi Trường Ca cũng không biết nên trả lời bé gái năm tuổi này như thế nào, y né tránh ánh mắt mang theo thắc mắc của Cố Phán, trầm mặt đi tới trước bàn, châm ngọn đèn trên bàn lên, ngậy người nhìn đống lửa nháy múa một lúc lâu mới chậm rãi quay về chỗ ngồi.

Cố Phán trầm tư, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, nghiêng đầu, cười cô độc: “Nhiều năm như vậy rồi, chuyện trên thế giới này, ta vẫn không hiểu...”

Tô Vọng Ngôn vội quay đầu sang nhìn nó một cái, rồi lập tức quay đi, hờ hững đáp: “‘Trượng nghĩa mỗi tại đồ cầu bối, phụ tâm đa thị độc thư nhân’ — nhân tâm như nước, quan hệ khó nói rõ. Là như vậy đó...”

Cố Phán nghe vậy khẽ gật đầu, rồi lập tức ngẩng phắt lên: “Việc này làm sao mà người biết được? Còn nữa, phong thư đó, ngay đến chúng ta cũng là lần đầu được nghe, nội dung trong đó là ai nói cho người?”

Tô Vọng Ngôn nói: “Là một khách giang hồ phóng khoáng nói cho ta.”

Cố Niệm Cố Phán không hện mà cùng đứng dậy, đồng thanh hỏi: “Là ai?”

Tô Vọng Ngôn bình thản nói: “Các người hãy trước nói cho ta biết, chuyện của hơn ba mươi năm trước, hai đứa bé còn chưa đầy mười tuổi như các người làm thế nào biết được? Nguyên nhân hậu quả, sao các người lại biết rõ ràng như thế, chẳng lẽ là tận mắt nhìn thấy?” Liếc Cố Phán một cái, cười nói: “Nước mắt của Cố phu nhân thực sự lạnh như vậy sao? Khi bà ôm

người ra cửa, có thật là yên tĩnh tới mức có thể nghe được cả tiếng tim đập không? Là tim của bà, hay tim của người?”

Vẻ mặt hai huynh muội đồng thời đanh lại.

Bên ngoài đột nhiên trở nên âm ỉ, mọi người cùng quay đầu lại, Vi Trường Ca lắng tai nghe kỹ, kinh ngạc nói: “Có tám người đang đi về phía này, một già và bảy trẻ... bước chân nặng nề... Lại có chút chần chờ... Đã xảy ra chuyện gì?” Tiếng bước chân dừng lại bên ngoài cửa, đoàn người nhỏ giọng thương lượng gì đó, rồi có người gõ cửa. Vi Trường Ca nhìn Tô Vọng Ngôn một chút, lại nhìn đôi huynh muội kia, đứng dậy đi ra mở cửa.

Ngoài cửa có một lão nhân, râu tóc hoa râm, người hơi còng, tay chống gậy. Những tráng niên nam tử còn lại cầm đuốc im lặng đứng sau lão nhân. Thấy Vi Trường Ca, lão nhân đó rõ ràng là rất ngạc nhiên, lắp bắp hỏi: “Người... người là ai?” Nhưng lại như là không nóng lòng muốn nghe trả lời, mà ngược lại nhìn vào phòng thăm dò. Cố Niệm đứng bật dậy, chạy ra cửa, cười tủm tủm gọi một tiếng “Tôn gia gia”, nói: “Thúc thúc là bạn cũ của cha cháu, đi ngang qua kinh thành, đặc biệt tới để thăm chúng cháu. Tôn gia gia, ông có tìm thấy mẹ cháu không ạ? Bà vẫn chưa về đó!”

Lão nhân đó nhếch môi cười cười, lộ ra hàm răng vàng xỉn, nhưng không trả lời. Lão ngẩng đầu nhìn Vi Trường Ca, chần chờ mở lời: “Người... ngài là người quen cũ của Cố gia?”

Vi Trường Ca cười nói: “Đúng vậy, ta họ Vi, là bằng hữu với phụ thân đã qua đời của hai đứa nó.” Nhìn vẻ mặt khác thường của lão giả, lại liếc Cố Niệm ở một bên, thầm nghi ngờ, thấp giọng nói: “Lão nhân gia có việc gì ư?”

Lão nhân lại nhìn Cố Niệm một chút, Cố Niệm ngẩng đầu cười ngọt ngào, lão nhân cũng cười với nó, rồi kéo ống tay áo Vi Trường Ca, xoay người run rẩy đi tới một bên.

Lão nhân đó đầu tiên là thở dài, rồi thấp giọng nói: “Ngài quen phụ thân bọn nhỏ, vậy thì tốt quá rồi.”

Vi Trường Ca vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lão nhân không biết nên mở miệng thế nào, thử vài lần, trù trừ nói: “Người thôn đằng trước mang thư tới, nói có một nữ nhân vô duyên vô cớ chết ven đường, có người nhận ra nữ nhân đã chết đó là mẹ của Tiểu Niệm và Tiểu Phán.”

Vi Trường Ca không khỏi ngạc nhiên, nhưng không hoảng, có lẽ trong lòng y đã mơ hồ đoán được kết cục này.

Lão nhân đó nói ra được xong, trên mặt cũng thoải mái hơn rất nhiều, lại thì thầm: “Nghe nói còn mang theo bao hành lý, như là định rời nhà đi xa, nhưng Tiểu Niệm Tiểu Phán đều ở nhà. Sao Cố đại tẩu lại bỏ đi một mình nhỉ? Chẳng lẽ là...” Nửa câu sau lại nuốt trở về trong bụng, lắc đầu, cảm thán: “Nghịch chương a!” Lão cười cười với Vi Trường Ca, nhưng các nếp nhăn trên mặt đều đau khổ dính chặt vào nhau. Lão nhân nói: “Aii, Cố đại tẩu chết rồi, chuyện này, mọi người đang thương lượng, không biết nên nói cho hai đứa nhỏ thế nào... Aii, bọn chúng ở đây không thân không thích... Nếu ngài đã quen phụ thân của chúng, vậy thì phiền ngài báo với chúng nhé!”

Trong lòng Vi Trường Ca cảm xúc hỗn tạp, gật đầu đồng ý.

Lão nhân đó lộ ra chút ý cười miễn cưỡng, nói: “Mọi người giờ đang đi tới thôn trước để khiêng thi thể về, chuyện còn lại, sau khi trở về rồi nói...”

Vi Trường Ca nói: “Vậy làm phiền lão nhân rồi.”

Lão nhân đó nhìn gian nhà le lói ánh sáng, liên tục thở dài, quay lại gọi đám cười kia, rồi dẫn đầu lên đường. Bảy tám ngọn lửa dần dần đi xa, xếp thành nhóm trên bờ ruộng, quanh co khúc khuỷu.

Vi Trường Ca quay đầu nhìn về phía nông trại nhỏ đó, không quá mấy canh giờ trước, ở đây còn có một nữ nhân trẻ tuổi, đi lại cử động, tươi cười đi ra đóng cửa, còn nói chuyện với y...

Khi y quay lại phòng, Tô Vọng Ngôn ném cho y một ánh mắt dò hỏi. Vi Trường Ca cố nhếch miệng cười: “Lát nữa họ sẽ khiêng thi thể của ‘Cổ đại tẩu’ về đây.” Nhưng ánh mắt thì qua lại giữa Cổ Niệm và Cổ Phán. Ánh mắt Tô Vọng Ngôn chợt lóe sáng, trong khoảnh khắc đã hiểu. Lúc Vi Trường Ca ra ngoài, Cổ Niệm đã ngồi trở về chiếc ghế con bên tường, Cổ Phán cũng đã ngồi xếp bằng trên bàn trang điểm. Cả hai đều không hề có chút kinh ngạc nào.

Cổ Niệm nói: “Người thấy chưa, ta đã nói rồi, nhất định nàng ta sẽ quay lại.”

Cổ Phán cười hì hì.

Tiếng cười của nó nhẹ nhàng ngăn ngui, nhưng chính tiếng cười nhẹ nhàng, ngăn ngui đó, giống như một cây roi, liên tục quất vào trái tim của Vi Trường Ca. Không cảm thấy đau đớn, nhưng khơi lên lửa giận. Sắc mặt Vi Trường Ca trầm xuống, không kịp suy nghĩ đã cười lạnh nói: “Hay! Hay lắm! Hôm nay ta mới biết được, hóa ra hậu duệ Phượng gia nhà các người chẳng ai coi người khác ra cái gì cả! Đây chẳng lẽ cũng là Cổ tiên sinh và Cổ phu nhân dạy sao?”

Cổ Niệm nhảy dựng lên, giận dữ quát: “Người nói cái gì?”

Vi Trường Ca hừ lạnh một tiếng chuẩn bị phát tác. Y bước lên một bước, đang định mở miệng, thì bỗng nghe thấy tiếng thở của Tô Vọng Ngôn ở bên cạnh, trong cơn thịnh nộ, máu ở tứ chi đều sôi trào khiến thân thể như mất hết cảm giác, nhưng lại nghe được tiếng thở rất khê đó một cách rõ ràng. Thoáng cái, cảm xúc dưới đáy lòng ào ào lướt qua. Sắc mặt Vi Trường Ca

liên tục thay đổi, cuối cùng ẩn nhẫn không phát tác, chỉ lạnh lùng cười, hít sâu một hơi, lại lui một bước.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn, ánh sáng mù mờ. Mặt y khuất trong bóng tối, đôi mắt như sao buổi sớm nhìn thẳng về phía ánh lửa chập chờn trên bàn.

Cố Niệm vẫn không từ bỏ: “Người nói hậu duệ Phượng gia là có ý gì? Liên quan gì tới Cố tiên sinh và Cố phu nhân? Còn nữa, nội dung lá thư kia, rốt cuộc các người nghe được từ đâu? Chuyện của vợ chồng Cố thị là ai kể cho các người biết?”

Vi Trường Ca định trả lời, bỗng nhiên Tô Vọng Ngôn đứng dậy đi tới bên cạnh y, cười yếu ớt: “Người chỉ muốn hỏi những điều đó thôi sao?”

Cố Phán chậm rãi đứng dậy, đứng trên bàn trang điểm mà nhìn bao quát hai người Vi Tô, âm hiểm nói: “Ca ca, sao người không hỏi họ xem, rốt cuộc họ tới làm gì?”

Tô Vọng Ngôn đưa tay kéo lấy tay phải của Vi Trường Ca dùng sức nắm chặt, ý bảo y đừng lên tiếng, rồi cười dài: “Mấy câu hỏi này ta sẽ lần lượt trả lời cho các người. Nếu chúng ta không đoán sai, ở Lăng Châu, người đi cùng với nữ nhân tự xưng là Cố phu nhân đến tìm Tang Thanh chính là các người đúng không? Sau đó, người đi cùng Tang Thanh đến Bồng Lai điểm là các người, giết Hoa hòa thượng cũng chính là các người, Nói rõ hơn là, ba mươi năm trước người Hoa hòa thượng gặp trên núi Nga Mi chính là các người, các người chính là hai đứa con của Cố thị phụ phụ ba mươi năm trước? Máu chảy trong người Cố phu nhân Phượng Sở chính là máu của Phượng Hiến Bình, con cái của bà tuy không phải họ Phượng, nhưng vẫn là hậu duệ của Phượng gia. Nuôi mà không dạy, là trách nhiệm của cha, con cái không nên thân, chẳng lẽ không phải lỗi của cha mẹ? Về phần lá thư đó... Kể ra thì khá dài, có điều, nếu tiểu muội muội không chào đón chúng

ta, thì chúng ta vẫn nên cáo từ thôi!” Rồi kéo Vi Trường Ca làm bộ muốn đi.

“Đứng lại!”

Cố Niệm và Cố Phán đồng thanh quát.

Cố Phán hét lên the thé: “Chưa nói rõ ràng đã muốn đi? Đâu dễ dàng vậy? Rốt cuộc các người định làm gì?”

Tô Vọng Ngôn nói: “Không dám. Chỉ là phương diện này, chúng ta còn một số việc chưa hiểu, muốn thỉnh giáo nhị vị.”

“Người muốn hỏi chuyện của Hoa hòa thượng và Tang Thanh?”

“Không sai, còn cả vị Cố đại tẩu trước Tang Thanh, và Cố đại tẩu hôm nay chúng ta gặp — còn có vợ chồng Cố thị ba mươi năm trước.”

Cố Phán liên tục cười nhạt, nhẹ nhàng nói: “Người cũng biết không ít đâu nhỉ... Vậy người có biết, những người người nhắc bây giờ thế nào rồi không?”

Tô Vọng Ngôn nói: “Vừa rồi ta đã biết.”

Cố Phán cười ngọt, trong mắt lại đột ngột hiện lên sát khí: “Nếu ta giết được họ, thì cũng có thể giết được người.”

Tô Vọng Ngôn quét mắt qua ngón tay Cố Phán, nói vẻ không quan tâm: “Sợi tóc trên tay người đứt rồi...”

Khi cậu nói những lời này, đến sắc mặt Cố Phán cũng có phần thay đổi.

Tô Vọng Ngôn cười, nói: “Ngay từ đầu ta đã để ý rồi, người vừa vào cửa, nghe nói nữ nhân kia bỏ trốn, chuyện thứ nhất làm chính là lên bàn trang điểm tìm cái lược. Ban đầu ta còn chưa rõ người định làm gì, có điều bây

giờ thì ta hiểu rồi — người dùng chính là sợi tóc để giết chủ nhân của nó, đúng không? Các người dùng tóc để giết người, Hoa hòa thượng không có tóc, vậy nên các người đành phải tự mình đuôi theo tới Bồng Lai điểm để giết hẳn. Có điều, các người lại không có tóc của chúng ta, chúng ta cũng không phải Hoa hòa thượng, muốn đối phó với Thiên Hạ bảo Vi Trường Ca và Lạc Dương Tô Vọng Ngôn chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu —”

Trên mặt Cố Phán âm tình bất định, hồi lâu mới nói: “Người không tin ta có thể giết người?”

Tô Vọng Ngôn thản nhiên nói: “Có lẽ là người có thể. Nhưng mà, nếu cả hai chúng ta đều chết, thì có tung tích của một người, vĩnh viễn các người cũng đừng hòng biết được.”

Huynh muội hai người nghe vậy đồng thời quay đầu nhìn đối phương, thần sắc kinh nghi, một lát sau, Cố Niệm nói vẻ mong chờ: “Bà, bà ở đâu? Bà thế nào rồi, vẫn khỏe mạnh chứ?”

Tô Vọng Ngôn khí định thần nhàn, chậm rãi nhìn hai đứa nó, cuối cùng cười khê: “Bà? Các người hỏi ai vậy?”

Cố Niệm chần chờ một chút, rồi mím chặt môi.

Tô Vọng Ngôn nói: “Buổi tối hôm các người ở Bồng Lai điểm, Hoa hòa thượng cũng hỏi câu này đúng không? Cùng lời nói, cùng vấn đề, lại không biết có phải các người hỏi là cùng một người không?”

Cố Phán Cố Niệm không đáp, nhưng đôi mắt gắt gao theo dõi cậu, vừa chờ mong, vừa hoảng hốt, vừa đề phòng, vừa sợ. Thấy ánh mắt như vậy, Vi Trường Ca cũng bất giác thấy sợ, có lúc y thậm chí còn nghĩ, chỉ có hiện tại, vẻ chờ mong trên mặt, sự thấp thỏm trong mắt của Cố Niệm và Cố Phán, mới chính xác là của hài đồng nên có.

Không biết qua bao lâu, mới nghe Cố Niệm lấp bắp hỏi: “Người nói người biết, dựa vào cái gì khiến chúng ta tin? Có lẽ... có lẽ người đang lừa chúng ta...”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười không đáp, quay lại chỗ ngồi.

Vi Trường Ca đột nhiên nói: “Có một thứ, thoạt nhìn bình thường không có gì đặc biệt, giống một cục than đá phổ thông, nhưng dùng để nhóm lửa, lại có thể cháy mãi không tàn. Trong ánh lửa, còn có những bóng sáng chập chờn, cực kỳ quái dị. Thứ này, các người có biết là gì không?”

Mỗi lần y nói xong một câu thì trên mặt huynh muội Cố gia lại càng thêm ngưng trọng, tới khi y nói xong thì đã gần như ngừng thở rồi.

Vi Trường Ca dừng lời, cười, đi tới trước bàn. Y gạt gạt bắc đèn, hỏa diễm nhất thời bùng cao mấy tấc, trong phòng liền sáng bừng lên. Y lấy từ trong ngực ra một bọc nhỏ, đem thứ kia nhẹ nhàng đặt dưới đèn, rồi tiếp đó mở ra tầng tầng lớp lớp vải gấm thiên thanh bọc bên ngoài –

Huynh muội Cố gia đồng thời kinh hô, Cố Niệm thì lao thẳng về phía thứ đó.

– đó là Kiếp Hôi, lẳng lẳng nằm dưới đèn, màu đen sâu thẳm mà lạnh lẽo.

Cố Niệm lão đảo bò lên ghế, ngơ ngác nhìn Kiếp Hôi, lát sau, nó dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào, rồi vội vã rút lại như bị phỏng, hơn nửa ngày sau mới cẩn thận mà nâng Kiếp Hôi lên trước mặt. Lúc này Cố Phán như là mới giật mình tỉnh lại, đập lên ghế con trước bàn trang diễm nhảy xuống đất, vội vàng chạy tới. Vóc dáng nó thấp bé, không thấy được thứ trên bàn, vội tới mức nhảy vòng quanh, gào lên: “Cho ta xem! Cho ta xem!” Nhưng ca ca nó chỉ chăm chú nhìn thứ trước mắt, dường như không nghe thấy. Cố Phán gấp tới độ hét to một tiếng, ngẩng đầu nhìn Vi Trường Ca khẩn cầu, Vi Trường Ca mềm lòng, cúi người ôm nó đặt lên bàn.

“Sao... sao người lại có thứ này?” Cố Niệm run giọng hỏi: “Các người thực sự đã gặp bà? Các người... Các người thực sự đã từng gặp bà?!... Vậy, vậy lá thư đó cũng là bà kể lại cho các người?” — không sai, chỉ có thể là như thế, bằng không còn ai khác biết chứ?” Trấn định một chút, ngẩng đầu nhìn sang Cố Phán, Cố Phán khẽ gật đầu.

Cố Phán hít vào một hơi, thấp giọng nói: “Được, ta sẽ nói hết cho các người biết.”

Vi Trường Ca thầm thở phào, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ như thường, trao đổi ánh mắt với Tô Vọng Ngôn một chút, mỉm cười ngồi xuống.

Cố Niệm im lặng một chút, rồi thở dài: “Aii, quá nhiều việc, cũng không biết nên kể từ đâu nữa...” Dứt lời không ngừng lắc đầu, nhìn có vẻ cực kỳ già dặn.

Cố Phán cũng thở dài theo: “Đúng vậy... Thật không biết nên kể từ đâu...”

Cố Niệm suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Ta và Cố Phán... Chúng ta, chúng ta không biết là mình từ đâu tới.”

Vi Tô hai người nhìn nhau đầy bối rối.

Cố Niệm khoát tay, ý bảo họ đừng ngắt lời, rồi tiếp: “Các người không đoán sai, người ba mươi năm trước Hoa hòa thượng gặp ở Bạch Thủy tự chính là Cố phu nhân, và hai đứa bé đi theo bên người bà, chính là ta và Cố Phán. Nhưng mà, tuy chúng ta gọi bà là mẹ, nhưng không phải do bà sinh ra. Và Cố tiên sinh, cũng không phải thân sinh phụ thân của chúng ta.” Hơi ngừng một chút, rồi lập lại: “Ta và Cố Phán, thật sự không biết là mình từ đâu tới!”

Nói tới đây, hai huynh muội không hẹn mà đều cùng thở dài.

Tô Vọng Ngôn không nhịn được hỏi lại: “Như vậy là sao?”

“Tức là chúng ta căn bản không biết mình xuất hiện như thế nào?” Cố Niệm cười khổ: “Ta không biết ai sinh ra ta, hay là, ta xuất hiện như thế nào, ta chỉ biết là, bắt đầu từ khi ta có ý thức, ta và Cố Phán đã ở nơi đó rồi...”

Nó kể lại đầy hoài niệm: “Nơi đó quanh năm suốt tháng, nơi nào cũng bị bao phủ trong một tầng sương, tất cả đều khuất sau sương mù, nhìn qua như là một mảng hỗn độn. Ta cũng không biết nơi đó rốt cuộc lớn tới mức nào, ta chỉ biết là bất kể ta đi bao xa, nhìn tới bao xa, phía trước vẫn là mênh mang vô tận, vĩnh viễn không có giới hạn... Nhưng nơi đó cũng cực kỳ mỹ lệ —— chung quanh mọc lên những cái cây tỏa sáng lấp lánh, dây leo từ dưới mặt đất bò dọc theo thân cây, vậy nên, hoa từ trên thân cây leo rủ xuống như thác đổ. Quả của loại hoa đó, ngọt tựa như mật. Thỉnh thoảng, có ánh mặt trời xuyên qua, cát đá ngũ sắc dưới mặt đất sẽ phản xạ thành những vầng sáng tuyệt đẹp. Cũng chỉ có những lúc như thế mới có thể thấy được bầu trời trên đỉnh đầu là màu lam, nếu vận khí tốt, còn có thể thấy thứ gì đó trên trời biết bay, còn phát ra âm thanh kỳ quái. Dưới cát đá là từng lớp từng lớp đá màu đen, nếu bước đi trên đó sẽ phát ra âm hưởng lớn tới giật mình, còn đôi khi, chúng sẽ tự bốc cháy, trong làn khói sẽ có rất nhiều những hình bóng xẹt qua...”

Ngoại trừ huynh muội chúng ta, nơi đó không còn ai khác, năm này qua năm khác, ngày này qua ngày khác, chỉ có hai người là ta và Cố Phán, làm bạn với nhau, ở một nơi bị ngăn cách với thế giới bên ngoài... Nhưng nơi đó rốt cuộc là đâu, đến chính chúng ta cũng không biết! Mãi sau này, chúng ta mới biết, có lẽ, đó chính là kho báu trong lời các người nói đúng không?!” Cố Niệm gắn vào hai chữ ‘kho báu’, trên mặt hiện ra vẻ chăm chọc, rồi lại bị một sự cảm thán sâu sắc thay thế ——

“Chính là ở nơi đó chúng ta gặp được họ.”

“Người nói, chính là Cố tiên sinh và Cố phu nhân?”

Cố Niệm gật đầu.

“Nói như vậy, Cố tiên sinh và Cố phu nhân quả thật từng tới kho báu đó!”
Tô Vọng Ngôn hỏi: “Nhưng làm cách nào mà họ tìm được?”

Cố Niệm đáp: “Kể ra cũng tình cờ. Lần đó cha mẹ cùng về nhà, vốn muốn cầu xin Phượng Hiến Bình chấp nhận hôn sự của họ, nhưng cả hai bị Phượng Hiến Bình dùng đủ cách làm nhục. Mẹ biết chuyện đã không thể vân hồi, liền nói với cha, nếu đã tận lực, không thể như nguyện, vậy thì cũng hết cách. Tại cửa bãi biệt phụ mẫu, rồi cùng cha xuống núi.” Hai đứa đã thừa nhận mình là con của Cố thị phu phụ, liền cũng thay đổi cách xưng hô, chỉ là vẫn không muốn gọi Phượng Hiến Bình là ông ngoại.

“Xuống tới lưng chừng núi thì trên sườn núi đột nhiên có mấy trắng không ngừng dâng lên, rất nhanh đã chạm tới chân, rồi tràn qua đầu gối, bắp đùi... Dần dần, cả người đã bị vây trong mây, đỉnh đầu, dưới chân, bàn tay, chỗ nào cũng là mây. Mẹ lớn lên ở núi Nga My, cảnh tượng như vậy không biết đã gặp bao lần, biết đó chỉ là báo trước sắp xảy ra Kim Đỉnh Vân Hải*, cũng không kinh ngạc, kéo tay cha chậm rãi lên về phía trước giữa biển mây. Con đường này mẹ đã đi vô số lần, nhưng ngày hôm đó, khi họ phát hiện ra, thì đã ở trong kho báu rồi.”

Cố Niệm đột nhiên cảm thán: “Chuyện xảy ra hôm đó, ta cũng không còn nhớ rõ lắm, chỉ nhớ một điều, mẹ thì vô cùng thân thiện, còn cha thì đáng vẻ cao ngất —— cha đứng trước mặt ta, ta phải cố hết sức ngẩng đầu lên mới thấy rõ mặt ông... Aii, đó là lần đầu tiên ta biết, hóa ra trên thế giới này ngoài chúng ta còn có những người khác...”

“Khi đó, ta nghe tiếng người cũng hoảng, ta không nghĩ là trên đời còn có người khác nữa!” Cố Niệm mỉm cười: “Nơi đó lớn như vậy, mà họ lại xuất hiện ở ngay trước mặt chúng ta —— có lẽ đây chính là duyên phận đi?! Ta

ngồi dưới đất, chỉ biết ngơ ngác nhìn họ. Họ đang nói gì đó, nhưng một câu ta cũng nghe không hiểu. Bọn họ thấy hỏi gì ta cũng không đáp, định đi, lúc này, là người kéo lại vạt áo của cha ——”

Cố Phán cười ngọt ngào: “Đúng vậy, lúc đó ta thấy hai người họ định đi, cũng không nghĩ nhiều, không biết thế nào đã đưa tay túm lấy vạt áo của ông, chết cũng không chịu buông ra! —— may là ta túm được...” Dứt lời, lại quay mặt đi, trên gương mặt nhỏ nhắn lại có sự ngượng ngùng riêng có của thiếu nữ.

Cố Niệm nói: “Cha thấy người cứ túm chặt lấy áo mình, vừa buồn cười lại vừa hoang mang, quay đầu lại nói mấy câu với mẹ, rồi liền vươn tay về phía ta. Lần này thì ta hiểu, ông đang hỏi ta có muốn theo họ đi không. Vì vậy ta nắm lấy tay ông... Từ đó, Cố tiên sinh và Cố phu nhân liền thành cha mẹ của chúng ta, họ đặt tên cho chúng ta, mang chúng ta cùng trở lại thế giới bên ngoài. Khi đó, chúng ta không biết gì hết, không hiểu gì hết, mẹ thường chỉ những thứ trước mắt nói cho chúng ta biết đó là cái gì, rồi dạy chúng ta gọi ‘Cha’, gọi ‘Mẹ’. Chúng chậm rãi học nói, biết thứ bay bay trên trời lại phát ra tiếng kêu kỳ lạ chính là chim, thứ nở trên cây là hoa; biết những hòn đá đen đen đó là Kiếp Hôi, còn thứ phát sáng dưới đất chính là bảo thạch... Aii, những ngày tháng đó, thật là hạnh phúc...”

Nói xong lời cuối, lại trở nên thần thờ.

Nó ngây người mất một lúc lâu, rồi mới kể tiếp: “Khi họ đi vào kho báu chính là tháng ba mùa xuân, lúc đi ra lại là mưa tuyết ngập trời. Ai có thể ngờ được, ở trong đó chỉ bất quá là một chốc một lát, mà thế giới bên ngoài đã bao mùa lưu chuyển, thời gian vụt qua?! Cha mẹ kinh ngạc thật lâu, rồi cũng chỉ cảm thán thời gian trôi nhanh, cuộc đời như mộng, từ đó về sau liền đưa huynh muội chúng ta quy ẩn bên cạnh Thiên Trì. Cơm rau dưa, nhưng cả nhà sống rất vui vẻ. Nhưng mấy năm trôi qua, ta và Cố Phán vẫn duy trì dáng vẻ như lúc mới từ kho báu đi ra. Cha và mẹ dù không nhắc tới chuyện này, nhưng cũng âm thầm sốt ruột. Rốt cuộc có một hôm, mẹ không

nhận được nữa, bà vuốt ve mặt Cố Phán nói: ‘Răng của bé út sao bao nhiêu năm rồi vẫn không mọc lại.’ Cha đọc sách dưới đèn, ngẩn người, buông sách nói: ‘Tiểu Niệm cũng vậy...’ Tiếp đó, lại bảo mẹ đừng vội, nói ‘Ta lại mong hai đứa mãi mãi là trẻ con, cả đời vô lo vô nghĩ, không cần phải để ý tới những chuyện phiền lòng này; Nói xong, lại cười với ta và Cố Phán, nhưng mẹ thì thở dài nặng nề, ngơ ngẩn nói: ‘Nếu thế thật thì tốt. Thiếp chỉ sợ, có một ngày chúng ta già đi, qua đời, nhưng bọn chúng vẫn là dáng vẻ này. Đến khi đó, lấy ai để chăm sóc chúng nó’ Cha nghe lời mẹ nói xong, sắc mặt trầm xuống, mãi lâu sau mới nói: “Nàng nói không sai, chúng ta phải suy nghĩ xem thế nào.’

Tối hôm đó, ta nửa đêm tỉnh lại, xuyên qua khe cửa thấy gian ngoài vẫn còn ánh nến, mơ mơ màng màng, biết họ đang thương lượng chuyện của ta và Cố Phán. Hôm sau tỉnh lại, cha mẹ đã chuẩn bị xong hành lý, nói phải một lần nữa quay lại kho báu kia —— họ vốn muốn đến đó tìm cách để biến chúng ta trở thành giống như người bình thường, nhưng khi chúng ta quay lại Nga Mi, thì lại không thể tìm ra lối vào kho báu nữa...”

Cố Niệm dừng lại, buồn bã thở dài: “Chúng ta không tìm được đường quay lại, cũng không thể quay về nhà nữa —— trên đường về Thiên trì, chuyện chúng ta từng đến kho báu đã bị người khác biết, trong một đêm mà người người đều truy sát chúng ta, tìm kiếm tung tích của chúng ta! Tất cả đều ép cha mẹ nói ra vị trí của kho báu, lại không biết rằng, đến chúng ta cũng không biết kho báu đó rốt cuộc ở đâu! Nhưng những lời này có ai chịu tin đâu?”

Vi Trường Ca nói: “Vậy nên, Cố tiên sinh và Cố phu nhân mới mang các người quay về Tập Phượng Phong xin giúp đỡ...”

Cố Niệm yên lặng gật đầu, nhớ tới buổi tối ở Phượng gia, mắt lại đỏ hoe.

Vi Trường Ca trầm ngâm: “Nhưng ta xem cách hành xử thường ngày của Cố tiên sinh và Cố phu nhân, thực khiến người ta bội phục, ắt không phải

người ham vinh hoa phú quý. Vừa rồi người cũng nói, họ mang theo hai người các người quy ẩn ở Thiên Trì, cuộc sống hàng ngày cũng chỉ có cơm rau dưa. Nhưng trong lời đồn năm xưa thì, Cố thị phu phụ là bởi vì phất lên trong một đêm, mới bị hoài nghi là đã từng tới kho báu kia. Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Nhất thời, huynh muội Cố gia cũng im lặng không nói.

DẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bờ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ta Đã Mất Nhà, Người Về Nơi Đâu

“Phất lên sau một đêm... Phất lên sau một đêm...”

Một lúc sau, Cố Niệm mới lẩm bẫm lặp lại, rồi cười thảm: “Nơi đó là kho báu lớn nhất trên đời, dưới đất trái đầy vàng bạc châu báu, đáy nước là ngọc thạch trên châu trái kín lòng sông. Nhưng ngoại trừ huynh muội chúng ta ra, cha mẹ không mang theo bất cứ thứ gì khác của nơi đó... Lấy gì ra để phất lên sau một đêm?”

Cố Phán cắn chặt môi dưới, oán hận ngắt lời: “Chỉ trách ta còn nhỏ ngây ngô, chỉ trách con người tham lam! Ta thấy một lão bà đáng thương, mới tặng bà mấy viên minh châu để dưỡng lão, không ngờ hóa ra bà ta là kẻ thù của cha! Bà cố ý giả ngây giả dại, muốn đối phó với cha mẹ, còn ta thì ngốc nghếch lại đi tin bà ta! Cha mẹ rõ ràng đã dặn ta không cần để ý tới bà, nhưng ta lại lén lút đi tìm — nếu không phải vì mười viên minh châu vô giá đó, chắc gì chúng ta đã rơi vào cảnh nhà tan cửa nát lưu lạc tha hương?!”

Tô Vọng Ngôn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lấy làm lạ hỏi: “Nếu Cố tiên sinh và Cố phu nhân không lấy gì trong kho báu mang theo, thì sao người lại có mười viên minh châu để đưa cho bà ta? Các người cho Tang Thanh rất nhiều tiền, số tiền đó lại từ đâu mà có?”

Vi Trường Ca cũng nói: “Nếu ta không đoán sai, mấy năm nay, những nữ nhân từng chăm sóc các người, các người đều hứa sẽ cho họ tài phú bất tận. Các người lấy những thứ này ở đâu ra? Hay là, các người đã tìm ra lối vào kho báu?”

Cố Niệm nói: “Nếu đã tìm được đường quay lại, thì chúng ta... aii...”
Rồi thở dài, nhưng chỉ lắc đầu.

Cố Phán thì lắc lư đứng dậy, giang tay hướng về phía Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca ngậy ra.

Cố Phán ngược lên cười: “Ôm ta xuống dưới!”

Vi Trường Ca cười cười, tiến lên bế nó từ trên bàn nhẹ nhàng đặt xuống đất. Cố Phán kéo tay y, đẩy cửa bước ra ngoài, ngồi xõm xuống nhặt lấy một hòn đá dưới đất, cầm lên, rồi lại kéo tay Vi Trường Ca quay lại phòng.

Trong phòng im lặng.

Một ngọn đèn cô độc chiếu sáng, ánh lửa lúc dài lúc ngắn, bóng tối và ánh sáng chập chờn qua lại, gương mặt mỗi người đều có chút khác biệt so với ban ngày.

Cố Phán đưa tay tới gần ngọn đèn, rồi chậm rãi mở ra.

Đột nhiên, trong lòng bàn tay nó xuất hiện một viên ngọc trai, cỡ bằng ngón út, trơn bóng lấp lánh, bề mặt còn mơ hồ tỏa ra vàng sáng xanh.

Cố Phán tiện tay ném viên ngọc trai đi, nói: “Các người hiểu rồi chứ?”
Rồi không đợi hai người Vi Tô trả lời, lại chỉ vào một gốc hòe lớn ở ngoài cửa: “Cách gốc cây bầy thước có một rương sắt, thứ đó có tuổi thọ trên hai trăm năm rồi, những thứ bên trong trị giá hàng chục vạn.” Ngừng một chút, tay hơi nâng lên, lại chỉ về phía dãy núi xanh thẫm phía xa xa: “Thấy ngọn núi kia không? Đi về phía tây nam tám dặm, giữa hai ngọn núi có một mỏ đồng. Còn cả khối bình nguyên bên kia, nơi đó là lăng mộ tiên hoàng. Trong chiếu thư có nói toàn bộ đồ bồi táng làm bằng gỗ đào, kỳ thực ngày đêm đều có thanh khí ngút trời, nơi đó chôn không biết bao nhiêu là vàng bạc châu báu hi thế kỳ trân.”

Hai người Vi Tô nghe nó kể mà không ngừng kinh ngạc.

Vi Trường Ca hỏi: “Sao người lại biết?”

“Biết chính là biết thôi.” Cố Phán nhìn xa xăm, cười lạnh: “Dưới lòng đất này, nơi nơi đều có bảo bối, tất cả đều là những thứ mà người xưa đổi mạng lấy để chôn cùng. Người tranh ta đoạt, người lừa ta gạt, liều mạng cá chết lưới rách để cướp đoạt, cũng bất quá chỉ để ôm lấy, nhìn ngắm, rồi vui vẻ vài năm, cuối cùng tất thảy đều vùi sâu dưới đất — hừ, tới khi văn bia bị bào mòn, mộ thạch đều sụp đổ, chẳng phải đều thành thứ vô chủ?”

Bên khóe miệng lộ ra ý cười châm biếm, rồi tự lẩm bẩm: “Thế nhân vô tri, luôn tìm kiếm những thứ vô định — cha nói không sai chút nào...” Hết lời cuối liền im bặt. Hơn nửa ngày sau cũng chỉ chăm chú nhìn về phía xa, không biết rốt cuộc thấy được điều gì từ giữa khoảng tối kia.

Giữa lúc im lặng, hoa đèn cháy ‘tách’ một cái, mỗi người đều nghe ra được sự trầm mặc của mình giữa tiếng vang rất nhỏ đó.

Vi Trường Ca hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Buổi tối hôm đó sau khi Cố phu nhân dẫn các người trốn khỏi Tập Phượng Phong rồi thì sao nữa?”

Cố Niệm lắc đầu nói: “Chúng ta vốn không rời khỏi Tập Phượng Phong — dù sao mẹ cũng là nữ nhân, lại mang theo hai đứa con, dù muốn trốn cũng không trốn xa được. Tối hôm đó, cha thân trúng kịch độc, nhảy xuống vách núi muôn trượng, mẹ biết Phượng Hiến Bình sẽ không bỏ qua, vì vậy dẫn chúng ta đi theo đường nhỏ lặng lẽ vòng lại Phượng gia, trốn trong khuê phòng bà từng ở khi còn là thiếu nữ. Ba mẹ con chúng ta ngồi trong căn phòng tối như mực, nghe bên ngoài toàn những tiếng động lớn xôn xao, thỉnh thoảng lại có tiếng bước chân ngang qua phòng. Ta và Cố Phán đều vô cùng sợ hãi, vạn nhất có người đẩy cửa vào thì phải làm sao, sẽ phải làm gì bây giờ? Mẹ nắm chặt tay chúng ta, bảo chúng ta đừng sợ. Cũng may ông trời có mắt, cho ba mẹ con chúng ta một con đường sống — cả tối hôm

đó, tuy ngoài cửa không ngừng có người qua lại, nhưng từ đầu tới cuối không một ai vào kiểm tra...”

Tô Vọng Ngôn suy nghĩ một chút, rồi cười nhạt, nói: “Cũng không phải ông trời có mắt, mà sự thật là Cố phu nhân quá thông minh. Người nhà của nàng hung ác như vậy, đến chính nàng cũng không tha, trong thời khắc quan trọng đó, làm gì có ai vào phòng cũ của nàng để ôn lại kỷ niệm xưa? Đương nhiên là chẳng buồn ngó ngang tới rồi. Cho dù là huynh đệ tử muội có tình cảm tốt với nàng, Phượng Hiên Bình sợ chuyện xấu lộ ra, cũng tuyệt đối sẽ không để họ ở lại Tập Phượng Phong, vậy nên tối hôm đó mới không có một ai trên Tập Phượng Phong bước vào phòng.”

Vi Trường Ca mỉm cười đáp: “Không sai. Huống hồ Phượng Hiên Bình hao tổn tâm cơ thiết lập cái bẫy này, mất rất nhiều công sức, nhưng vẫn để Cố phu nhân đào thoát, lão một lòng muốn tìm vị trí của kho báu, làm sao chịu cam tâm? Còn nữa, tất cả chuyện xảy ra tối hôm đó tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết, Phượng Hiên Bình sợ sự tình bại lộ, cũng nhất định sẽ điều động tất cả mọi người xuống núi đuổi theo Cố phu nhân và huynh đệ tử các người. Đây gọi là diệu hồ ly sơn, cũng chỉ có vậy Cố phu nhân mới có thể mang theo các người toàn thân trốn ra — Cố phu nhân biết rõ tất cả nên mới tự tin trốn ngay trong phòng như thế.”

Cố Niệm sừng sốt, rồi lẩm bẩm: “Thì ra là thế. Hèn gì ngày hôm đó cả Tập Phượng Phong lớn như thế mà không có một ai...” Rồi lại kể tiếp: “Chúng ta trốn trong phòng một đêm, chỉ nghe thấy bên ngoài không ngừng láo nháo, đến hừng đông mới dần an tĩnh lại. Đến buổi trưa, bên ngoài im ắng không có thanh âm, lúc này mẹ mới đưa chúng ta ra khỏi phòng, lặng lẽ theo cửa sau rời khỏi Phượng gia. Trước khi đi, mẹ nhìn về phía xa nơi cha nháy xuống vực, không nói một lời, chỉ đứng thật lâu. Ánh mắt của bà... Khi đó, ta vẫn chưa hiểu ánh mắt này của bà, chỉ nhìn thôi mà bất giác thấy sợ hãi. Dọc đường đi không ai nói gì, ta ngơ ngác để cho bà dắt đi, giống như là chỉ có một mình, ngồi trước sân khấu kịch dịp tết Trung Nguyên,

xung quanh vô số bóng người lướt qua như đèn kéo quân, trên đài oanh oanh liệt liệt, dưới đài hỗn loạn âm ỉ, còn ta, thì cái gì cũng không rõ — ta chỉ nhớ là, dọc theo đường đi, thấy trong sơn cốc từng đám mây trắng bông bồng, vừa mỏng vừa nhẹ, quét qua rừng phong sắc đỏ...

Khi đi ngang qua Bạch Thủy Tự, mẹ dừng lại thẩn thờ nhìn vào thật lâu, rồi nói, lần này ra đi không biết còn có thể quay lại không, mẹ đưa các con vào nghe Đạn Cầm Oa được không?”

Tô Vọng Ngôn nói: “Hoa hòa thượng gặp các người ở nơi đó?”

Cố Niệm gật đầu. Rồi không biết là nhớ tới điều gì, đột nhiên cười ha ha: “Tên hòa thượng đó cũng thật thú vị! Hắn vừa nhìn thấy mẹ thì tròn mắt như rớt ra ngoài, quả nhiên là một Hoa hòa thượng lục căn chưa sạch! Đáng tiếc a đáng tiếc!” Nói liên tiếp hai lần ‘đáng tiếc’, rồi ngược lên nhìn hai người Vi Trường Ca Tô Vọng Ngôn, hỏi: “Các người có biết, mẹ ta bất chấp mạo hiểm cũng muốn tới Bạch Thủy Tự kia lần cuối là vì cái gì không?”

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn đều lắc đầu.

“Bởi vì nơi đó, là nơi mà lần đầu tiên mẹ gặp cha —”

Cố Niệm mỉm cười kể: “Có Trung thu một năm, vốn mẹ muốn vội về Tập Phượng Phong để ăn tết với gia đình, nhưng trên đường vì giúp một đôi lão nhân bị người khác chiếm mất điền sản mà lỡ hành trình. Khi mẹ về đến Bạch Thủy Tự đã là khuya của đêm Trung thu rồi, bà thấy cũng đã muộn, lại thấy trăng trên trời vừa tròn vừa sáng, liền không về nữa mà đi thẳng vào trong ngôi chùa cổ, định một mình thưởng thức bạch thủy thu nguyệt. Khi đó tuy là giữa thu, nhưng trên núi Nga My vẫn xanh biêng biếc, trong chùa cũng vẫn còn um tùm cây cỏ, ánh trăng chênh chếch chiếu lên cửa sổ, hắt vào bức tường sơn đỏ bong tróc, ánh lên rêu xanh giữa phiến đá, cũng có một sự thú vị đặc biệt. Bà nương theo ánh trăng đi vào trong, cứ đi tới đi

tới, liền nghe thấy phía trước có người đang ngâm nga câu ‘Giang sơn bất cải Tần thì nguyệt –’, bà thấy đồng cảm liền buột miệng tiếp lời: ‘Bán luân ngọc phách cổ kim thu’. Nói xong mới sững sốt, khi ngẩng đầu nhìn sang, thấy người kia mặc áo vải đứng một mình hiên ngang bên ao, nhưng cũng đang kinh ngạc nhìn lại — haha, khi đó, bà cũng đâu biết trước mặt mình chính là Cố Tấn Chi mà...”

(Câu của Cố Tấn Chi là “Núi non không làm thay đổi được trăng thời Tần”, còn câu của Phượng Sở thì hơi khó hiểu mình dịch theo mặt chữ thì có vẻ là “Nửa mảnh hồn ngọc thu xưa nay” <<< có vẻ như là ví trăng giống như mảnh ngọc ý)

Tô Vọng Ngôn im lặng không đáp, quay đầu lại, thấy Vi Trường Ca đang thất thần nhìn ngọn đèn dầu trên bàn, cậu ho nhẹ một tiếng, bước thong thả tới bên cửa sổ, hơi thổi người lên, cảm thấy gió đêm không ngừng thổi thẳng vào mặt, cảm thấy có chút mát mẻ. Quay đầu lại nhìn, Vi Trường Ca vẫn nghe chăm chú, đôi mắt không chớp nhìn ngọn đèn trên bàn, Cố Phán thì đã ngồi lên ghế đầu bên tường từ lúc nào, niết ngón tay không biết đang suy nghĩ cái gì. Mà Cố Niệm thì vẫn đang thao thao bất tuyệt về cổ sự năm xưa xảy ra vào đêm Trung thu “... Trong lòng chỉ có mình cha thôi, Hoa hòa thượng dù có đợi ba mươi năm, thì cũng có ích gì?”

Tô Vọng Ngôn đứng bên cửa sổ thở dài thật dài, bỗng thấy có chút phiền muộn, cậu vừa nghe Cố Niệm kể, lại nhớ tới ánh trăng thu năm ngoái được ngắm bên Bạch Thủy Trì, bỗng nhiên thấy mất hết hứng thú, khe khẽ thở dài.

Cố Niệm bên kia vẫn đang kể “Nghe nói có một quả phụ không con không cái, con người lại thật thà tốt bụng, liền giao phó ta và Cố Phán cho người đó...”

Cậu tưởng hành động của mình không ai để ý, chẳng ngờ vừa quay đầu lại đã thấy Vi Trường Ca đang cười mỉm nhìn mình.

Tô Vọng Ngôn ngấn người.

Còn Vi Trường Ca thì xoay sang mở miệng hỏi: “Người có khát không?”

Y hỏi quá đột nhiên, làm Tô Vọng Ngôn không khỏi sửng sốt, Cố Niệm cũng ngừng kể, đồng thời cùng Cố Phán nhìn sang phía cậu. Chỉ khoảng nửa khắc, đầu óc Tô Vọng Ngôn như là ngừng hoạt động, cũng không biết nên đáp gì, một lúc lâu sau mới lắc đầu. Nhưng Vi Trường Ca cũng không để ý, cười nói: “Để ta lấy cho người chút nước.” Ngừng lại một chút, lại nhìn sang hai huynh muội Cố Niệm Cố Phán nói: “Nói cả nửa buổi như thế chắc các người cũng khát rồi nhỉ?” Mím cười, đứng dậy đi tới cửa bếp, vén rèm lên rồi bước vào.

Ba người ở gian ngoài nhìn vào tấm rèm vải màu tím, nhất thời đều im lặng.

Phía sau tấm rèm truyền tới tiếng lạch cạch, rồi tiếp đó là tiếng cốc chén va chạm và tiếng rót nước. Tô Vọng Ngôn nghiêng tai nghe — những âm thanh vụn vụn đó, như là không biết vì lý do gì mà trở nên khó có thể bỏ qua, hòa cùng nhịp trái tim rung động truyền sâu vào trong màng nhĩ.

Cậu nhếch khóe miệng cười cười, rồi nói với Cố Niệm: “Cố phu nhân sợ khó thoát một kiếp đó, sau khi xuống núi, liền giao phó các người cho người khác, sau đó thì sao?”

“À –” Cố Niệm lấy lại tinh thần, cuống quýt đáp.

Đang định mở miệng, đột nhiên, bên tường truyền tới tiếng thở dài yếu ớt, Cố Phán mang vẻ mặt cô đơn gục đầu xuống nhìn ngón chân mình, hai bím tóc nhỏ nhỏ tuột xuống theo động tác của nó, rủ xuống hai bên tai, không ngừng lắc lư.

Cố Niệm nhìn nó một chút, trên mặt mang vẻ mê man, như là thấu hiểu, rồi đột nhiên thu lại đường nhìn, tiếp đó kể: “Mẹ giao phó lại chúng ta cho

Lý Thiên Tú rồi bỏ đi — à, Lý Thiên Tú chính là bà quả phụ không con không cái kia — khi bà đi, ta và Cố Phán đều nhào tới níu lấy bà, không cho bà đi.

Cố Phán hỏi: “Mẹ, mẹ định đi đâu vậy? Mẹ không cần chúng con nữa sao?”

Mắt mẹ đỏ hoe ngời xồm xuống trước mặt chúng ta, nói: ‘Con à, các con còn nhỏ quá, nơi mẹ sắp đi lại rất nguy hiểm, không thể đưa các con đi cùng. Các con ngoan ngoãn ở lại đây, chỉ cần các con không đi cùng mẹ, những kẻ ác nhân đó cũng sẽ không đến hại các con.’

Ta vừa khóc vừa hỏi bà: ‘Mẹ có còn quay lại tìm chúng con không?’

Bà đáp ứng nhất định sẽ trở về, nhưng ta biết, dù là bà có quay lại, cũng không biết là tới tận năm nào tháng nào. Vì vậy ta lại hỏi: ‘Nếu mẹ quay về mà chúng con không còn ở đây nữa thì sao?’

Bà cười nói: ‘Bất kể là các con đi đâu mẹ đều có thể tìm được! Mẹ phải đi tìm đường về nhà giúp các con, đợi khi tìm được rồi, mẹ sẽ quay lại đón hai đứa. Bất kể các con ở đâu, mẹ đều sẽ tới đưa các con về nhà...’ — kể từ ngày bà đi tới giờ đã tròn ba mươi năm!”

Cố Niệm thở dài buồn bã –

“Đúng như mẹ nghĩ, Lý Thiên Tú là một quả phụ, không nơi nương tựa, nghèo rớt mồng tơi, đột nhiên có hai đứa con, lại có bạc mà mẹ lưu lại, quả nhiên là chăm sóc chúng ta chu đáo không khác gì con ruột. Thế nhưng, không bao lâu sau bà ta liền phát hiện ra ta và Cố Phán không lớn lên, bà bắt đầu sợ chúng ta, tránh né chúng ta, ánh mắt bà nhìn chúng ta như nhìn hai quái vật... Cuối cùng còn định giết chúng ta nữa! Ta mang theo Cố Phán chạy trốn suốt đêm, từ đó về sau bắt đầu lưu lạc khắp nơi...”

Nhiều năm trôi qua, không biết chúng ta đã gặp bao nhiêu người xấu, kẻ ác, vấp phải không biết bao nhiêu là nguy hiểm, chịu không ít lần lừa đảo! Cũng may tuy thân thể chúng ta không phát triển, nhưng tâm trí lại càng ngày càng trưởng thành. Hai đứa bé sống tự lập quả thực không dễ, nếu là bên cạnh có thêm một người lớn thì sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng gia đình bình thường sẽ không thu lưu hai kẻ lai lịch bất minh này, mà nam nhân độc thân mang theo hài tử lại gây sự chú ý, vì vậy, chúng ta nghĩ ra việc tìm cho bản thân mình một ‘mẫu thân’.

Chúng ta không lớn lên, nên để tránh tai mắt của mọi người, cứ ở một thời gian là lại phải chuyển đi, vậy nên người có thể làm ‘mẫu thân’ của chúng ta phải có thể tùy thời tùy lúc từ bỏ tất cả mọi thứ cá nhân, di cư tha hương. Người phù hợp nhất với những điều kiện này chính là những nữ nhân trẻ tuổi mất chồng sống một mình — họ suốt ngày ở trong nhà, khổ cực không nơi nương tựa, nhận con nuôi cũng hợp tình hợp lý. Hơn nữa những nữ nhân này còn trẻ mà đã phải thủ tiết, thường không chịu nổi sự cô đơn, rất dễ dàng bị thù lao chúng ta hứa hẹn làm động lòng. Chúng ta đề ra ước định với từng vị ‘mẫu thân’ là chỉ cần chăm sóc chúng ta năm năm, thì sẽ cho các nàng số tài bảo cả đời cũng dùng không hết, để cho các nàng tự do rời đi...”

“Tự do rời đi?” Tô Vọng Ngôn mỉm cười, lặp lại bốn chữ đó.

Cố Niệm không trả lời, trên mặt hiện lên một tiểu ý cổ quái.

Chiếc rèm tím kêu loạt soạt di chuyển, Vi Trường Ca một tay cầm ấm trà, một tay cầm ba cái chén không bước ra ngoài. Ba người đều dừng lại nhìn y lần lượt rót nước vào trong chén, một chén đưa cho Cố Niệm, lại bưng một chén cho Cố Phán. Cố Phán không nhận, chỉ si ngốc nhìn hơi nước uốn lượn bốc lên từ trong chén, đột nhiên cười thê lương, ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt Vi Trường Ca, thấp giọng nói: “Ta đâu phải trẻ con nữa...”

Động tác của Vi Trường Ca dừng lại — tuy rằng y đã biết chân tướng, nhưng trong lúc vô tình vẫn không nhận được mà sắc sảo Cố Phán như là một tiểu cô nương. Lập tức mỉm cười, khom người xuống đặt chén nước vào bên chân Cố Phán, rồi xoay người cầm cái chén còn lại đi về phía cửa sổ, cười cười, đưa tận tay cho Tô Vọng Ngôn, nhìn cậu nhận lấy đặt lên bên miệng, lại không nhận được mà hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Tô Vọng Ngôn nhanh tay, đã uống một ngụm, cau mày nói: “Nóng quá.”

Vi Trường Ca nói: “Nước vừa đun xong, sao có thể không nóng?”

Tô Vọng Ngôn trừng mắt nói: “Uống chút nước nguội là được rồi cần gì phải đun nước?”

Vi Trường Ca vẫn cười cười: “Nước trà trong ấm đã nguội rồi, nhưng giờ đang lúc lập thu, uống nước lạnh quá không tốt đâu.”

Tô Vọng Ngôn hờ hững không đáp, lại cúi đầu uống một ngụm, lúc này mới hỏi: “Người không khát sao?”

Vi Trường Ca nhìn lên bàn một chút, ngẩn người, cười nói: “Ta quên mất — nhẽ ra phải lấy bốn cái chén mới đúng —” rồi đưa tay lấy cái chén trong tay Tô Vọng Ngôn, uống nốt chỗ nước còn lại, nhìn cậu vẻ dò hỏi, rồi cười khẽ.

Lại nghe bên cạnh cũng có người thấp giọng cười.

Tô Vọng Ngôn chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, vội nghiêng người tránh đi, đón gió đêm thổi vào mặt, đồng thời hỏi: “Tuy các người nói hết kỳ hạn năm năm sẽ thả cho các nàng tự do rời đi, có điều cuối cùng vẫn giết các nàng đúng không?”

Trên mặt Cố Phán vẫn mang tiểu ý, nhẹ nhàng đáp: “Những nữ nhân này ở chung với chúng ta sớm chiều, biết bí mật của huynh muội chúng ta, sao

ta có thể để các nàng sống được? Người đời vô cùng giả dối tham lam, các nàng có thể ở bên hai quái vật này, thì cũng có thể bán đứng chúng ta. Dù các nàng không có ý hại người, nhưng chỉ cần các nàng nói chuyện của chúng ta ra ngoài, như vậy, một ngày nào đó sẽ có người đoán ra thân thế của chúng ta, đến lúc đó chẳng phải là không còn ngày yên bình nữa sao? Vậy nên lần nào cũng vậy, ta và ca ca thống nhất lấy lý do là để lập lời thề, đều bắt các nàng cắt một lọn tóc...”

Vi Trường Ca lạnh lùng cười.

Cố Phán dụng tâm nhìn y một cái, nhẹ giọng nói: “Người trách ta quá hung tàn đúng không?”

Dừng một chút, mới buồn bã nói tiếp: “Người chỉ thương cảm các nàng, sao lại không thể thương cảm chúng ta? Các nàng tham lam như vậy, chẳng lẽ không đáng chết sao? Còn chúng ta, chúng ta đi ra thế giới bên ngoài này, chỉ có cha và mẹ thật lòng đối tốt với chúng ta, nhưng các người lại bằng mọi cách ép họ tới đường cùng... Cha đã chết, mẹ cũng bỏ đi, khi chúng ta còn là hai hài tử chưa hiểu chuyện, không biết đã bị người ta lừa bao nhiêu lần. Đến ta cũng không tính nổi mấy lần thập tử nhất sinh rồi nữa...”

Không sai, là ta giết các nàng, nhưng trong số họ, có ai từng thật lòng thương chúng ta chưa? Có ai thực sự coi chúng ta như hai hài tử bình thường mà yêu thương chưa? Người trên đời này, ai cũng coi chúng ta là quái vật, lẽ nào như vậy không tàn nhẫn sao? Người nói chúng ta hung tàn, nhưng người có biết rằng, chúng ta vốn cũng là không hiểu không biết gì cả, mấy thứ này, đều là những năm qua, từng chút từng chút một, học được từ con người các người đấy...”

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn yên lặng nhìn nhau, đều nghĩ lời nó nói không phải không có lý, trong lòng dâng lên một cảm giác khó nói thành lời, lúng túng không biết mở miệng ra sao.

Cố Phán một hơi nói xong, bỗng nhiên cười gượng, khẽ thở dài: “Kỳ thực, dù chúng ta không giết các nàng, các nàng rồi cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì...”

Tô Vọng Ngôn nói: “Vì sao?”

Cố Phán lắc đầu nói: “Ta cũng không biết. Có một vài lần chúng ta còn chưa kịp động thủ, những nữ nhân đó rời đi rồi cũng chết oan chết uổng. Vậy là chúng ta cũng chẳng cần phí sức. Giống như Tang Thanh, vốn chúng ta định buông tha cho nàng, nhưng tuy rằng chúng ta đã buông tha, nàng lại vẫn không trốn thoát được... Có lẽ, bởi vì những món tiền này cũng giống như chúng ta, đều không thuộc về thế giới này, các nàng lấy thứ không nên lấy, vậy nên mới phải trả giá đắt...”

Cố Niệm đột nhiên chen ngang: “Ta còn nhớ rõ mẹ từng nói, cha mẹ đưa chúng ta tới thế giới này, nhưng chúng ta vốn không thuộc về nó. Tất cả những chuyện xảy ra trong nhiều năm qua, có lẽ chính là sự trừng phạt của ông trời với chúng ta, muốn chúng ta phải trả giá vì đã đi tới thế giới bên ngoài chẳng?”

Cố Phán khựng lại, trầm mặc một lúc, rồi cuộc nói: “Bây giờ nói những lời này đều đã quá muộn rồi.”

Cố Niệm nói: “Đúng vậy, đã quá muộn. Khi mẹ đi đã nói với ta ‘Tiểu Niệm, các con vốn không nên thuộc về nơi đây, nhưng chúng ta lại đưa các con ra. Nếu như không gặp phải chúng ta, có lẽ các con vẫn còn là những hài tử ngây thơ trong sáng xưa kia? Khi đó, các con không biết cười, nhưng cũng không biết khóc, tuy các con không hiểu gì hết, nhưng ít ra, các con sẽ không biết cái gì là ưu sầu, cái gì là phiền não.’ — những lời này, khi đó ta còn chưa hiểu lắm... Hơn ba mươi năm rồi... Nơi đó trông như thế nào ta cũng không còn nhớ nữa...” Cố Niệm lặng lẽ thở dài.

“Nhưng ta vẫn còn nhớ! — có mấy lần, ta đã mơ thấy những bông hoa, những ngọn cây, dòng nước phát ra ánh sáng lạnh lẽo mong manh... Nơi đó mưa phùn lất phất, quanh năm không có ánh mặt trời, an tĩnh tới mức khiến người ta khó thở! Nhưng mà, ít ra nơi đó không có ai cả... Ca, ta thật sự muốn quay lại đó!”

Cố Phán cười yếu ớt, biểu cảm của con bé ngọt ngào mà bình yên, như là đang rơi vào một giấc mơ mỹ lệ, lo lắng, muốn đem tất cả người và vật xung quanh đều kéo vào trong giấc mơ đó, nhưng không ngờ cảnh trong mơ đó vẫn có mãnh thú ẩn hiện, chỉ có sự tịch mịch làm bạn.

Một lúc lâu sau, Tô Vọng Ngôn đánh tan sự yên lặng: “Vậy cái chết của Hoa hòa thượng là như thế nào?”

Cố Niệm cũng không giấu, thẳng thắn đáp: “Đó là mùa đông năm ngoái, chúng ta ở trong một ngôi làng không xa Thạch Đầu Thành cho lắm. Có một hôm trời mưa to, tình cờ Hoa hòa thượng trú mưa dưới mái hiên nhà chúng ta, bị hấn vô tình nhìn thấy ta và Cố Phán. Hoa hòa thượng nổi lên nghi ngờ, kéo Tang Thanh đến truy hỏi lai lịch của chúng ta, Tang Thanh không biết gì về chuyện của chúng ta, đương nhiên cũng không thể nói gì cho hấn, nhưng quay lại thì kể có một người hỏi nàng về tung tích của nữ nhân tên là Phượng Sở. Lúc này ta và Cố Phán mới nhớ ra, hấn chính là cái tên hòa thượng ở Bạch Thủy Tự năm xưa — hắc, thật không ngờ nhiều năm trôi qua rồi mà hấn vẫn còn có thể nhận ra chúng ta! Hấn từng gặp mẹ, lại biết thân phận của chúng ta, quyết không thể lưu lại hấn đtrên đời, nhưng năng lực của chúng ta có hạn, không thể đối phó hấn như với mấy nữ nhân kia, vì vậy mới đuổi theo hấn tới Bồng Lai điểm.

Tối hôm đó, chờ mọi người đi ngủ hết rồi, chúng ta mới đi tìm hấn. Hấn mở cửa, thấy chúng ta thì rất kinh ngạc. Ta hỏi hấn: ‘Ba mươi năm không gặp, đại sư phụ đạo này khỏe chứ?’

Hắn như là ngây người, hoặc như là không thể tin được tất cả, mãi lâu sau mới lớn tiếng nói: ‘Quả nhiên là các người! Quả nhiên là các người!’ rồi liên tục truy hỏi: ‘Các người ở đây, vậy người kia đâu? Người đó ở nơi nào?!’

Ta biết là hắn hỏi về mẹ, vì vậy mới trả lời hắn: ‘Dù là ta cho người gặp bà thì người định làm gì? Nhiều năm trôi qua rồi, có lẽ bà đã sớm biến thành một lão thái bà tóc bạc da mồi, dù người có gặp lại thì cũng có ích lợi gì?’

Hắn sững sốt, thì thào: ‘Không sai, gặp rồi thì sao? Ba mươi năm nay, ta ngày nhớ đêm mong muốn được gặp lại nàng một lần nữa, nhưng gặp được rồi thì làm sao? Ta chỉ là không ngừng tìm kiếm, nhưng sau đó thì sao? Vấn đề đó ta lại chưa từng nghĩ tới...’ Nói xong cũng chỉ là đứng đờ ra.”

“Đại hòa thượng đó, kể ra cũng là một kẻ si tình!” Cố Phán nhẹ nhàng cảm thán một tiếng.

Cố Niệm gật đầu đáp: “Đúng vậy... Ba mươi năm — ba mươi năm dài đằng dặc, vậy mà hắn nói như là mới chỉ một cái chớp mắt — hôm đó chúng ta kể tất cả mọi chuyện cho hắn. Hắn nghe xong, gật đầu nói: “Được, được, chuyện năm xưa, rốt cuộc hôm nay ta cũng hiểu rồi.” Cười cười, lại hỏi ‘Các người là tới để giết ta diệt khẩu?’

Ta nói: ‘Nay người đã biết được bí mật của chúng ta, đương nhiên không thể để người sống. Có điều, chúng ta muốn giết người, còn vì một nguyên nhân quan trọng hơn.’

Đầu tiên hắn không hiểu, nghi hoặc nhìn chúng ta, một lát sau đột nhiên cười lớn. Ta biết hắn đã hiểu ý của chúng ta, cũng cười cười. Ta hỏi hắn: ‘Người hiểu rồi chứ?’

Hắn chỉ cười to, nói: ‘Không sai, ta phải chết!’ rồi gọi một tiếng ‘Phượng Sở’, xong, liền ngã bịch xuống đất. Khi ta và Cố Phán chạy qua xem thì hắn

đã vô duyên vô cớ mà chết rồi.”

Tô Vọng Ngôn nhú mào, hỏi: “Vì sao... vì sao Hoa hòa thượng lại phải làm vậy?”

Vi Trường Ca mang vẻ mặt trầm ngâm, suy nghĩ một chút bỗng hiểu ra, lại thấy vẻ mặt Tô Vọng Ngôn vẫn còn mờ mịt, liền không nhịn được cười than thở: “Người thông minh như vậy mà sao không hiểu? Người còn nhớ chuyện mà Tam thúc kể cho người không?”

Tô Vọng Ngôn “A” một tiếng, chợt nói: “Ý của người là, Cố phu nhân...”

Vi Trường Ca mỉm cười gật đầu: “Hai người họ đến từ nơi đó, vậy nên ba mươi năm nay vẫn mang dáng dấp trẻ con. Mà Cố phu nhân cũng từng đến đó, vậy, có khi nào nàng cũng giống như hai con của mình, vẫn duy trì diện mạo của ba mươi năm trước hay không? Trên đời khó lường nhất, chính là lòng người; lòng người khó lường, nhưng vẫn không bằng tham vọng, nếu bị người đời biết được Cố phu nhân vẫn còn trên đời, hơn nữa còn trẻ mãi không già, chuyện năm xưa chỉ sợ lại tái diễn, nói không chừng, sẽ còn thảm khốc hơn.”

Lời nói xong, lại nhẹ nhàng cười, trong đôi mắt sáng như sao lộ ra chút chán nản.

Cố Niệm chỉ cười không nói, cũng buồn bã lắc đầu.

“Được rồi, những điều các người muốn biết ta đều đã nói hết, bây giờ đến lượt ta hỏi –” Cố Phán không cười nữa, nghiêm nghị nhìn hai người Vi Tô, nói từng chữ một: “Có thật là các người từng gặp mẹ ta?”

Vi Trường Ca thềm căng thẳng, cảm thấy không ổn, quay đầu liếc sang Tô Vọng Ngôn.

Cố Phán bỗng bật dậy, lạnh lùng nói: “Các người căn bản chưa từng gặp bà đúng không? Nếu các người thực sự đã từng gặp bà, sao lại không biết là sau khi bà tới nơi đó xong thì sẽ không già đi hay không?”

Cố Niệm yên lặng đứng dậy, hai mắt lấp lánh, nhìn chăm chăm họ không chớp mắt.

Vi Trường Ca cố giữ bình tĩnh, tiến lên một bước, ung dung nói: “Cố phu nhân là nữ trung trượng phu (ý chỉ một người phụ nữ không thua kém gì nam giới), Vi Trường Ca ngưỡng mộ đã lâu, chỉ hận không có duyên được thấy phong tư của Cố phu nhân.”

Cố Phán oán hận nhìn y, cắn răng nói: “Đã vậy tại sao lại gạt ta? Hừ, nhẽ ra ta phải sớm nghĩ ra mới đúng, năm xưa cha mẹ không lấy bất cứ một ngọn cây cọng cỏ nào ở đó đi, Kiếp Hôi tuy là thứ của nơi đó, nhưng tuyệt đối không phải là của mẹ!”

Vi Trường Ca áy náy đáp: “Chúng ta được năm huynh đệ của Hoa hòa thượng nhờ cậy, đối với cái chết bất đắc kỳ tử của Hoa hòa thượng, bằng bất cứ giá nào cũng phải làm rõ...”

Cố Phán vẫn cười nhạt.

Nhưng Cố Niệm vẫn chưa chịu tin, run giọng hỏi: “Các người thật sự chưa từng gặp bà ư?! Vậy... vậy còn lá thư...”

Tô Vọng Ngôn bước lên trước, đứng sừng vai với Vi Trường Ca: “Mấy năm trước, ta gặp một khách giang hồ tại Lĩnh Nam, thân thủ cao cường, nhưng lại lưu lạc thành hộ vệ (bảo vệ) cho nhà giàu, hỏi ra mới biết hóa ra là hậu nhân Phượng thị. Ân oán giữa vợ chồng Cố gia và Phượng gia đều do hắn kể cho ta biết.”

Cố Niệm thần tình đờ đẫn, nhưng hai vai thì chậm rãi run lên, cho đến khi toàn thân đều run rẩy. Nó gian nan mở miệng, vất vả lắm mới thốt nên

một câu: “VẬY, VẬY RỒT CUỘC MẸ ĐANG Ở ĐÂU?”

Vi Trường Ca đau lòng nói: “Người đừng thương tâm, chỉ cần Cố phu nhân còn trên đời thì chắc chắn sẽ có một ngày mẹ con các người được gặp lại nhau.”

Nhưng y còn chưa dứt lời, Cố Phán đã lạnh lùng nói: “Hay cho câu rồi sẽ gặp nhau! Ta chỉ hỏi người, vì sao lại gạt ta?!”

Vi Trường Ca lại bước lên, thành khẩn nói: “Chúng ta lừa người là chúng ta sai, có điều, chúng ta không có ác ý...”

Cố Phán không đáp, chỉ trợn tròn đôi mắt đen như sơn hung hăng nhìn y. Tô Vọng Ngôn đột nhiên thấy căng thẳng, tiến lên nói: “Người muốn thế nào?” Ánh mắt Cố Phán nhẹ nhàng chuyển sang Tô Vọng Ngôn, dừng lại trên mặt cậu, rồi không ngừng cười khẩy.

Sóng ngầm bập bềnh lay động trong không khí.

Vi Trường Ca lướt ra cửa nhanh như chớp, Cố Phán, Cố Niệm một trước một sau chặn ở lối đi.

Ngoài phòng, lá cây kêu xào xạc, nghe qua như là giọt mưa rơi xuống lá sen khô, gió đêm tràn vào qua ô cửa mở rộng, thổi vào lưng Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca âm thầm suy tính, khước mắt kín đáo quan sát vị trí cửa sổ.

Trong phòng yên tĩnh tới đáng sợ.

Cố Niệm đột nhiên nói: “Các người nghe xem!”

Mọi người đều ngẩn ra, không hện mà cùng nín thở lưu tâm nghe ngóng, nhưng ngoại trừ tiếng gió thổi qua lá cây, thì bên ngoài không có tiếng động gì khác.

Cố Phán không nhịn được hỏi: “Nghe gì cơ?”

“Người nghe xem!” Cố Niệm chạy ra cửa, thần sắc khẩn trương, lặp lại lần nữa: “Người nghe ——”

Giây lát sau, quả nhiên nghe thấy có tiếng hát của một nữ tử hòa lẫn trong tiếng gió dần truyền tới, thanh âm không lớn, nhưng trong đêm tối không hiểu sao lại truyền đi rất xa, ban đầu còn cách xa, rồi chậm rãi gần hơn, dần dần, ngay cả câu hát cũng có thể nghe rõ ——

“Người ta mong kiếp sau kết duyên, thiếp chỉ mong duyên kết kiếp này, mười hai mùa không ly biệt, chàng đi chàng đứng được sống vai...”

Cố Niệm và Cố Phán đồng thời hét lớn một tiếng, rồi một trước một sau chạy ra cửa.

Vi Tô hai người đều sửng sốt.

Liên nghe bên ngoài truyền tới hai tiếng gọi đầy mừng rỡ: “Mẹ!”

“Cố phu nhân?”

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn quay sang nhìn nhau, rồi đồng thời lập tức chạy theo ra ngoài.

Nhưng mà, chỉ trong một giây ngắn ngủi, ngoài sân đã không còn hình bóng của hai huynh muội Cố gia nữa.

Hai người đuổi theo ra tận đường lớn, nhìn khắp xung quanh.

Nhưng trong màn đêm sâu thẳm, trời đất hòa làm một, mênh mông vô tận, xung quanh không một bóng người, ngay cả tiếng hát réo rắt thảm thiết mà dịu dàng đó cũng đã biến mất không để lại dấu tích, như là chưa bao giờ vang lên, cũng chưa từng được ai nghe thấy...

Gió đêm thỉnh thoảng thổi qua bên tai.

Quay đầu nhìn lại, một điểm sáng mờ nhạt từ ngọn đèn dầu đã tắt từ bao giờ, trong đêm mờ mịt không còn nhìn rõ được hình dạng của nông xá, chỉ còn lại một bóng tối mông lung, nghiêm nhiên lại hòa vào làm một với trời đất hỗn độn này.

Tô Vọng Ngôn đi vài bước hướng về phía bóng tối mờ mịt đó, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn trước mặt là trống trải vô biên, cuối cùng đứng lặng ngẩn ngơ trong bóng đêm.

Về cơ bản thì chuyện của hai huynh muội này và Cố phu nhân đã nói hết rồi đó :3 Còn quá nhiều chi tiết mơ hồ chắc là để người đọc tự đoán. Với lại cho câu hỏi của Chuneer thì hình như người mà bạn của Tam thúc gặp ở Cực Bắc hình như không phải Cố phu nhân @_@ vì 2 huynh muội cũng khẳng định là không mang theo thứ gì từ Bồng Lai ra cả...

Với lại cái chương này bản hint ghê quá đi =))) ko hiểu là có chuyện gì mờ ám ở trung-thu-năm-ngoái mah em Tô cứ liên tục phải ra hóng gió cho mặt nguyệt bớt đi thế

DẠ ĐÀM BỒNG LAI ĐIỂM

Xương Bồ
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Kết Thúc

“Cố Niệm và Cố Phán... Bọn họ có thật sự được Cố phu nhân đón đi không?”

Tô Vọng Ngôn chần chờ hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhin được mà hỏi vậy.

Lúc đó, cậu và Vi Trường Ca đang ngắm trăng trên sông.

Hoàng hôn xuống, hai người lên một chiếc thuyền nhỏ, trôi theo dòng nước từ thượng du, sau hai canh giờ thì neo lại giữa một bãi bồi nông.

Vi Trường Ca vui vẻ ngồi ở đuôi thuyền, cười như không có việc gì: “Có lẽ vậy... Có lẽ là Cố phu nhân dẫn họ đi, hoặc là chính bọn họ muốn đi — ai biết được?”

“Ta thì mong là họ thực sự được Cố phu nhân đón đi...” Tô Vọng Ngôn thở dài, có chút buồn man mác: “Tuy họ sống lâu hơn chúng ta, nhưng sâu trong lòng, lại vẫn chỉ là hai hài tử mãi không lớn. Dù là gian nan tới mức nào, họ vẫn kiên trì không thay tên đổi họ, bắt từng ‘mẫu thân’ của mình đều phải mang họ Cố, khi nghe chúng ta nói từng gặp Cố phu nhân thì vô cùng vui vẻ... Aii, kỳ thực họ cũng chỉ là hai đứa trẻ bị lạc mất phụ mẫu mà thôi...”

Vi Trường Ca cười cười nhưng không cho ý kiến.

— bất chợt, y nhớ lại gương mặt nho nhỏ của Cố Phán, cùng nụ cười ngọt ngào trên gương mặt đó.

Y đổi chủ đề: “Nói mới nhớ, nếu người không thuận miệng bịa ra phong thư kia, có lẽ huynh muội Cố gia cũng sẽ không dễ dàng mà nói ra chân tướng như vậy.”

“Tuy không ai biết được trong phong thư năm xưa Cố phu nhân đã viết gì, nhưng người cùng tâm trạng, có lẽ cũng không khác gì những nội dung đó đâu?!”

Tô Vọng Ngôn cười nhẹ, cúi đầu nhìn vào lòng sông. Một lát sau, thấp giọng hỏi: “Vi Trường Ca, trên đời này thật sự có Bồng Lai, có tiên sơn sao? Nếu như thật sự có Bồng Lai, thì nơi đó rốt cuộc như thế nào? Nói cho cùng thì là một nơi có thể thỏa mãn mọi ham muốn của con người, hay là một nơi căn bản không có ham muốn gì cả?”

Vi Trường Ca suy nghĩ một lúc, rồi lại suy nghĩ một lúc nữa, cuối cùng không trả lời.

May mà Tô Vọng Ngôn cũng không nhất định phải chờ câu trả lời của y.

Vi Trường Ca đứng dậy.

Đêm đó, trăng đặc biệt sáng, trên dãy núi xanh phía xa, mơ hồ có thể thấy được sắc đỏ của lá phong trải khắp núi.

Thuyền con neo bên một đồng hoa, hòa cùng gió sông, chung quanh đều là sợi bông bay phất phơ mờ mịn, trải rộng mênh mang, ngay đến con thuyền nhỏ cũng mờ đi trong bụi hoa trắng xóa.

Trên sông có đôi ba ngọn đèn thuyền chài, chậm rãi chuyển động. Còn ánh trăng nhộn nhào theo dòng nước dập dềnh, như thể vật sống.

Bỗng thấy một chiếc thuyền đánh cá đang chậm rãi trôi trên sông, trên thuyền truyền tới tiếng khóc lớn. Một ngư phụ ôm đứa trẻ còn đang bọc trong tã lót thong thả đi lại trên đầu thuyền, miệng lầm nhảm một khúc hát

ru, nhẹ nhàng đong đưa đứa trẻ. Nhưng đứa bé đó không biết vì sao vẫn cứ khóc oa oa. Lập tức, có một giọng nam sang sảng lớn tiếng hỏi: “Sao hài tử cứ khóc liên tục thế?” Theo tiếng nói, một hán tử trẻ tuổi cao lớn thô kệch đi ra từ trong buồng nhỏ, vụng về đón lấy đứa nhỏ từ tay ngư phụ, miệng không ngừng nói: “Tiểu Bảo ngoan, Tiểu Bảo đừng khóc nữa! Còn khóc nữa Long Vương gia gia sẽ tới bắt con đó nha!” Ngư phụ kia mỉm cười đứng một bên nhìn, mà quả nhiên tiếng khóc của đứa bé cũng dần nhỏ lại.

Vi Trường Ca nhìn theo chiếc thuyền càng đi càng xa, đột nhiên cười khê thành tiếng.

“Người cười gì thế?”

“Ta nhớ khi ta còn nhỏ, mỗi lần quấy khóc là vú em cũng dọa ta như thế, bà cứ luôn nói ‘Còn khóc à, khóc nữa để cho Quý Vương bắt con đi’.”

“Quý Vương? Đó là cái gì?”

“Không biết... Ta chỉ nhớ mỗi lần ta nghe bà nói thế thì sợ tới không dám khóc nữa. Sau đó, có một lần bà cũng nói vậy, bị cha ta nghe thấy, cha ta nổi trận lôi đình, gọi tất cả hạ nhân tới hung hăng giáo huấn một trận, và cũng đuổi luôn vú em đó đi...”

Tô Vọng Ngôn không nhịn được bật cười: “Hóa ra Vi đại bảo chủ người lúc nhỏ cũng chỉ là một hài tử tầm thường tới không thể tầm thường hơn mà thôi!” Ngừng một chút, lại nói: “Có điều, dùng những chuyện quỷ thần này để dọa trẻ con cũng rất bình thường, sao lão bảo chủ lại giận như thế?”

Vi Trường Ca cười khở lắc đầu: “Chuyện lâu như thế rồi, đã sớm quên mất...”

Hắn thở dài, xoay người quay ra sông, nhìn nửa ngày đột nhiên cười nói: “Phong đỏ như chu sa, bông lau trắng phiêu diêu, cảnh trí này, có thể sánh bằng với Bạch thủy thu nguyệt không đây?”

Tô Vọng Ngôn liếc y một cái, cũng đứng dậy, nhìn về phía bờ sông bên kia.

Vi Trường Ca duỗi lưng một cái, thản nhiên nói: “Trời đất là quán trọ của muôn vật; thời gian là khách ghé của trăm đời. Mà phù sinh như giấc mộng, vui được là bao? Chỉ có năm tháng dài đằng đặc đến trước tuổi thọ thôi! So với phiền não những việc vẩn vơ này, ta thà rằng lên một chiếc thuyền con, neo thuyền huýt sáo, nhìn trời thu trăng soi xuống mặt sông bằng lặng. Để tận hưởng khoảnh khắc của cái đẹp, chẳng phải là xung quanh muôn loại diệu kỳ, còn mình thì khoan thai đứng giữa trung tâm hay sao?”

(= . = hiu hiu thực sự đoạn này anh Vi nói rất thơ nhưng mà ta bắt lực a :”< nhiều lúc thật hận mấy người ho ra thơ thở ra văn thế này)

Tô Vọng Ngôn đứng ở mũi thuyền, bỗng dưng bật cười, rồi tiếp đó lại thở dài: “Không sai, phù sinh như mộng, vui được là bao?” Quay đầu nhìn Vi Trường Ca nói: “Dù là Tang Thanh, hay Hoa hòa thượng, đều là chuyện quá khứ rồi... Từ nay về sau, ta không đề cập tới là được.”

Vi Trường Ca chỉ nhìn cậu mỉm cười.

Đang khi nói chuyện, trên bờ xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, một người một ngựa đang vội vã phi về hướng này.

Hai người cùng quay lại nhìn nhau, Tô Vọng Ngôn khẽ “O” một tiếng, nói: “Là Tô Từ nhà ta...”

Chỉ chớp mắt đã tới trước mặt, người nọ lập tức gọi một tiếng “Đại thiếu gia”, rồi vận khí bật lên từ trên lưng ngựa, xoay mình một cái nhảy lên thuyền nhỏ đứng trước mặt hai người.

Chiếc thuyền hơi chòng chành.

Người nọ vội vã thi lễ với hai người, rồi hấp tấp nói: “Đại thiếu gia, nhà chúng ta bị cháy rồi!”

Tô Vọng Ngôn kinh hãi, nhú mào: “Sao lại cháy? Mọi người trong nhà không sao chứ?”

Tô Từ gật đầu nói: “Cũng may không ai bị thương, bây giờ mọi người đang vội vàng cứu hỏa, lão gia sai ta đến nhắn thiếu gia lập tức trở về!”

Tô Vọng Ngôn ngần người, hỏi: “Bất quá là hỏa hoạn thôi, tìm nhiều người tới dập lửa là được rồi, bảo ta về để làm gì?”

“Ta cũng không biết mà... À, đúng rồi, ” Tô Từ gãi đầu vẻ mờ mịt, rồi đột nhiên nhớ ra gì đó, lấy thứ trong tay ra đưa tới trước mặt Tô Vọng Ngôn: “Lúc lửa nổi lên thì có người ở nhà nhặt được cái này trước cửa, lão gia sai ta mang tới cho đại thiếu gia xem!”

Tô Vọng Ngôn cúi đầu, chỉ nhìn thoáng qua, liền không nhận được mà ngẩng phắt đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Vi Trường Ca.

Trong tay cậu, là một cái mặt nạ Quý Vương mặt xanh nanh vàng nở một nụ cười dữ tợn.

- Hoàn -